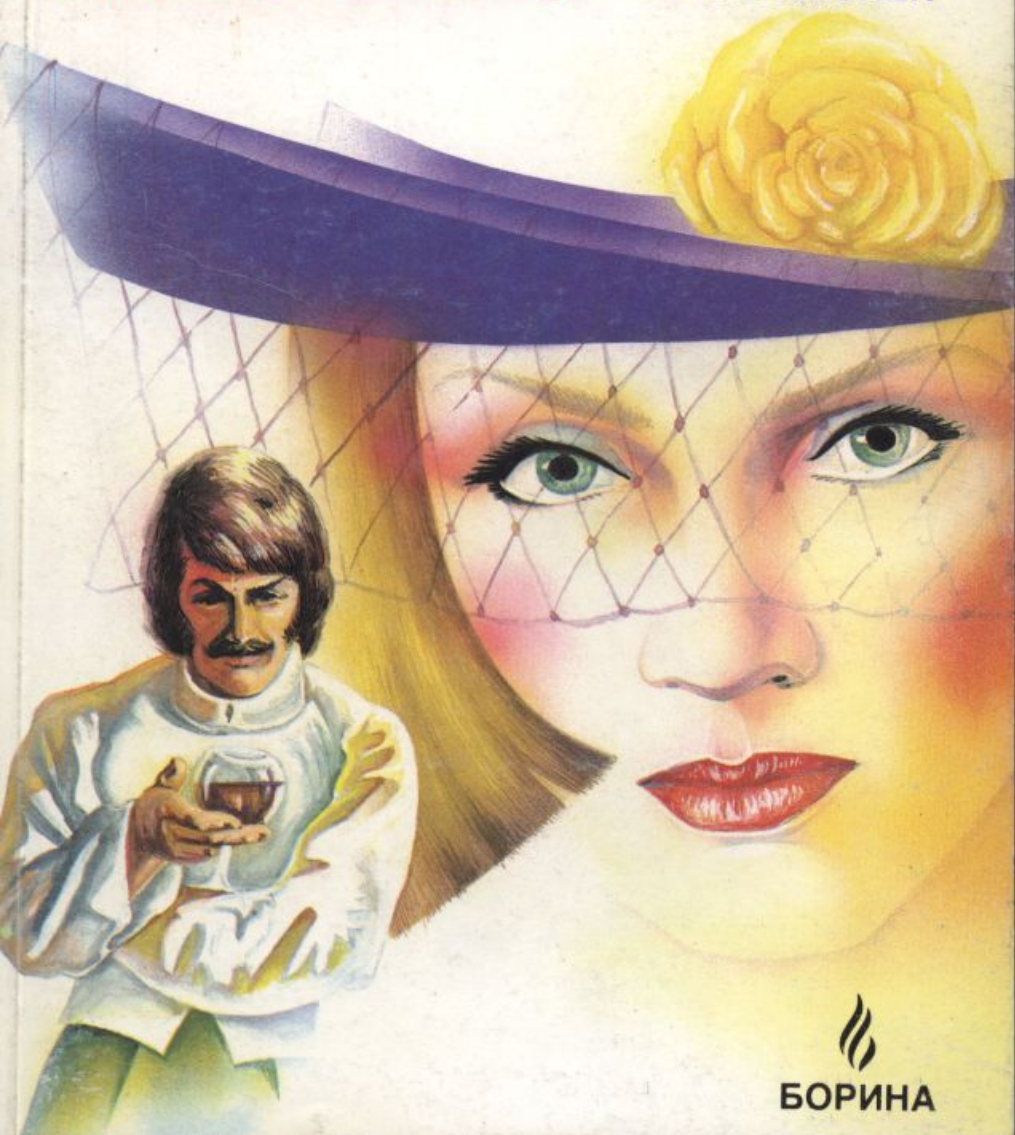

МОРИС ЛЬОБЛАН

Принцът ЖЕРИКО

АРСЕН ЛЮПЕН

55
ПЪЛЕН ПРЕВОД
ОТ ОРИГИНАЛА
ЗА ПЪРВИ ПЪТ

БОРИНА

Морис Льоблан

Принцът Жерико

ПЪРВА ЧАСТ Терасата на вила „Мирадор“

ПЪРВА ГЛАВА Кралят на Средиземноморието

Суматоха цареше на терасата на вила „Мирадор“, разположена над стръмния скосен бряг, ограждащ малък залив от фин чакъл, над който се издигаха червените скали на Естерел. Под развеселените погледи на две млади момичета, един слаб, елегантен млад мъж с жълтеникав тен командваше шофьора и домоуправителя, който сновяха весело между масивните колони на кръглата беседка. По дължината на парапета, по който пълзяха туфи от здравец и бръшлян, бяха подредени половин дузина аркебузи и тенджери с врящ катран.

– Стой! – изкомандва слабичкият млад мъж на име Максим Дютийол. – А сега аркебузите! Доминик... Александър... изберете си оръжия.

Това беше колекция от стари ловни пушки с предно пълнене, открити у някой търговец на вехтории – ръждясали, негодни и смешни.

– Заредени са, господине! – предупреди Александър. Максим подскочи.

– По дяволите! Бъдете предпазливи. Готови ли сте? Александър, разположете се отстрани на укреплението. Доминик, вляво. И двамата в положението на дебнеш стрелец. Отваряйте си очите като морски вълци, нали? И ако забележите в открито море и най-малката фрегата или невернически кораб, потопете ги без угризения на съвестта... А, забравих... оръдието модел Анри IV.

Той домъкна един кюнец, монтиран на две колелета, които издаваха стържещ звук, и го насочи към хоризонта.

– И най-вече внимавайте за вътрешността!

– Каква вътрешност, господине?

– Тази на оръдието. Това е най-деликатната част, душата. Не я докосвайте!

– А ако врагът се изкачи по брега?

– Тогава единият ще го залее с врящия катран, а другият ще го атакува на нож.

Максим подаде сигнал за атака. Той се вълнуваше, тичаше,

грижеше се за всичко, поправяше положението на аркебузите, развихряше се като диригент на свръхнеобикновен джаз-оркестър и толкова се вживяваше, че накрая изтощен рухна в един фотьойл, обърнат с лице към момичетата и с гръб към морето.

– Уф! – въздъхна той. – Колко трудно е да си главнокомандуващ! Особено ако страдаш от лошо храносмилане и се храниш само със зеленчуци и макарони!

Слаби, с подстригани коси, придаващи им вид на момчета, Анриет и Жанин Годуен пушеха цигари.

– Май сте уморен, а, бедни приятелю? – каза Жанин.

– Като пребит съм – и повтори: – Като пребит, но спокоен. Ако Жерико, пиратът, атакува тази нощ, както предполагам, той ще се натъкне на моите войници и на моите оръдия. Когато Натали се върне от разходка, колко ще ми бъде благодарна за начина, по който подготвих нейната вила „Мирадор“ за защита! И Вобан не би го сторил по-добре. Какво ще кажете за това?

– Ще кажа, че Натали е луда, щом се е настанила в тази дупка. В разрушена къща, без електричество и телефон! Невъзможно е да повикаш някакъв работник, гарата е на два километра, и никакви къщи на поне петстотин метра наоколо!

Максим възрази:

– Да, но каква гледка!

– Обърнал сте й гръб.

– Именно така винаги трябва да се любиме на хубавите гледки. И освен това аз ви гледам... Гледам ви и съм сериозно смутен.

– По какъв повод?

– За коя от вас двете трябва да се оженя? От четири месеца тримата флиртуваме в Сен Рафаел, от осем дни Натали Манолсен ни е поканила тук, за да се поразвлечем, а аз не мога да разбера коя от двете харесвам повече.

– Нито дори дали харесвате някоя от нас.

– И това е вярно.

– Тогава хвърлете жребий.

– Не бихте ли могли да ми помогнете?

– Да, като ви откажем и двете. Той сви рамене.

– Недопустима хипотеза. На Максим Дютийол не се отказва.

– Аз – каза Анриет – ще се оженя само за зает мъж. Не държа да ми висите на гръба от сутрин до вечер.

– Та аз тежа толкова малко! Четиридесет и осем килограма.

– От друга страна – каза Жанин, – нямате никакво положение.

– Напротив, даже е много добро. Строител на укрепления. Шут за обществото. Блюдолизец. Остава само да изберете. С малко късмет мога да се ожена и за двете.

– Това е лоша сделка. Нямаме пари. Оженете се по-добре за Натали, тя е сираче и притежава милиони.

– Натали? – извика Максим. – Познавам я много добре. Първо, ние сме далечни братовчеди по линия на майка й, която беше францужойка, а освен това вече сме били сгодени.

– Хайде де!

– Тя ме обожаваше.

– Кой прекъсна връзката?

– Аз, по дяволите.

– Защо?

– Тя искаше да й отстъпя една марка от Коста Рика, която беше перлата на колекцията ми. Отказах. Тя ми удари шамар. Аз й развалих кока, а баща й ме ритна по задника.

– На колко години бяхте?

– На осемнадесет.

– На осемнадесет!

– Да, двамата заедно.

– А, добре. А сега, когато е сгодена за Форвил, не ревнувате ли?

Максим се намуси.

– Сгодена за Форвил? Никога. За това вулгарно същество, за този тежкотоварен камион. Това няма да стане, категорично се противопоставям.

Максим Дютийол разви атаката докрай. Обичайният му флегматизъм на фин шегобиец бе сменен от толкова силно възмущение, че съвсем не забеляза пристигането на високо и хубаво момиче, което застина за миг на прага с куп диви цветя в ръце.

То се усмихваше, докато слушаше. Момичето притежаваше този топъл тен, примесен с розов цвят, който упражненията, чистият въздух и слънцето придават на страните на някои жени. Човек можеше да я почувства силна и гъвкава като девойка.

– Добре, щом е тъй – каза тя, когато Максим завърши речта си. – Обичам, когато някой е категоричен и несправедлив. Анриет и Жанин, имайте добрината да подредите тези цветя. Вие сте по-сръчни от мен.

Но тя прекъсна думите си.

– Александър, какво правите там с вашата пушка? А вие, Доминик?

– Наблюдаваме хоризонта, госпожице.

– Хоризонта ли? Господи боже, обзалагам се, че това е пак някоя от вашите шеги, Максим!

Максим се надигна бързо.

– Шега ли, Натали? Но това е предпазливост! Най-елементарна предпазливост!

– По повод на какво?

– Когато човек живее на такова опасно място, където могат да му прережат гърлото, скъпа приятелко, трябва да се вземат мерки.

– Срещу кого?

– Срещу Жерико!

Той се доближи и глухо промълви:

– Безмилостният Жерико е действал миналата седмица по италианското крайбрежие. Предвидлив съм, нали? Е добре, открих съвсем подозрителни отпечатьци на стъпки около вилата. Дебнат ни. Жерико се подготвя за атака.

– Откъде, господи! – отвърна тя, смеейки се. – Та терасата е построена на отвесна скала.

– Ами стълбите, нещастнице? – извика Максим. – Щурмовите стълби! Абордаж откъм морето! Бесилки! Мъчения! Дяволът и цялата му шайка! Не мислите ли за това, Натали?

– Мисля за това, че съм вървяла три часа из Естерел, Максим, че умирам от глад, и че Доминик ще подреди всичко отново преди идването на Форвил.

– Идването на Форвил ли? Но това е катастрофа! – запротестира Максим. – Как, вашият тежкотоварен Форвил, това проклето същество ще ни се стовари на гърба.

– Да, с един мой приятел, по-скоро стар приятел на баща ми, доктор Шапро, когото вие познавате, Максим. Този, дето написа хубавите етюди по психология. Те ще продължат за Марсилия веднага след чая и след като чуят серенадата, която току-що организирах в чест на Форвил.

– Каква серенада?

– На италиански музиканти, които вече бях срещала в хотел Трайас.

Максим сграбчи ръцете ѝ с ужас.

– Италиански певци? Искаш да кажеш шпиони на Жерико? Значи не сте чела вестниците и не знаете, че го предшестват пратеници, които разпознават местата?

Натали го погледна. Този път той говореше сериозно. Анриет и

Жанин изглеждаха смутени.

– Чакай, Максим – каза едната от тях, – накрая ще ни разтревожиш.

– Няма да е напразно. Във всеки случай живо настоявам тези лица да бъдат отстранени.

– Много е късно – каза Натали.

– Много късно ли? Надявам се, че не сте ги поканили да влязат.

– Напротив.

– Какво?

– Богородице, та те звъняха на вратата. Разпоредих се да им отворят.

– Ах! – простена Максим с мелодраматичен тон. – Врагът е в крепостта. Ние сме загубени!

Красотата на Натали Манолсен се пораждаше както от абсолютната безупречност на чертите ѝ, така и от техния израз. Високомерна и съблазнителна, тя предизвикваше възхищение, без сама да го търси. Без, никаква кокетност, тя имаше вид на разцъфнало цвете. В нея нямаше никаква поза, а гордостта и благородството намираха израз в простото ѝ и естествено държане. Косите ѝ изглеждаха кестеняви или руси в зависимост от отраженията на светлината. Хубавите ѝ очи бяха сини.

Останала без майка, по произход французойка, още като дете тя беше оставена на грижите на гувернантки и учителки, докато баща ѝ пътуваше безспир. Г-н Манолсен, швед по произход и американец по рождение, беше от тези влюбени във Франция люде, които имаха любезността по време на инфлацията да я облекчат от куп ненужни неща като картини, предмети на изкуството, антики, златни монети. Агентите му събираха безразборно тези неща и ги изпращаха в САЩ. Между другото почтен човек, но безсърдечен, той малко се занимаваше с дъщеря си, която виждаше рядко според случайностите на пътуванията му.

Един ден я заведе с яхтата си до Неапол, където тя остана три седмици при него, преди той да се отправи за Сицилия. Петнадесет дни по-късно, в Париж, тя научи, че баща ѝ е починал от слънчев удар в околностите на Палермо.

По времето на тази смърт тя беше на двадесет и три години. С неспокоен дух, желаеща покой, който не можеше никъде да намери, много ухажвана, но пазеща се от любовта, търсеца господар, но бягаща при първия усет на превъзходство, тя бродеше от Париж до Виена и от Лондон до Египет. Съвсем наскоро, след един престой в Ориента, беше наела за април и май тази вила „Мирадор“, чийто изглед към Кан и Леринските острови я очароваше. След като задоволи каприза си, тя замалко

щеше да се разкае, ако Максим и двете му годеници не бяха дошли да я поразвлекат.

В пет часа те привършваха с чая на терасата в компанията на доктор Шапро и Форвил. В рамката на скалите, които образуваха беседката, се виждаше яркосиньото море, блестящо под слънчевите лъчи, и огромната извивка, който, минавайки по дължината на брега при Кан и Жюан ле Пен, водеше до нос Антиб. Откъм градината, която се простираше пред другата фасада и се изкачваше на стъпала по склона на хълма, се дочуваше ниският и леко дрезгав глас на певица, чиято песен се съпроваждаше от китара.

Доктор Шапро се отличаваше с класически вид на стар учен или на демодиран магистрат – с бакенбарди, бяла вратовръзка и очила със златни рамки. Пенсиониран военен лекар, голям пътешественик, той бе извършил многобройни пътувания с приятеля си Манолсен, а след смъртта му не пропускаше никога възможността да дойде да види дъщеря му Натали. Той притежаваше малко имение в околностите на Монте Карло, откъдето Форвил, който пътуваше от Италия с кола, пътьом го беше взел.

Що се отнася до Форвил, дългогодишен секретар, а след това съдружник на г-н Манолсен, а сега и сам ръководител на износната търговска къща, беше най-упоритият и може би най-влюбеният от претендентите, които Натали въртеше около себе си. Думата „тежкотоварен“ напълно му прилягаше. Ръстът му, широките рамене, стойката създаваха впечатлението за брутална сила, от която като че ли самият той се страхуваше, ако се съди по често обезпокоения му вид и притеснената му походка. Натали също не ѝ се доверяваше и въпреки че тази прекалена любов, изпълнена с ревност, сурова до враждебност, ѝ харесваше, тя винаги беше нащрек.

Все пак Максим, който искаше да проучи „тройката на шпионите“, повлече доктора и двете момичета към градината. Доста висока стена обграждаше нейните портокалови и маслинови дръвчета.

Натали ги последва и остана малко назад заедно с Форвил. Млада жена, висока, много мургава италианка, почти хубава, бедно облечена със стара пелерина без ръкави, чийто вид контрастираше с блясъка на жълт шал – пееше романс с уморен, често подрезгавяващ глас, като на тези, които пеят на открито. Двама мъже свиреха на цигулки – единият дебел, раболепен, непрекъснато кланящ се, търсещ комичните ефекти, другият, явно подчинен, беше слаб и бледен. Лицата им бяха подозрителни. Те бяха от онези хора, за които се казва, че не е препоръчително

да ги срещнеш сам в гората. Форвил промърмори:

– Все още ли харесвате тази музика?

– Да – Отвърна Натали. – Това е простовата поезия, но е трогваща, а вие знаете, че съм останала старомодна, въобще не съм модерна в артистичните си вкусове. Срам ме е да ви го призная, но още ми е мъчно за латерните.

След кратко мълчание той промълви:

– Натали...

Тя отговори, смеейки се:

– Не.

– Какво не?

– Не нравете декларациите.

– Нямам намерение да правя декларация, Натали. Вие познавате чувствата ми.

– Познавам ги. Вие винаги се възползвате от лунните нощи или от залезите, за да ги изразявате, защото ви липсва естественост в Нормални условия.

– В момента луната не свети.

– Да, но се носят трелите на китарата. Той въздъхна.

– Колко сте смуцаваща! Човек трябва постоянно да ви завладява.

– Първо трябва да ме спечели.

– Струваше ми се, че...

– Не, не. Виждате ли, Форвил, когато едно лице не е завладяно след многогодишно ухажване, това ухажване рядко стига до успех.

– Кой може някога да ви трогне?

– Някой непознат.

– С какви средства?

– Любов от пръв поглед. Вярвам в любовта от пръв поглед.

Лицето на Форвил се намръщи. Той наистина страдаше.

– Значи никаква надежда?

– Човек винаги може да се надява.

– Вашият баща ми позволи, Натали. Той ме ценеше. Той знаеше колко съм привързан към вас, а вие си спомняте, че в Неапол по време на последната ни среща той се съгласи с молбата ми във ваше присъствие... и вие не казахте „не“.

Тя се пошегува:

– Има такова разстояние между „да“ и „не“, а вие сте толкова несръчен, бедни ми Форвил!

– В какво?

– Вие се движите пипнешком. Търсите слабото ми място.

– Вие нямате такава.

– Вие все пак го търсите... Бихте желал да ме хванете в примка като птичка. Впрочем, ако обичам силата и дързостта, то засадата, скритата атака, очите, горящи от желание, трескавата ръка, готова да ме сграбчи – всичко това ме ужасява.

Форвил, обзет от нетърпение, отвърна почти грубо:

– Но в края на краищата какво искате вие, Натали! Какво трябва да направя, за да успея? Признайте, че поведението ви към мен е отчайващо.

Девојката не отговори. Тя слушаше, люлюяна от музиката, и той имаше впечатлението, че думите му отиват напразно. Гласът на певицата я трогваше значително в по-голяма степен и тя се забавляваше с дебелацините на италианеца.

Когато музиката свърши, Максим почерпи музикантите с порто, после ги изпрати до решетката на градината, която затвори зад гърба им.

– Уф! – каза той на връщане. – Сега съм по-спокоен. Впрочем, разгледах обувките им. Те не отговарят на следите, които открих. Все пак да си отваряме очите.

Когато минаваше покрай Натали, той чу Форвил да повтаря:

– Кажете, Натали, какво желаете? Трябва да свършим с това. Какво желаете?

И Максим вметна:

– Любов, Форвил, но и уважение. Плам, но и подчинение. Действия, но и думи... Накратко, много противоречиви неща, сред които ще бъдете принуден да се изгубите. Жал ми е за вас, Форвил.

Те се върнаха на терасата и Форвил отново поде:

– Вие искате много от живота, Натали.

– Обвинявам се за това – отвърна тя, смеейки се. – Имам претенции и амбиции, които не отговарят никак на заслугите ми. Представям си, и то без никакъв повод, че съм предопределена за изключителна съдба и че целият свят е длъжен да ми доставя особени удоволствия.

– И това ви кара малко да презирате останалите – отбеляза Форвил.

– Напротив, другите ме интересуват много, но твърде бързо откривам, че са или много слаби, или много предпазливи, или много мъдри, или много ловки, а това ме отвръща от тях.

Докторът поклати глава.

– Вие никога няма да обичате, Натали.

- Започвам да го вярвам. Или ще трябва да открия синята птица.
- В какъв вид си представяте синята птица?
- Във вид на някакъв герой.
- Кого наричате герой?
- Наричам така тези, които прекрачват границите.
- Границите на какво? Тя избухна в смях.
- Границите на всичко, границите на правата им, границите на приличието, границите на задълженията им, даже предела на техните сили.

Форвил и се присмя.

- Вие сте романтичка, Натали.
- Не, аз съм мечтателка като в романите.
- Това е доста демодирано – каза Максим.
- Доста демодирано – съгласи се Натали. – Изоставям малко, даже много. За вас, Жанин, Анриет, любовта е чувство на разума, което се подчинява на необходимостите на живота. Що се отнася до мен, аз се придържам към някогашното юношеско схващане. През младежките си години поглъщах всички романи, които майка ми беше наследила от баба ми, и оттогава съм запазила пориви на ентузиазъм, които ще се сторят смешни за някои дръзки, личности, за някои персонажи като тези на Байрон.

- За героите на Уолтър Скот?
- Дори и за тези на Фенимор Купър.
- Вие не бихте желала все пак – каза Максим – да се ожените за последния мохикан.

– Да се оженя, не...

- Но да бъдете отвлечена от него, а? Или от един рицарствен корсар, от един мрачен пират?

– Точно така.

– Какво ще кажеш за Жерико?

- Нямам нищо против – отвърна весело тя. Форвил, който не разбираше съвсем шегата, се провикна:

– Но Жерико е само един прост бандит, убиец...

- Какво ли знаем ние? Никой не го познава. Няколко разкрития от избягали пленници или от арестувани съучастници, които между другото до едно си противоречат... За някои той е чудовище, за други – щедър човек... и казват, че всички жени го обожават. Има даже такива, които всичко са изоставили заради него.

– Преувеличения! – каза Форвил.

– Не всичко е преувеличено. А какъв размах разкрива това, което

знаем за него?

– Да, обесвания, мъчения...

– Каква безразсъдна смелост! Какво пренебрежение към опасности-те! Спомняте ли си абордажа на торпедоносеща „Аполон“! И атаката му на малкото селище на Мавърския бряг, когато събрал посред бял ден всички жители и ги принудил да му предадат всичкото злато на областта?

– Очарователно! – каза Максим.

– И колко още подвизи, доближаващи се до легендата! Кралят на Средиземноморието, както сам се нарича. „От Суец до Гибралтар, аз съм господарят на времето.“

– Господарят на убийствата – присмя се Форвил, – на изнасилванията, на кланетата, на мъченията, на грабежите... разбойник от средновековието!

– Не ви го представям като архангел. Но все пак, когато един човек става пират в наше време и с един май откраднат в Турция стар английски крайцер тероризира целия средиземноморски свят, то признайте, че този човек е забележителен!

Форвил сви рамене. Все пак доктор Шапро, който беше развеселен от разпадеността на Натали, подхвана отново:

– Добре тогава, щом желаете нещо приказно и екстравагантно, като не напускате действителността, тогава аз мога да ви предложа още по-странен герой, Натали.

– По-странен от Жерико?

– В много по-висока степен.

– Хайде де!

– Както имах честта да ви го кажа. Жерико е мит, личност, деформирана от въображението... докато моят герой е стъпил здраво на краката си.

– И как се нарича този ваш герой?

– Барон Елен Рок.

– Елен Рок ли? Та това не е име! Така може да се нарича градина, например фееричната градина на възвишението в Антиб.

– Във всеки случай той се назовава с това име.

– Но как в действителност се нарича той?

– Това никой не знае, и на първо място той самият.

– Какво? Вашият герой не знае истинското си име?

– Точно така.

– Но тогава какво представлява този индивид?

– Това е индивид, загубил миналото си.

ВТОРА ГЛАВА

Човекът, загубил миналото си

Всички се струпаха около доктор Шапро. Натали жадуваше да научи нещо повече. Максим си спомни, че му бяха говорили за този странен персонаж, а сестрите Годуен го бяха забелязали един ден в Ница на крайбрежния булевард сред тълпа от хора, желаещи да го видят.

– Това, което ще ви кажа или по-скоро ще резюмирам – започна докторът, – не почива на легенди и не произлиза от преувеличения както в случая с Жерико. Повтарям ви, че колкото и странно да изглежда, това е самата истина. Научих историята не от непознати, а от един свидетел, който е бил замесен в нея по най-пряк начин... един от моите колеги, пенсионер като мен и мой съсед, доктор Верлаж.

Значи преди някакви си двадесет или двадесет и два месеца кораб на Източната компания се връщал от Индокитай и навлизал във водите на Ница. Морето било развълнувано, а видимостта много лоша заради облаците. И ето дежурният офицер сигнализира малко преди да достигнат нос Антиб, че вижда нещо да се носи по вълните, нещо като отломък. И почти веднага всички забелязали, че на отломъка се различава човешка фигура.

– На труп – прекъсна го Максим с мрачен вид.

– Бога ми – продължи докторът, – изглежда, че човешкото същество, което прибрали на борда десет минути по-късно, в безсъзнание, бледо, със струпей кръв по брадата, не е било далеч от това състояние и е трябвало истинско чудо от енергия, за да може този умиращ да се вкопчи в останките на лодката, от които са го откъснали.

– И все пак – отбеляза Максим – този труп е бил жив...

– Бил е жив. Колегата ми Верлаж, който се е намирал на борда като лекар и това е било последното му пътуване, е констатирал, че сърцето бие и че въпреки изключително сериозните рани корабокрушенецът може би щял да оживее.

– Случайни наранявания или такива, предизвикани от престъпни намерения? – попита Максим, като се правеше на полицаи.

– Престъпни намерения без никакво съмнение. Рана с нож в рамото, не много дълбока, а по черепа удар с бухалка, който би убил всяко същество, но не и изключителен човек като този.

– Изключителен с какво?

– Именно с издръжливостта си. Верлаж често ми е казвал, че не е виждал по-красив човешки екземпляр, надарен с такава мускулатура и с такава невероятна жизненост. Пренесен едва ли не в агония в една марсилска клиника, той се възстановил пред погледа на доктора с бързина, която почти се равнявала на чудо.

– Откъде идвал? – попита Натали. – Кой е бил?

– Загадка. Ударът, който е получил, е бил толкова силен, че нищо не си спомнял.

– В началото, да... Но след това?

– След това? След три седмици изчезнал.

– А? Какво казвате?

– Един късен следобед дежурната сестра, влизайки в стаята му, не намерила никого. Той напуснал леглото си и избягал през прозореца, разположен на първия етаж на една пуста улица.

– Без дума за сбогом? Без да остави нищо?

– Напротив, оставил запечатан плик е надпис: „*Като благодарност.*“ Вътре имало десет банкноти по хиляда франка. Впрочем, като го спасили, той бил облечен само в дрипи, а в тях нямало никакви банкноти, нито дори късче хартия. Освен това той не напускал леглото си и не говорел с никого.

– Откъде тогава е взел тези десет хиляди франка?

– Нямам никаква представа за това, както и за останалото. Още повече че върху парцала, служил му за риза по време на спасяването, открили бродирай герб. Оттам и титлата и прякора, дадени му в клиниката – барон Елен Рок – и така е бил назован от единствения вестник, отразил приключението. Тогава преживявахме финансова и политическа криза и събитията не предизвика шум. Но баронът трябва да е прочел статията, защото: една година по-късно моят съсед Верлаж видял да му се представя у тях един господин, който казал, усмихвайки се: „И какво сега, скъпи докторе, не ме ли разпознавате? Барон Елен Рок?...“

Настъпи мълчание. После Натали промърмори:

– Вашата история е завладяваща. И какво е станало с тази любопитна личност през тази година?

– Направил състояние.

– Състояние!

– Да, купувал, продавал, откупувал, препродавал места и къщи по Лазурния бряг и в Париж, и станал милионер.

– Но вашият приятел разпитвал ли го е за миналото му?

– Десет пъти. Двадесет пъти. Но без резултат. Елен Рок не може да каже нищо за истинското си име, за миналото си, за страната, където е роден, за държавите, в които е живял. Той не знае нищо.

– Възможно ли е това?

– Възможно и естествено. Ужасният удар, който е получил по главата, усложнен от мъченията, преживени на отломката, мъчения от глад и студ, е мотивирал у него унищожаването на някои способности, което би могло да се приеме за временно, но което изглежда окончателно. Феноменът е, повтарям, ясен и логичен. Необходимо е само – продължи доктор Шапро – леко случайно натискане, даже не и мозъчно увреждане, по някои групи от нервни клетки, за да предизвикаме забравата на дадени спомени, на дадени периоди от живота – забрава, която един ден бихме могли да предизвикваме и по изкуствен начин?

– Колко би било удобно! – каза Максим. – Ще изваждаме някой лош спомен като зъб.

Но Натали се увличаше все повече и повече, докато Форвил не криеше раздразнението си.

– Какво прави той сега? Къде живее? – подхвана отново младото момиче.

– В старото селище Ез, на самия връх на скалата... в разрушен замък, който е възстановил.

– Може ли да се види? Движи ли се сред хората?

– От шест месеца – да.

– А вие, докторе, видяхте ли го?

– Само един път преди осем дни. Той е висок, слаб, не е красив – далеч съм от такава мисъл – но каква енергия излъчва лицето му! И каква нежност в същото време!... Той остави у мен незабравимо впечатление. И след това, толкова много се говори за него в цялата околност!

– Какво се говори?

– Най-напред за неговия случай, който учудва, и след това за други неща.

– Какви неща? С какво се занимава?

– С добрини, нрави големи добрини. Натали остана смяяна.

– Тогава той е филантроп?

– Не съвсем.

– Апостол?

– Още по-малко. По-скоро изправител на грешки. От моя приятел знам за него изненадващи истории за разкрити злосторници, за мошеници, заловени в капан, трагични ситуации, избягнати за всеобща

радост...

Форвил се изсмя.

– С една дума, Монте Кристо... принц Родолф. Всичко това е много банално и смешно.

– Не е, ако познаваш Елен Рок, както изглежда. Това е мъж, суров мъж.

– Да – каза Форвил подигравателно, – мъж, облечен в черно кадифе.

– Облечен като всички, но с особена елегантност. Има учудващ, расов силует.

– И мрачен вид? С фаталното изражение на низвергнат ангел? С една дума, героят на Байрон, когото Натали търси...

– Съвсем не.

– Тогава е светец? – каза Натали.

– Съвсем не – отвърна докторът. – Един светец няма този горделив вид, такава хитроумна приветливост и веселие в думите, такава прекалена жизненост.

– Казаха ни даже – отбеляза Жанин Годуен, – че правел чудеса.

– О, за да се забавлява – запротестира докторът, – и само привидно. Това е по-скоро случайно, бърза адаптация към обстоятелствата, и най-вече нечуваното и наистина тайнствено влияние, което той упражнява над всички, които са около него. Така безусловното му превъзходство в спортове като фехтовка и бокс произлиза повече от косвеното влияние над противниците му, отколкото от чудната му сила или от несравнимата му гъвкавост.

– Но защо съществува това косвено влияние?

– Защото неговото приключение го поставя настрана от другите хора. Всички с право си мислят, че той живее в друг свят и че мислите на човек, който всичко е забравил, не могат да бъдат същите като тези на обикновените простосмъртни. Както по всичко изглежда, в такъв индивид има нещо свръхчовешко и свръхестествено.

– Но аз искам да се запозная с този барон Елен Рок! – извика Натали. – Форвил се изсмя.

– Хайде, ето ви вече увлечена!

– Бога ми, има за какво!

– Преди малко беше пиратът Жерико. От сега нататък ще е Елен Рок... някакъв, старателен авантюрист, който играе ролята си на магьосник пред старите дами или малките момиченца.

– Какво искате, стара дама или малко момиченце, аз се интересувам

от тази личност. Това именно е типът на героя, за който говорих.

– Герой на обществените площади! Шарлатанин!

– Толкова по-зле за мен, ако се разочаровам, но искам да се запозная с него.

– Какво, в края на краищата сега за него ли искате да се ожените?

– Искам просто да го опозная. Възможно ли е, докторе?

– Твърде възможно. Това не е господин, който се крие. Моят приятел Верлаж ще ви го представи.

Форвил сви рамене и се присмя.

– Но на него не му остава друго, освен сам да се представи. Магьосникът трябва да се появява като дявол, изскачащ от кутията си.

– Не бихте могли да го кажете по-добре. Елен Рок казва пред всички, които желаят да го чуят, че в случай на опасност е достатъчно три пъти да се плесне с ръце, после да се извика три пъти името му, като се гледа към земята.

– По посока на ада – пошегува се Максим.

– И вие вярвате ли, докторе – каза Натали, – че ще се появи?

– Можете да опитате.

– Но аз не съм в опасност! Максим подскочи.

– Как така, не сте в опасност! Ами Жерико? Ами щурмовите стълби? И следите от стъпки, които открих?

– Глупости!

– Напротив! Не исках да ви плаша, но положението е ужасно.

– Тогава да го повикам ли?

– И то веднага. Още един защитник не е за пренебрегване. И то от такъв калибър! По дяволите, магьосник...

Всички се смееха и се забавляваха, с изключение на Форвил, който гледаше намръщен.

Натали застана нрава на ръба на терасата, надвеси се над ада и бавно, сериозно плесна три пъти с ръце.

– Нищо! – каза тя. – Няма пушеци! Няма бездна, която да се разтваря!

– По дяволите! – каза докторът. – Вие не го повикахте.

– Ах, вярно! – каза тя. – Така се притеснявам! Вярвате ли, че ще се появи сред пламъци?

Тя извика с тържествен глас, като разчленяваше всяка една от ричките:

– Елен Рок!... Елен Рок!... Елен Рок!...

На третия път от края на терасата се чу шум. Между два стълба на

беседката се появи една фигура, която сякаш излизаше от бездната. Някакъв човек леко прескочи парапета и се приближи, като сваляше шапката си.

– Повикахте ли ме, госпожице?

ТРЕТА ГЛАВА

Няколко чудеса

Смайването на всички, които станаха свидетели на този феномен, беше толкова голямо, че те не направиха никакъв жест, нито отрониха някаква въздишка. Приличаха на деца, играещи си с викане на дявола, които изведнъж са го видели сред тях. Гледаха Елен Рок като призрак и не бяха съвсем сигурни, че беше от плът и кръв.

Натали наивно попита:

– Откъде идвате? Човек не може да се изкачи оттам.

– Може, ако Натали Манолсен го повика.

Но тя не беше убедена, което личеше от тона, с който го обвини в действия, противоречащи на природните закони.

– Това е невъзможно. Скалата е отвесна.

А Максим Дютийол подчерта:

– Абсолютно невъзможно. Аз самият не мога да си представя...

Другият се усмихна.

– Уверявам ви, че не идвам от ада, както твърдахте.

– А, значи сте подслушвали?

– Нямахте нужда да подслушвам, за да чуя, нито да гледам, за да видя.

Натали, която започваше да се съвзема и също вече се усмихваше, попита:

– Но все пак вие идвате отнякъде?

– Естествено.

– Откъде?

– От Ница – каза той.

– С плуване ли?

– Не, вървах по вълните.

– И вие наистина ли сте барон Елен Рок?

– Аз съм този, когото наричат така.

Той беше мъж на около тридесет и пет години, много висок, с мощна мускулатура, въпреки че изглеждаше слаб. Гърдите добре

подчертани от синьо сако с два реда златни кончета, завършваха с квадратни рамене, а бицепсите му изпъкваха под плата. Носеше фуражка на яхтсмен. Дългите му мустаци висяха по галски маниер. Над тях орлови-ят нос, изпъкналите скули, кожата му бяха с този мургав тен с цвета на латинските платна, боядисани в жълтеникава охра. Бледа черта от белег пресичаше дясната му буза.

Всичко това образуваше величествено цяло. Що се отнася до впечатлението на дуелист, на грубиян, този персонаж го оправдаваше с властния си вид и с гордостта, присъща на водач. Силуетът му смайваше с елегантността и с изтънчеността си, както и с тая сила, която създаваше впечатлението, че може да понесе всичко, без да се огъне – броня, шлем, прекрасен меч.

Натали весело му протегна ръка.

– Както и да е, барон Елен Рок, тъй като се отзовахте на повика ми, бъдете добре дошъл. Ние тъкмо говорехме за вас и бяхме очаровани от това, което докторът ни разказваше...

– Доктор Шапро – каза той, – изключителен приятел на моя приятел Верлаж и автор на толкова интересната книга със заглавие „Психоанализа“.

Той поздрави подред сестрите Годуен и Максим.

– Госпожица Анриет, нали? Госпожица Жанин?... Господин Дютийол?

Изненадата отново се появи.

– Нима познавате всички? – каза Натали.

– Не. Но си спомням... или отгатвам. Това е дарба, която се придобива с малко навици.

– Наистина ни бяха казали, че сте магьосник! – извика Жанин Годуен.

– Когато се налага, госпожице. Това влиза в малките ми таланти за пред обществото.

Младото момиче плесна С ръце.

– Магьосник! Господи, колко е интересно! Тогава ще можете да ми върнете кораловата огърлица, която загубих завчера на тази тераса?

– Нищо по-лесно, госпожице.

– Дайте я.

– Заповядайте.

И той измъкна от джоба си кораловата огърлица.

– Ах! – извика Жанин засрамена.

– Ами аз? Ами аз? Направете бързо едно чудо, моля ви, господине.

Елен Рок направи бърз жест, сякаш да сграбчи нещо върху китката на младото момиче, нещо, което смачка между пръстите си и хвърли надалеч.

– Какво е това? – попита леко обезпокоена тя.

– Пчела, тъкмо навреме я хванах.

– Дявол да го вземе! – извика Максим. – Какъв поглед! И твърдят, че сте изключително силен! Атлет...

– О, въпрос на тренировки – отвърна Елен Рок. Той взе колода карти от масата и я разкъса на две.

– Господи! – промълви смаяният Максим.

Всичко това стана много бързо, като Елен Рок изглеждаше така, сякаш се развличаше, забавлявайки Натали.

– А вие, Форвил – каза тя, – няма ли да разпитате барон Елен Рок?

Форвил, който дотогава беше стоял настрана, сви леко рамене и каза с подигравателен тон, примесен с враждебност:

– Виждам, че господинът притежава всички качества, които ни бяха изброени...

– Акробат, илюзионист... – прекъсна го Елен Рок.

– Не уточнявам – каза Форвил. – Но ако господинът случайно притежава способността да гледа в душата на човека, би ли могъл да прочете нещо в мен?

– Естествено – заяви Елен Рок.

– Тогава към кого са насочени мислите ми?

– Към една много красива жена.

Форвил погледна към Натали.

– Жена, чиято ръка желая ли?

– Жена, чиято снимка носите в портфейла си.

Натали се засмя.

– И тъй като не съм ви давала моята, Форвил, това доказва, че...

– Това доказва, че господинът се лъже... доброволно или не – декларира Форвил със сух тон.

– Тази снимка – поде отново Елен Рок твърде спокойно – е на красивата жена, която придружаваше вчера в операта на Монте Карло.

Лицето на Форвил почервения от гняв. Натали, която го познаваше, се намеси, шегувайки се:

– Не се защитавайте, Форвил. Напълно допускам да бъда ухажвана.

– Като в същото време кокетираш с една мацка – довърши Максим.

– Хайде, барон Елен Рок, вие сте майстор. Не ви остава нищо друго, освен да ни осветлите за душевното състояние на Натали Манолсен.

– Безсмислено е – каза Натали. – Споделям веднага, че душевното ми състояние се ограничава от необуздало любопитство.

– Мога ли да го задоволя? – каза Елен Рок. – Ще отговоря на всичките ви въпроси.

Натали се замисли, или по-скоро се опита да мисли. Тя, която винаги беше поддържала спрямо мъжете отношение на учтива незаинтересованост, сякаш нищо от думите или от действията им не можеше да я заинтригува, сега слушаше този тук с нарастващо вълнение, което не се опитваше да скрие.

– Три въпроса ще бъдат достатъчни – каза тя. – Най-напред най-незначителният. Защо сте напуснал клиниката в Марсилия?

– Скучаех.

– А десетте хиляди франка?

– Забелязах, че на пръста ми още се намираше един пръстен, чийто камък, много хубав рубин, беше обърнат навътре, и беше убягнал от вниманието на моите нападатели. Прозорецът гледаше към улицата. Дебнех някой минавач. Забелязах един с изключително почтена и наивна физиономия. Поверих му пръстена. Той го продаде на един бижутер и дойде да ми донесе парите. Оставих четвъртината като благодарност за оказаните ми грижи. С останалото се обогатих. Виждате същността на чудесата ми. Натали продължи:

– Втори въпрос. Вашето минало?

– Не го помня. Не зная нищо дори и за хората, които са ме ударили, за удара по главата, за мъченията, които са последвали след това, и за опасностите, на които съм бил подложен. Животът ми започва от момента, в който се събудих в клиниката. Съвсем нов живот, като този на дете, което отваря за пръв път очи и вижда пред себе си бяла стена, светли прозорци и медицинска сестра, която плете. Преди това, нищо... тъмнина... дълбока непроницаема тъмнина, в която се блъскам като в нещо масивно и твърдо.

– Все пак вашите способности не са били засегнати.

– Съвсем не, като изключим паметта. Всичко, което съм придобил като знания, се е запазило, освен това, свързано със собствената ми личност. Разсъждавам като нормален индивид, притежавам културата на образован човек. Наблюдавам. Представям си. Разбирам. Обожавам. Чета книги, които някога сигурно съм чел и от които съм се възползвал. Но първичното „аз“ е разрушено и не мога да го възстановя. Паметта за онова, което някога съм виждал, ми изглежда изгубена завинаги. Естествено, формите ми изглеждат естествени и видът на нещата не ме

учудва. Но няма нито една, за която да мога да кажа: „Тази особена форма съм я виждал вече. Възхищавал съм се на този пейзаж.“

– Това трябва да е много мъчително.

– Най-вече е смешно.

– Смешно ли?

– Да, това крие един комичен елемент, на който аз пръв се смея.

Някой разказа историята за човека, който изгубил сянката си. Но помислете си за човека, който е загубил миналото си и тича след него, сякаш гони избягалото си куче. И понякога това също е приятно. Разбира се, да не си обременен от спомени! Да търсиш себе си! Да бъдеш сам за себе си обект на неизчерпаемо любопитство! Кой съм аз?

– Французин във всеки случай, ако се съди по произношението ви.

– Първите дни си мислех същото. Но като чух един англичанин, разговорих се с него и той си помисли, че съм англичанин. По същия начин са ме смятали за германец или италианец.

– Но все пак вие имате някаква представа какво сте бил, като изхождате от настоящите си вкусове и инстинкти?

– Представа да, но е толкова странна и разнообразна, така обърквана и противоречива! В мен е един хаос от идеи! Времето ми минава в подреждането и класирането им, с надеждата да открия изгубения порядък – това вдясно, това вляво. Напразно. Не мога повече да се оправям в моето царство. Всичките ми поданици тичат като луди и аз се питам дали този тук е мой, дали онзи там ми принадлежи. Каква бъркотия!

– Но все пак нещо доминира?

– Не зная. Имам чувството, че съм бойно поле, на което кръвожадни войски, дошли от миналото, се бият яростно. Това са моите предци, които се борят и които са в основата на кризите ми на горделивост и на гняв, на развихрянето на тези инстинкти, които ме ужасяват, или напротив – в поривите ми на добрина, в безкрайната нужда да се представям добре и да нападам всичко, което е несправедливо, мъчително, лошо, подозрително. Посред всичко това, кой съм аз самият?

– Все още неразрешима загадка – каза доктор Шапро, който погледна часовника си и стана, сякаш часът на тръгване приближаваше. – Травмата, чиято жертва сте станал, може наистина да е разстроила вашата индивидуалност до такава степен, че човечецът, който сте бил преди това, да се е превърнал в беглец от ада, или някогашният демон да се е трансформирал в свети Франциск д'Асизи.

Елен Рок избухна в смях.

– Ангел или демон ли? Ето две перспективи, които никак не ме

привличат. Но да говорим сериозно. Според вас, докторе, как ще се спася от това?

– С лечение, иска ли питане?

– Какво, да не би спомените да израстват като растения?

– Всичко зависи от силата на преживения шок. Ако е имало само мозъчно сътресение, т.е. обикновено раздрусване на молекулярното вещество – и това сътресение от електрически, колоиден или знам ли от какъв вид е било дълбоко в материята, обгръщаща клетките, или в самите клетки – в такъв случай израстването на спомените, както вие се изразявате, е възможно. Но при условие на истинска контузия нещата са по-сериозни.

– Защо? – попита Елен Рок.

– Защото причинените наранявания правят трайна загубата на способностите, наблюдавана след произшествието. това е естествено, защото самите клетки са разрушени.

– И как може да се постави диагнозата?

– С времето. Наблюдавано е след дълги години възстановяване на знанията, за които е имало научното право да се считат за загубени вследствие на мозъчни наранявания.

– Но цялостното забравяне на миналото от нараняване може ли да се съвмести с целостта на интелигентността?

– Защо не? Наблюдават се необясними прояви на злото. Един ранен оздравява, като забравя само един от многото езици, които е говорил. Затрудненията на говора на друг се ограничават само до няколко думи от речника му. Без да се усъмнява в грешката си, възстановеното същество заменя липсващите му термини с други термини със съвсем различно значение.

– А моят случай, докторе?

– Вашият случай, скъпи господине, ми се струва, че е от класа на ретроградните амнезии, така се нарича пълната забрава на това, което е било преди произшествието. Нищо не пречи да се счита, че някакво насилие може да отреже измежду мозъчните гънки именно тази, отнасяща се до миналото, като остави непокътнати всички останали сили, скрити в мозъка.

– Но тогава как ще се излекувам?

– Трудно е да се уточни. Но предполагам, че в един или друг ден ще получите нов удар...

– Благодаря ви!

– Говоря за морален удар. Утре, след месец, след година,

случайността с някаква сила от емоционален характер може да насочи тока през безжизнените клетки, така както слаб експериментален удар възстановява тиктакането на спрял часовник. И тогава ще узнаем, че сте получил само сътресение.

– Хайде! – пошегува се Елен Рок. – Да се надяваме, че съм само със сътресение, а не съм контузен.

– Убеден съм в това – каза докторът. – Обстоятелствата внезапно ще ви изправят срещу вас самия и ще ви научат изведнъж кой сте бил. Тогава цялото ви минало ще изскочи от сянката. Бих разгледал дори и хипотезата, в случай че бъдете отведен на местата от вашето детство. Емоциите от миналото постепенно ще излизат на бял свят и, чудото неминуемо ще се осъществи.

В това време Форвил беше докарал колата си. Анриет и Жанин го помолиха да ги откара до Сен Рафаел при родителите им, където Натали щеше да прати да ги търсят на другия ден. Но Натали настоя отново:

– Барон Елен Рок, дължите ми третия отговор.

– Чакам, госпожице.

– Защо дойдохте тук? Това е доста любезна визита, чийто мотив обаче ни е неизвестен.

– Правилно, госпожице, не дойдох да говоря за себе си, както го сторих с благосклонност, нито да върна на госпожица Жанин кораловата огърлица, която открих закачена на един храст, послужил ми при изкачването до тази тераса, нито да спася госпожица Анриет от ухапване на несъществуваща пчела, нито да отгатна, че в джоба на г-н Форвил се намира снимката, която почти пред мен му връчи красивата дама, съпруговеща го в театъра. Но все пак... Позволявате ли да обясня? Само няколко думи...

Отново всички го обградиха.

– Тази сутрин бях отишъл да се поразходя до Ница с моторния си катер. Бях седнал в градската градина, когато чух от другата страна на храста, който ме прикриваше, двама испанци от простолюдието, може би матроси, да си говорят на тих глас. Имам остър слух...

– И говорите испански? – учуди се Максим.

– Достатъчно, за да разбера, че тези лица са членове на банда, която трябва тази вечер да ограби една крайбрежна вила.

Максим заяви категорично:

– Бандата на Жерико, без съмнение!

– Бих се съгласил с удоволствие, макар че не съм доловил нищо категорично по този повод. Но в осем и половина те трябва да се съберат в

подножието на споменатата вила, която, изглежда, се вижда от морето и е на върха на стръмен бряг. Едно изсвирване, подадено в този точен час от близък хълм, ще ги предупреди, че всичко е наред. Пет минути по-късно ще има второ изсвирване. Тогава ще започне атаката.

– И това е всичко? – присмя се Форвил.

– Точно така. За нещастие тези двама здравеняци – изчезнаха и мозаех единствено да науча, че двама мъже с подобно на тяхното описание са взели влака за Кан и по този начин се доближават до. Естерел, където по време на моите разходки забелязах специфичното разположение на вила „Мирадор“. Дали не искат да оберат тази вила? За всеки случай взех моторния си катер и ето ме тук.

– Наистина, наистина – провикна се Максим, – „Мирадор“ е целта на тяхната експедиция. Не може да се отрече толкова очевидно нещо.

Натали и сестрите Годуен мълчаха. Форвил продължи да се подиграва.

– Види ми се смътно като данни, и е напълно възможно...

– Страховете ми да са напразни – каза Елен Рок. – Такова е моето мнение. Но все пак, поради прекалена предпазливост пожелах да дойда и да си дам сметка дали този отвесен бряг може да бъде изкачен при нужда. Трудно е, но както сами виждате, възможно.

Той взе отново фуражката си, поклони се и като човек, изпълнил задачата си, се отправи към парапета.

– Но нали не си отивате, господине? – каза Натали.

– Бога ми, госпожице...

– И по същия път ли?

– Лодката ми е съвсем наблизо оттук и...

– Моля ви, има друга пътека, и ние с Максим ще ви изпратим...

Докторът предложи:

– Ако съществува и най-малка опасност за вас, Натали, ние с Форвил бихме могли да тръгнем и утре.

– Действително – каза Форвил, – но би било детинско да се взема тази история на сериозно.

Двете сестри настояха:

– Не ви ли е страх, Натали?

– Страх от какво? – извика тя през смях. – Но вие сте невъзможни. Побързайте. Слънцето вече залязва.

Форвил погледна барон Елен Рок. Този човек му беше силно антипатичен. Той се опита да придърпа Натали настрана и да я предупреди. Но тя не се хвана на уловката му и ги подтикна всички към градината,

където колата на Форвил ги очакваше.

– Жанин, да пратя да ви вземат и двете утре сутринта, нали? Кога ще се видим пак, Форвил? Ще бъде в Париж след петнадесет дни.

– Ще ме намерите там – каза Форвил. Тя целуна доктора.

– А вие, скъпи докторе?

– О, аз – отвърна той – няма да бъде там преди шест или седем седмици. Имам поредица от конференции в Германия и в Швеция.

Тя живо ги подкани да тръгват. Бързаше да се върне на терасата.

Там двамата мъже разговаряха близо до парапета. Видя се колата да се отдалечава вдясно по притиснатия от стръмни склонове път.

– Значи, господине – говореше не без известно безпокойство Максим Дютийол, – вие твърдите, че няма и сянка от опасност?

– Не вярвам наистина – каза Елен Рок. – Но винаги трябва да се предвижда най-лошото.

– Нали? – каза Максим, който търсеше повод да се пошегува, за да си възвърне малко смелостта. – Ето защо предложих средства за защита. Виждате, Натали, че бях нрав и че врящият катран и аркебузите може би няма да бъдат излишни.

– А! – рече Елен Рок. – Вие сте имал някакво предчувствие ли, господине?

– Ами, разбира се – заяви Максим, – опасявам се от Жерико. Извън съмнение е, че той действа по крайбрежието и това, което сте чул тази сутрин, го потвърждава. Освен това и този инцидент с италианските певци... Ах, каква непредпазливост, Натали!

Елен Рок се учуди и попита.

– Какви певци?

– Една скитаща трупа, която г-ца Манолсен покани да влезе преди малко в градината... Виждате ли някакви улики в това?

Настъпи мълчание. После Елен Рок промърмори:

– Моите испанци от градината говореха за някакви италиански певци, които трябвало да минат близо до вилата.

– А? Какво говорите? – каза Максим.

Елен Рок уточни:

– Те говореха за една жена и двама мъже.

– Една жена и двама мъже, точно така – промърмори Максим.

Той рухна на един фотьойл. Натали беше леко бледа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Изсвирването

Слабостта на Максим трая само един миг. Той почувства веднага необходимостта да вземе героично решение, което в конкретния случай се състоеше в търсене на помощ.

– Обществените сили съществуват, за да ни защитават – формулира точно мисълта си.

– Полският пазач например – каза Натали, която се беше съвзела веднага и се забавляваше от объркването на Максим. – Не, но полицията! Ще взема колата и от Кан ще доведе дузина полицаи...

– Би било смешно. Не бива да се обезпокояват дузина полицаи, защото някой го е страх от нападение на пирати над вила, в която се намират двама слуги и вие, Максим.

– Независимо от това трябва да се действа – извика той. – Не можем да стоим така! Ще предупредя съседите.

– Няма такива.

– Ще намеря. И след това ще събера минувачите.

– Няма такива.

– Ще докарам! Вярвате ли, че ще се оставя да ме заколят като овен? Но каква е тази страна, по дяволите! Човек не може да живее във вила, обсадена от пирати.

Той се отдалечи на бегот към градината.

Елен Рок и Натали останаха сами. Мракът идваше да замени деня. На хоризонта светлото небе беше прорязано от дълги, червени и неподвижни облаци. Синевата на морето придобиваше тъмен оттенък.

Натали наблюдаваше барон Елен Рок така, както се наблюдава някой, от когото се очакват думи и дела, и тя, която имаше навика да се самоанализира, се учудваше от неговото състояние на духа.

Той се разхождаше тихо по терасата дълги и бавни крачки, с вид на човек, който знае какво прави въпреки някои разсеяни жестове. Той запали цигара, веднага я хвърли, запали нова, която незабавно запрати при другата до парапета. После, след като погледна часовника си, спря и каза, сякаш нравеше заключение от мислите си:

– В цялата тази работа има съвпадения, от които би било абсурдно да се безпокоим, но които не бива да пренебрегваме. Имате ли намерение да останете, госпожице?

Тя отвърна:

– Защо да напускам? Заради тази неясна заплаха ли?...

– Да.

– Няма да замина.

– В такъв случай ще ми разрешите ли и аз да остана? Часът е седем и четвърт. След два часа, ако нищо не се случи, както предполагам, че ще стане, ще си отида.

– Благодаря ви. Ще вечеряме тримата.

Те мълчаха доста продължително. Елен Рок беше подпрял високата си фигура на една от колоните на беседката и гледаше червените облаци, които потъмняваха. Той промърмори:

– Колко е красиво!

Натали веднага пое разговора от страх мълчанието да не се настани отново помежду им:

– Да, наистина е красиво! И си казвам, че у вас трябва да има някакви внезапни спомени... някои чувства, които изплуват на повърхността... и които разцъфват при подобни гледки.

– Наистина – съгласи се Елен Рок.

– Нали? Спомняте ли си часове като този тук?

– Може би – промълви той. – Във всеки случай, никакъв час не ми се струва толкова красив... иначе щях да си спомня.

Натали се овладя да не потрепери. Дали беше от вечерния хлад? Или от настъпващия мрак? Тя каза:

– Нощта пада. Ще трябва да запалим лампите.

Той се противопостави:

– Още не.

Това бе произнесено с категоричен тон, който засегна Натали. Тя очевидно не приемаше да я командват и затова повика домоуправителя.

– Запалете я, Доминик – каза, като посочи една висока петролна лампа, поставена на еднокрака масичка.

Но докато Доминик приготвяше на терасата втора лампа, Елен Рок го спря:

– По-късно. Достатъчно светло е.

– Бих предпочела... – вметна Натали.

– Моля ви. По-добре е да не се вижда никаква светлина.

Тя се предаде изведнъж и каза на домоуправителя:

– Можете да се оттеглите, Доминик.

Доминик не помръдна. Видно беше, че иска да каже нещо. Тя го запита:

– Но какво има? Какво чакате?

– Госпожицата ще ме извини – отговори прислужникът с неудобство, – но ние случайно открихме някои странни неща, които ни безпокоят... И след това г-н Максим ни информира.

– Информира за какво?

– За нападението, което ще започне след малко.

– Какво нападение? Няма да има нападение. Камериерката Сюзан също влезе, а Максим се появи още по-разтревожен, като викаше:

– Видях ги... Криеха се зад един храст... Нямаме време за губене... Видях ги и те избягаха.

– Но кого? – запитва нетърпеливо Натали.

– Италианските певци... жената и двамата ѝ придружители.

– Е и?

– Ами те именно ще подадат сигнала за бандата на Жерико. Барон Елен Рок няма да отрече... той е чул тази сутрин...

Той се мятеше като кукла и се мъчеше да бъде убедителен, но с толкова треперещ глас, че безпокойството на прислужниците ставаше все по-силно и едновременно с това комично. Шофьорът Александър на свой ред се втурна. Той беше открил, че ключалката на една малка врата, пред която бяха пели италианците, е счупена. Тогава настъпи паника. Шофьорът заяви, че трябва да се решат да заминат и направо предупреди Натали:

– Ако госпожицата държи да остане, това е неин проблем. Ние пък ще отидем в Кан с автомобила.

– Ще отидете с автомобила, ако ви позволя – отбеляза Натали.

– Госпожицата ще се убеди, че трябва да тръгнем незабавно. Това е един от случаите, когато човек трябва да мисли най-напред и главно за спасението си.

Вълнението на всички тези хора беше толкова силно, че Натали не се разсърди. Тя впрочем чувстваше, че нищо няма да ги спре.

– Така да бъде. Отидете в Кан. Готвачката ще сервира вечерята, освен ако и тя не се страхува. А, тя ще ви придружи? Добре. И кога ще се върнете?

– Към единадесет часа, госпожице.

– Да, когато всичко свърши. Вървете.

Още щом тръгнаха, Максим се приближи до нея и треперейки каза:

– Това е лудост. Не бива да се предизвиква съдбата. Да вървим.

– Аз оставам.

– И аз – каза той. – Ще откарам само персонала до Кан и веднага се връщам. Искам да съм до вас в опасния час. Но това е против волята ми

й по задължение, тъй като сме изложени на най-големи опасности.

И той изчезна, докато Натали се смееше малко пресилено.

– Приятелят ми Максим не е самохвалко. Сигурно няма да се върне.

Цялата сцена продължи минута или две и беше сякаш изиграна от актьори, объркани от пристъп на лудост. Никакви разумни доводи не можеха да ги върнат в нормално състояние. За тях нямаше друго спасение, според думите на шофьора, освен незабавното бягство.

Елен Рок не беше произнесъл нито дума. Той се отправи към запалената лампа и намали леко фитила. Натали му каза:

– Щом се страхувате толкова от светлината, значи допускате, че сме наблюдавани?

– Допускам. В мен за сметка на изгубените ми способности съществува известна склонност да предчувствам... да отгатвам какво може да се случи...

– Предчувствията достатъчни ли са?

– Не. Но не липсват доказателства и се питам дали не би било по-предпазливо...

– Да се скрия ли?

– Да заминете с приятеля ви Максим.

– А вие, господине?

– Аз ще остана. Моят занаят и призванието ми са да търся злото навсякъде, където може да се срещне, и да се боря с него. И после, това ми харесва.

Тя каза закачливо:

– Вие сте мой гост, вашата визита имаше за цел да ми окажете услуга, нима искате да дезертирам? Впрочем много е късно... Чуйте, колата се отдалечава.

Така по стечение на обстоятелствата Натали се намираща сама в тази отдалечена вила в компанията на мъж, когото преди три часа не познаваше и при когото стоеше не толкова от учтивост или симпатия, колкото от горделивост. Ако беше тръгнала, щеше да признае страха си. А тя не искаше Елен Рок да забележи у нея чувството на страх, което не признаваше, както и смътното безпокойство, наложено от неизвестна опасност.

– Имате ли тук бижута? – попита Елен Рок.

– Никакви. Тогава защо е това нападение?

– Наистина, защо?...

Той отново се разхождаше надлъж и нашир по терасата с вид,

който Натали намираше за тревожен. А най-много я притесняваха тишината и полусенките около тях. Как ѝ се искаше да чуе някакъв шум, небето да се просветли, морето да се противопостави на настъпващия мрак!

– Нямам даже револвер в стаята си – каза през смях тя.

– Какво можем да направим с него? – каза Елен Рок. – Оръжията не служат за нищо.

– Ами ако нападението се осъществи?

– Достатъчно е да го предвидиш, за да го предотвратиш.

– Все пак не трябва ли да се вземат някакви предпазни мерки?

– В подходящия момент – да.

– А дотогава?

– Дотогава ли?...

Той се доближи до нея, натисна леко с върха на пръстите си раменете ѝ, докато тя не се отпусна в един от раковите фотьойли на терасата, и довърши:

– Дотогава да поговорим, искате ли, госпожице?

Той отново заговори с весел и безгрижен глас. Натали тутакси се почувства освободена от тежестта, която я измъчваше, и любопитна за думите му.

– Няма да продължи дълго – започна той. – Само няколко минути търпение и ще разберете защо дойдох тук. Защото съществува друга причина освен желанието да ви предупредя и да ви предпазя... Не това беше претекстът, а възможността за една среща, която търсех и желаех... Слушайте ме добре и бъдете снизходителна, ако ви говоря за себе си и за драмата на личния ми живот... тази малко смешна драма, повтарям, на човек, загубил всякакво понятие за миналото си и който го търси навсякъде, както се търси изгубен предмет, свързан силно с цялото му съществуване. Защото за мен това е всичко: да се преоткрия, да позная детето, юношата и младежа, които съм бил преди, и да осветля загадъчните години, в които съм живял и действал по неизвестни за мен закони.

Той спря. Изглеждаше, че страда, и наистина призна:

– Да. Наистина, понякога е толкова болезнено! В продължение на часове в дните на криза аз живея затворен в себе си, надвесен над една бездна, в която очите ми се изтощават да търсят да видят невидимото. Или търся извън себе си със същата ожесточеност. Наблюдавам всички, които срещам. Дебна малкия жест на изненада, способен да ми разкрие, че не съм им непознат. Ах, как бих се привързал към непознатия, чиято

памет би ми разкрила ключа на живота ми или чието лице, силюет биха възстановили погребаното ми минало! Ето така един ден...

Натали почувства важността на това, което щеше да последва, и се стегна. Но той я отведе до запалената лампа, накара я да седне и като нагласи под светлината красивото лице на младото момиче, промълви:

– Беше преди девет дни. Разхождах се по площада на Монте Карло, когато изведнъж ви забелязах. Бяхте в костюм от бял фланелен плат и носехте шапката си в ръка. Залязващото слънце осветяваше лицето ви. Не бях имал подобно видение... Моля ви, не се отдръпвайте, не искам да ви изразя моето обожание, а моето объркване и вълнение. Имах чувството, че вече съм ви виждал, вас, чието име не знаех! Разбирате ли това? За първи път нещо трепна в мен. Бях изпитвал вече впечатлението от блестящата ви красота и сигурно съм бил силно развълнуван, защото екстазът ми отново оживя.

Той повдигна лампата за няколко секунди и, гледайки Натали, прошепна:

– Именно вас съм виждал някога. Имахте слънчев ореол около главата си. Бяхте права пред един фонтан в една градина, с венец цветя на челото.

– Венец ли?

– Виждам го ясно... той едва докосва косите ви.

Натали прошепна замислена:

– С цветя на главата... случвало ми се е един път, в една хотелска градина в Неапол, където бях с баща ми... Бяха портокалови цветове... Направих си плитка, за да се позабавлявам... спомням си... На другия ден баща ми замина за Сицилия, където почина.

– Да – повтори той, – беше в една градина. Господи, колко бяхте хубава! И колко сте хубава! Човек не може да ви забрави... Вашият образ се запечата в мен и заедно с него всичко, което беше около вас и на което вие давахте живот... мраморният фонтан с трите танцуващи деца, и блестящият на слънцето водоскок, и китката портокалови дръвчета, отразени във водата... Господи! Господи! Имам чувството, че целият ми живот възкръсва в дъното на зениците ви и само да можех да ви гледам непрекъснато...

Той млъкна. Усилието на спомена, изглежда, го уморяваше. Натали се отдаде на вниманието му. За нея заплахата, опасността от бандата на Жерико, невидимите лодки, които можеха да се доближат под прикритието на нощта, всичко това вече не съществуваше. Те се съзерцаваха, впили погледи един в друг. Накрая тя каза:

– Не ви познавам. Сигурна съм, че не съм ви познавала до днес.

Той повтори:

– Аз пък съм ви виждал... Видях ви... Моето убеждение е толкова силно, колкото и вашето. Една минута от миналото ви е част и от моето. Ето защо ви разпознах в Монте Карло и ето защо от една седмица живея около вас, очакващ възможността да ви срещна, наблюдаващ вилата ви, даже я посетих – стъпките, които приятелят ви Максим е открил, са моите. И ето защо съм тук. Той добави по-глухо:

– Цялата ми надежда е във вас. Не можете да разберете какво представявате за мен. Моето съществуване зависи, от вашето...

Той беше твърде близо до нея. Натали леко се освободи и вдигна глава към небето, сякаш да се освободи от прегръдката на този живот, който се увиваше около нейния и го обвързваше с все по-засилващи се връзки. След кратък миг Елен Рок намали пламъка на лампата, докато остана само блясък като от кандило. Лек полъх ги освежи, времето течеше. Отново безпокойството от тишината и от страшната самота обхвана младото момиче.

Елен Рок се беше приближил до парапета. На Натали се стори, че той не се доверяваше на огромното спокойствие на вечерта. Тя се присъедини към него и попита:

– Нищо не чувате, нали?

– Струва ми се, че напротив... да... слушайте добре... чува се постоянен ритъм... равномерно пляскане...

– О – каза тя със свито сърце, – възможно ли е? Не е ли само пляска на вълните?

Той отвърна с кратки разчленени изречения:

– Не... не... това е друго. Така съм свикнал с шумовете на морето!... Това е шум на весла, шум, който се стреми да се прикрие.

Тя заглуши една въздишка и потръпна.

– Скоро ще дойде часът, нали?

– Да, след няколко минути.

Натали напрегна цялата си воля, за да не трепери гласът ѝ и да изглежда толкова спокойна, колкото Елен Рок.

– Значи ще дойдат?

– Те идват.

– Идват ли! – повтори Натали, като търсеше да разбере страховития смисъл на тези прости думи.

След минута или две тя отново се обади:

– Да, действително... Долавям приглушен шум... като раздвижена

вода.

– Това са те – каза Елен Рок. – Нищо не може да им попречи да дебаркират на тесния чакълест плаж, който обгражда залива.

– Нищо не може да попречи на това ли? – каза тя. – Но напротив...
Вижте, сигурна съм, че имате някакъв план.

– Никакъв план.

– Как? Вие не знаете какво да правите?

– Бога ми, не – каза той весело. – Знам само едно, че тъмнината и тишината са съучастници на нашите врагове. В противен случай не би имало никаква опасност.

Тя продума, възмутена от собствения си страх:

– Впрочем няма никаква опасност, защото при нападение можем да напуснем вилата през градината и планината.

– Ами италианските певци? – каза той. – Не мислите ли, че наблюдават вратата на градината? Всеки опит за бягство оттам е невъзможен.

– Това са само двама мъже.

– Да, но въоръжени и скрити в мрака.

– Следователно, ако има нападение, те ще влязат, защото вратата на градината дори не е затворена.

– Тя не трябва да бъде затворена – каза Елен Рок.

Те говореха тихо, надвесени над парапета сред листата на бръшляна. Сякаш някакви сенки преминаха през тъмнината. Шумове нарушаваха тишината.

– Приближават се, нали? – каза Натали.

– Да... да... виждам ги... имат две лодки.

– Да – каза Натали, – и аз ги виждам... вдигнаха веслата... лодките се движат една след друга. Виждам ги. Отгатвам ги...

Тя млъкна внезапно.

На хълма, от другата страна на вилата, се чу изсвирване.

ПЕТА ГЛАВА

Нападението

Пренесен над морето, повторен от ехото, сигналът отекна като най-злокобен боен вик. Барон Елен Рок обясни спокойно:

– Това е първият. След пет минути ще има втори сигнал. Тогава ще вдигнат стълбите си.

Тя повтаряше машинално думите:

– Ще вдигнат стълбите. Ще има второ изсвирване. Елен Рок я попита:

– Не ви е страх, нали?

– О, не – отвърна тя, свивайки юмруци.

Лъжеше. Потайният страх се проливаше в нея през всичките пори на кожата ѝ и в същото време тя се възмущаваше от този чужденец, принуждаващ я да се подлага на изпитание, което можеше да бъде избягнато. Вее пак тя повтори почти ядосано:

– Но не, не ме е страх!

– Нали? – каза Елен Рок. – Хубаво нещо е това нападение, и колко възхитително е чувството за опасност! В продължение на векове съществата по това крайбрежие са живели в подобно злокобно очакване. Бягщата нощ ще им донесе ли нещастие? Пиратите ще ги нападнат ли? Дали ще има мъчения, грабежи? Ах, да преоткриеш днес подобни преживявания, при тази цивилизация!... Да знаеш, че в мрака те дебнат диви зверове... и да се защитаваш! Между тях и вас няма друга преграда освен мен самия!

Те леко се отдръпнаха. Стояха нрави един до друг. Трепереща, Натали промълви:

– Ние бихме могли да им се покажем...

– Нашите два силуета няма да ги спрат... Разберете добре, че те трябва да са се свързали със съучастниците си, италианските певци, и знаят, че сте тук сама и без прислуга...

– Да, те вярват, че съм сама... и идват... Ох, чувате ли?

– Да – каза той, – това е стържене на лодка по чакъла... Един от тях току-що скочи... Те са само на четиридесет метра от нас.

– Колко ужасно! – изстена тя.

Той се обърна към нея и се опита да я различи в тъмнината.

– Гласът ви леко трепери. Ако сте неспокойна, ако сърцето ви бие по-силно, можете да ми го кажете искрено.

– Това е женско сърце... то бие много силно... и тогава, нали?...

Тя се олюля. Наложил се той да я подкрепи за миг и тъй като тя веднага се изправи, мъжът се извини:

– Ох, извинете ме. Мислех само за собственото си удоволствие и забравих, че нервите на жените не бива много да се напрягат... Впрочем часът настъпи и тези вагабонти няма да ни изпуснат, ако им се оставим да ни изненадат.

– Наистина не биха ни пропуснали...

Той изведнъж взе решение и необходимостта от действие го

преобрази... Засмя се и без да сниши глас заговори, като оглеждаше терасата.

– Да видим как да действаме? Аркебузите на приятеля ви Максим, врящият катран... малко е примитивно, нали? И съмнително като резултат? Не, по-добре е да възпрепятстваме нападението...

– Да, най-добре е да възпрепятстваме нападението, Но вие можете ли? – каза Натали.

– Всеки може... стига да е сръчен...

– Побързайте.

– Ами, имаме време... Тридесет или четиридесет секунди.

– Не повече? Възможно ли е? Побързайте... – Натали броеше секундите наум и на всяка й се струваше, че нападателите са направили още един скок напред.

– Ох, моля ви... Моля ви... На края на силите съм. Вярвате ли...?

– Вярвам, че аз сега контролирам битката, а не те. Впрочем този, който контролира битката, я печели.

Той беше взел от една маса сноп вестници, които смачка един след друг на топка и ги захвърли на купчина до парапета. После поиска спирт. Натали намери малко сили в себе си и се затича до трапезарията, откъдето донесе една бутилка.

– Ракия от Шампан, реколта 1896, отлично! – извика той. – Да приготвим пунша.

Той отля от бутилката, запали хартията със запалката си и безразборно хвърли, в кладата всичко, което успя да намери – две кутии пури, кошница с ръкоделие, старо плетено от върбови клонки кошче за саксия, пръчките от стола, който разби, сламена рогозка. Пламъците лумнаха и запрашяха, а той ги поливаше с ракията и с петрола от лампите.

– Това е елементарният сигнал за защита от откоleshни времена – викаше той в състояние на възбуденост. – В случай на нападение са запалвани огньовете по целия бряг, от нос до нос... поредица от пожари, командващи се един друг. И веднага във всяко село нощният наблюдател от върха на камбанарията биел камбаните отчаяно...

Той изтича до една камбана, с която се викаха за храна гостите и която беше закачена на фасадата, и започна да я бие продължително.

– Камбанныят звън! Истинският глас на страната в опасност, която ляла се вдига за съпротива и победа! Звънете, бронзови камбани! Тишината е победена, както и тъмнината. Зовът на звука се присъединява към този на огъня. Цялата земя е развълнувана срещу объркания противник.

Той сновеше като капитан на корабния мостик. Това беше цялото

буйство на същество, свикнало с опасността и придобило увереността, че нищо не може да устои на усилията му.

– Значи сме спасени? – каза Натали.

– Е, как искате тези днешни здравеняци да имат необходимата дързост да предприемат абордаж? Липсва вече сърцатост за големи начинания. За това са нужни специални люде, изключително здрави и закалени от векове енергия и варварство... като мен!

Сянката му изглеждаше огромна пред трептящия в небето пожар, и той повтори все със същия тон на приповдигната веселост, който смущаваше и размиваше Натали.

– Да, като мен! Ако съм изгубил миналото си на простосмъртен, чувствам друго, много по-далечно минало, свързващо ме чрез стоманени вериги с яростни векове. Да, аз съм там с цялото си тяло и с цялата си душа. Това, което най-сигурно усещам в мен, е тази жажда за предприемчивост и героизъм. Да наказвам лошите, да прогоня пиратите, да освободя красивите пленнички – ето елементите на живота и действието, с които се самоизграждам!

Той беше завързал бяла салфетка и червен парцал на края на една тояга, която размаха над огъня и после поби на парапета.

– Знамето на победата! Бягайте, маври и кастилци! Една кибритена клечка е достатъчна да прогони дивия звяр, една песен – да отблъсне нещастieto!

Той биеше камбаната триумфално и забързано, като продължаваше:

– Край! Варварите си отиват! Ненужно е да чувате шума на греблата им! Те бягат само от един, мъж, а кралицата е спасена.

Кралицата, както той я наричаше, стоеше права, неподвижна, без сянка на страх да помрачи мислите ѝ.

Този необикновен човек, който сякаш играеше театрална сцена – в такава степен запазваше непосредствеността си и толкова се забавляваше от собствения си ентузиазъм – и изглеждаше като защитник, срещу който и най-лошите заплахи се разбиваха.

Врагът бягаше. Тя беше сигурна в това само защото Елен Рок го беше казал. Освен това на съседния хълм гласът на италианската певица тихо се извиси. Звънът на китарата се отдалечи.

– Това е сигнал за оттегляне... Бихме могли да се завтечем след това трио. Но е рисковано, а имаме да вършим по-важни неща.

Те се заслушаха за момент в песента, донасяна с полъхванията на бриза. Отгласите утихваха. Нашествието на пиратите, изкачването, близкото нахлуване на дивите зверове – това бяха лоши спомени,

прогонени от действителността! Тогава Елен Рок положи леко длан върху ръката на младото момиче и го поведе към къщата.

– Обещах ви да си отида веднага щом премине опасността, и тъй като не можете да останете тук сама, защо не ме придружите?

– Да ви придружа ли?

– Трябва да преследваме пиратите без минута почивка, докато не сме им изгубили следите.

Минавайки през вестибюла, той взе едно наметало, с което покри раменете ѝ. Тя се оставяше Да я водят. След силния шок на мъчително очакване беше замаяна и неспособна на съпротива. Впрочем той говореше с толкова почитителен глас, че тя не можеше да се усъмни, че има капан в молбата му или че не действа по уважителни причини. Той беше дошъл да я спаси, беше я спасил и продължаваше делото си. Тя дълбоко в себе ѝ чувстваше лоялността на този мъж.

Той отвори вратата на градината. Малко по-далеч вдясно се очертаваше скалистата пътека, която Натали често беше използвала и която слизаше до морето със стръмни завои. Елен Рок осветяваше пътя с електрически фенер, разпръсващ светлина пред краката на младото момиче сякаш беше разгърнат килим.

Долу, закотвен до един подмол, се люшкеше моторна лодка.

– Ето „Живо сребро“ – каза Елен Рок... – Един добър бегач, с чиято помощ осъществих добри експедиции. Бъдете моя пътничка, госпожице.

Тъй като тя се колебаеше, той настоя:

– Заклевам ви. Делото, което предприемам, ви засяга и вас самата, защото става въпрос да узнаете от кого сте била нападната. Какво е идвал да търси тук? Нямаше нито пари, нито бижута, а тези разбойници не действат слепешком. Тогава какво?... Целият ви живот от днес нататък ще бъде доминиран от ужасната заплаха, която Жерико насочва срещу вас, А това е прекрасен Противник, когото искам да демаскирам и да стисна за гърлото. Не понасям този вид чудовища.

Той повтори:

– Заклевам ви. Никога не бива да се прекъсва устремът на успеха. Заклевам ви.

Без да каже дума, тя слезе в лодката. Преди да запали мотора, той се ослуша и заключи:

– Не е сигурно, че ще ги открием. Нощта е много тъмна, а те трябва да са се закачили на буксир зад някоя лодка като моята, която ги е очаквала.

И той добави, с лека насмешка, от която Натали потрепери:

– Жалко! Щеше да е добре да потопим някоя от лодките им. Бих уловил някой от тези обесници за врата и бих го принудил да се изповяда.

Те се плъзгаха по невидимата вода. Елен Рок беше угасил лампата и се насочваше към открито море. Светлините, които на места очертаваха брега на Естерел, ставаха все по-неразличими. Натали си мислеше, че си отиваше не толкова като освободена кралица, колкото като пленничка. Но тя не изпитваше никакво чувство на бунт и в никакъв случай не би се оплакала или проронила дума. Той също мълчеше.

След петнадесет-двадесет минути те излязоха пред Кан, чиито светлини се уголемяваха, и влязоха в малкото пристанище. Елен Рок издигна четири пъти отново запалената лампа. Подобна светлина, размахана четири пъти, му отговори и застина.

Това беше целта. Той тутакси се приближи.

На кея стоеше един мъж, моряк. Фенерът освети лицето му – мургаво, със сиви бакенбарди.

– Представям ви Бертю – каза Елен Рок, като хвърли едно въже и привърза лодката. – Той е служител от старата гвардия, комуто съм бил полезен и който представлява целият ми екипаж. Е, Бертю, видя ли други лодки да акостираат.

– Не шефе.

– Сигурен ли си?

– Да. Никаква лодка, нито голяма, нито малка... нито за разходка, нито риболовна... нищо от залез слънце насам.

– Отлично. Изпреварваме ги.

Елен Рок и Натали зачакаха мълчаливо в лодката. Но времето течеше и от камбанарията в стария Кан камбаните удариха единадесет часа, никаква лодка не се беше появила. Без съмнение бандата на Жерико е продължила до Антиб и може би чак до Ница.

Елен Рок не беше човек, който си губи времето. След половин час той каза на Натали:

– Не сте ли много уморена за едно последно усилие? Моля ви само за няколко минути. Тази сутрин, когато дочух разговора в градската градина в Ница, испанците споменаха една моряшка кръчма, където бандата се събира при възможност...

– Да вървим – каза Натали, все така подчиняваща се, сякаш и липсваха собствена воля и лични мисли.

Той вървеше бързо, забравил придружителката си, отдаден изцяло на действието.

Те пресякоха един площад и навлязоха в стария град. Поеха по една крива стръмна улица и след стотина, метра изкачване, мъжът спря и каза:

– Тук е... Виждате ли осветената витрина?... Слушайте... Пейт... Женски глас... и китара...

Натали наостри слух и прошепна:

– Това е гласът на италианката, която идва в „Мирадор“.

– А – каза той – то нещата се оправят. Тя трябва да е дошла с влака, придружена от двамата си другари.

Той се доближи до прозорците. Едно червено перде пречеше да се види вътрешността, затова реши да влезе – махна яката и вратовръзката си, хвърли фуражката на земята и разроши косите си с ръка. Непознат за членовете на бандата певци, той искаше да си даде сметка за положението и веднага да се върне.

Отвори вратата. Гласът на жената се издигна с тъжен и болезнен тембър. Песента свърши. Хората изръкопляскаха. След това последва олелията на разговорите, прекъсвани от време на време от акордите на китара.

Все пак един по-светъл лъч бе преминал през червените пердета, отместени без съмнение от някой пияч. Натали се наведе и цялата зала се представи пред очите ѝ с двадесетте клиенти около масите. Сред тях тя не разпозна нито един от следобедните певци. Но вдясно забеляза италианката, седнала на една пейка, а до нея говореше, като я гледаше, барон Елен Рок.

Чак тогава Натали забеляза, че тя беше красива, с вулгарна и чувствена красота, когато иначе мрачното ѝ лице се осеняваше от някаква идея. А думите на Елен Рок, изглежда, ѝ доставяха удоволствие, защото смехът ѝ се усилваше и разкриваше прекрасните ѝ зъби. Пръстите ѝ разсеяно докосваха струните на китара. Елен Рок се беше надвесил над нея с вид на дебнещ човек, бдителен и омагьосващ. Можеше да се отгатне, че всяка от произнесените от него думи има своя роля и цел и певицата изпитваше ласкателството и чара им. Натали усети, че се изчервява, и бе обзета от раздразнение, което не се помъчи да обуздае. Тази сцена на прелъстяване, отишло твърде далеч за толкова кратко време, вълнение-то на жената, страстното внимание, фалшиво или не, с което мъжът упражняваше властта си над едно същество, което двадесет минути по-рано не познаваше – всичко това смути Натали.

И изведнъж тя видя отстрани собственото си поведение в края на този ден. Тя също не познаваше Елен Рок, а ето че му се беше доверила

като на най-добрия и най-сигурния приятел. Беше изоставила своя дом, за да го последвай нощна експедиция с неясни цели. Ето че го дебнеше през прозореца на една кръчма, цялата тръпнеща от възмущение. Възможно ли беше това?

Изведнъж се събуди от съня, в който несъзнателно се намираше и който внезапно ѝ се стори като най-ужасния кошмар. Колкото повече си възвръщаше контрола над себе си, толкова повече я обземаше растящият гняв срещу Елен Рок. Тя мислеше само как да се измъкне от поробването и унижението. За последен път погледна залата. Без да стане или да мръдне от мястото си, с отметната назад глава и със затворени очи, италианката пееше бавна монотонна песен. Моряците мълчаха. Елен Рок мълчаливо слушаше...

Натали си тръгна.

Пред казиното чакаха автомобили. Тя се качи на първото такси и каза на шофьора:

– В Естерел... Два километра след Трайас... Вила „Мирадор“... Ще ви покажа пътя.

Колата беше открита. Ароматен бриз изпълваше нощта. Натали поемаше въздуха на големи глътки, който я освежаваха. Въпреки това в мозъка ѝ царяха шум и безпорядък. Всички впечатления и чувства бушуваха и се блъскаха там. Страх, любопитство, унижение, горделивост, неосъзнато опиянение, – непознат бунт... Никога дотогава мъж не е бил причина за подобно объркване у нея.

И от всичко това се излъчваше бурно желание за бягство, непрестанно бягство, докато се намери в безопасност...

ВТОРА ЧАСТ

В околностите на един гръцки храм

ПЪРВА ГЛАВА

Натали бяга

Максим Дютийол и прислужниците се бяха върнали в единадесет часа вечерта. Натали намери Максим силно разтревожен, зовящ я и търсещ я навсякъде с фенер в ръка.

– Е, какво? – извика той. – Какво стана с вас. Тъкмо се притеснявах. И този проклет барон... Значи ви изостави?

Като използва за предлог умората си, тя се затвори в покоите си, без да даде някакво обяснение.

Така постъпи и на другия ден, когато Жанин и Анриет бяха поставени в течение на нещата. Тя въобще не им отговори, още по-малко на Форвил, когато той се върна във вила „Мирадор“, обезпокоен също от инцидентите предишната вечер.

– Вижте, Натали – настоя Форвил, – обяснете какво се случи? Изглежда сте отсъствала от вилата. Къде бяхте? Този индивид насила ли ви отведе? И как успяхте да се измъкнете?

Тя сви рамене и отговори, че е свободна да действа по свое усмотрение.

– Е, добре, Натали, аз пък ще ви кажа каква идея ме е обсебила от вчера вечерта, накара ме да прекъсна пътуването си и да се върна тук. Аз съм убеден, че псевдобаронът е първокласен съучастник на цялата тази банда. Изгубил си паметта, полусъвзелият се граф! Начин да се направи по-интересен! Но вярвайте ми, тази личност е съмнителна и сигурно е във връзка с Жерико. Какво мислите за това, Максим?

– Иска ли питане! – каза последният със сериозен вид. – Направих се на очарован за момент, но само да прикрия съмнението си. Това е типичен безскрупулен авантюрист. И още повече не се доверявам на пътуващи музиканти. Да, всичко това е много съмнително и в такива случаи аз офейквам. Това е моята сила.

На по-следващия ден местните вестници донесоха новината, която засили вълнението и несигурността сред обитателите на вила „Мирадор“ и която можеше да бъде резюмирана в статията, прочетена

от Максим на висок глас:

СТРАННО ПРИКЛЮЧЕНИЕ. СЕНЗАЦИОННИ РАЗКРИТИЯ ЗА БАНДАТА НА ЖЕРИКО

„По-миналата нощ, към един часа, в Ница двама, полицаи на велосипеди при излизането си на кея на Стария замък били привлечени от шума на кавга. Те пристигнали на мястото в момента, когато един човек падал, стенойки на земята, докато другият, нанесъл удара, избягал. Преследван от полицаите, последният скочил в една лодка, пълна с моряци и чийто мотор работел. Под прикритието на нощта лодката успяла да излезе от пристанището и да изчезне.

Що се отнася до ранения, той бил получил удар с нож между раменете и едва дишал. Пренесен в най-близката аптека, той бил разпитан и започнал да произнася задъхани и накъсани фрази, сякаш искал по-бързо да каже, каквото можел. Те били записани набързо в безпорядъка, с който агонизиращият ги произнасял, и по такъв начин била възстановена историята му.

Наричал се Ахмед. Турчин. Преди пет години бил нает в Смирна от един корсиканец на име Бонифас, главен лейтенант на пирата Жерико. По този начин е, взел участие във всички експедиции на бандата и събрал малко пари. Жерико рядко се мяркал, задоволявал се да ръководи операциите отдалеч, като предавал заповедите си на майор Бонифас, както го наричали. – От известно време работите вървели зле. През същата вечер те се добрали с две лодки до подножието на една вила в Естерел, където живеела богата чужденка. Ударът бил добре подготвен и се разчитало на значителна плячка. Както обикновено, майор Бонифас, в компанията на един свой другарка име Людовик и на една италианска певица, дегизирани като пътуващи певци, направил предварителното разузнаване. В осем и половина часа сигналът бил даден. Но изведнъж на терасата на вилата лумнал голям огън и захотяла тревожно камбана. Тогава нападателите се върнали назад до Ница, където Бонифас трябвало да дойде с влака. Ахмед, ядосан от неуспеха и вероятно пиян, дочакал Бонифас на перона, обвинил го в предателство и му поискал частта си от плячката. Последвало скарване, сбиване и накрая убийство.

«Мошеник – мърморел Ахмедв блънуването си, – брутален тип... всичко ми взе... мръсник...»

И издъхнал, ругаейки началника си.

През, целия ден – продължаваше статията – се провеждаха разследвания главно в пристанището и по кейовете и съседните селища. Те не дадоха никакъв резултат. Във всеки случай един факт е сигурен: бандата на Жерико се е показала на брега на Естерел. Трябва вече да е известно името на обсажданата вила. Още утре съдии-следователи ще я посетят.“

– Е, какво ще кажете за това, Натали? – извика Форвил след края на четенето.

Максим триумфираше без никаква скромност.

– Какво? Не съм се излъгал. Тази трупа пътуващи певци са били бандитите... майор Бонифас и помощниците му. Дявол да го вземе, имал съм нюх да избягам и започвам да вярвам, че съм надарен с някакви способности за чувствителност и проникателност, които ще ме отведат далеч в живота. И какво, Натали, чухте ли лодките? И вие с Елен Рок сте били камбаната за тревога и сте запалили големия огън? По дяволите, трябва да е било ужасно... Разкажете ни...

Натали не разказа нищо. Явно беше, че тя отказва да даде и най-малкото обяснение за вечерта.

– Нищо интересно – каза тя. – Не беше злокобно, а по-скоро неприятно и за момента ще ви помоля да не ме измъчвате с тази афера.

Но самото отношение на Натали дразнеше още повече Форвил. Той чувстваше, че между нея и барон Елен Рок съществува някаква тайна, нещо, което измъчва младото момиче.

– Дали го искате или не, Натали, ще трябва наистина да проговорите.

– Защо? – попита тя.

– Защото неминуемо разследването ще стигне дотук.

– Какво знаете вие за това?

– Прислужниците трябва да са се разбъбрили.

– Не. Те ми обещаха да мълчат. Аз им платих.

– Но ще се узнае за посещението на певците.

– Ще бъдете разпитвана.

– Ще отговоря, че нищо не знам.

– Ще премълчите ли и визитата на г-н Елен Рок? Няма ли да подпомогнете полицията да узнае кой е той и каква роля е изиграл в съучастие с бандитите?

Тя заяви:

– Нямам намерение да се меся в делата на барон Елен Рок.

– Ами ако правосъдието ви замеси в тях въпреки всичко? Ако вестниците публикуват вашето име, неговото?... Това ли желаете?

Тя сви отново рамене и млъкна.

Към три часа узнаха, че жандармеристите посещават вилите на изток и на запад от Естерел и че полицаи действат недалеч от Трайас. Обръчът се свиваше около „Мирадор“.

В пет часа Максим изтича за сведения. Върна се съвсем развълнуван.

– Видях го, както ви виждам вас.

– Кого?

– Елен Рок.

– Елен Рок е, тук? – извика Форвил. – Ах, дано не възнамерява!...

Но вие съвсем сигурен ли сте, Максим?

– Абсолютно сигурен. Той се опита да се скрие. Твърде късно. Имам зорко око.

Цялата вечер Натали остана замислена. Тя се оттегли рано в стаята си и малко поспа. От този момент беше решила да замине.

На другия ден изпрати едно писмо до Форвил, в което му пишеше, че е леко болна и ще пази стаята. Молеше го да направи така, че подозренията на полицията да не бъдат събудени.

Към девет часа барон Елен Рок се представи на входа, докато Форвил за щастие тичаше да го открие в друга посока. Елен Рок искаше среща, за да съобщи сведение от изключителна важност. Натали отказа да го приеме.

През един от прозорците на първия етаж тя го видя да се разхожда из градината с ръце на гърба, като човек, решил да чака. В дъното, близо до бараките за инструменти, един жандармерист беседваше с прислужниците. Следователно Натали трябваше да се откаже от този изход.

Тя се върна в стаята си, поколеба се за миг, после нахвърли в една чанта пари, чекове, бельо, слезе и пресече терасата. Тази част на вилата беше пуста.

Няколко секунди остана наведена над парапета, който ограждаше терасата и който бе прескочен от Елен Рок предишната вечер. Съвсем спокойна, изчислила всички рискове и сигурна в успеха, тя го прекрачи.

Три минути по-късно, без нито едно погрешно движение, Натали пое по пътеката на брега с неподозирана ловкост и сигурност, изкачи я, стигна до широкия път на двеста стъпки отатък „Мирадор“ и бързо премина разстоянието, което я делеше от гарата в Трайас.

Тя взе билет за Париж и се качи на първия влак. В Тулон слезе с обвито с воал лице и поиска да я откарат на пристанището.

Една красива яхта, фина, източена, чиито медни части и ценни дърворезби ѝ придаваха изискан лукс, се люшкеше над вълните. Това беше „Лилия“, построена някога по личните планове на г-н Манолсен, винаги готова за тръгване на някое от пътуванията, които Натали предприемаше от време на време. Капитан Уилямс и шестимата от екипажа ѝ бяха предани тялом и духом.

- На път, капитане – каза тя.
- В колко часа, госпожице?
- В два часа.
- Направление?
- Испания... Балеарските острови.

Точно в два часа „Лилия“ излезе от големия рейд и отплува в откритото море.

Част от следобедата Натали прекара на палубата, излегната в шезлонг с вперени в брега очи. Тя не се опитваше да си обясни причините, които я отдалечаваха от Франция. Възможните неприятности от разследването, евентуалният разпит, вдигнатият шум около името ѝ, точното възпроизвеждане на всичко, което се е случило – това бяха неща, които малко я вълнуваха и които тя не отчиташе в решенията си. Но мисълта да види отново Елен Рок беше непоносима за нея. Тя пазеше от срещата им чувство за поражение, което дълбоко нараняваше гордостта ѝ, и то оставаше в нея толкова живо, че момичето се страхуваше от нова среща и от нов дуел на волите им.

Всъщност тя, която винаги е била много проникателна и волева, действаше подсъзнателно и, така да се каже, автоматично. Беше се спуснала по стръмния бряг като сомнамбул, разхождащ се, без да падне по ръба на стена. Чувстваше се по-слаба от противника си, предварително победена, и за да спечели малко поле за действие, да възвърне сигурността си и да се освободи от едно необяснимо влияние, тя бягаше.

Твърде справедлива към самата себе си, тя не се страхуваше да си го каже:

– Аз бягам. Няколко дни на самота и свобода и равновесието лесно ще се възстанови. Как ще се смея тогава на тази смешна тревога!

Бреговете на Франция се губеха в мъглата на хоризонта. В средата на деня вятърът се вдигна, морето леко се развълнува и от облаци заръмя. Натали се приюти в кабината си.

Очарователна и весела, цялата облицована с щампована басма от

фабриките в Жуи, тази кабина с разнообразните си дребни украшения и полици с книги създаваше впечатлението за непрекъснато обитавана стая. Натали преоткри в нея живота в мига, в който го беше изоставила след едно пътуване в Турция. Тя взе една книга. Беше „Корсарят“ от лорд Байрон. В нея се виждаха пасажи, подчертани с червен молив. Зачете се напосоки:

„Той не притежаваше нищо, което да буди възхищение, макар че гъстите му вежди засенчваха огнен поглед... Но скоро този, който го наблюдаваше внимателно, различаваше в него онова нещо, отбягващо от погледа на тълпите, онова нещо, карашо те да се вглеждаш още повече и пораждащо необяснима изненада.“

Тя затвори нетърпеливо книгата. Отвори друга, не се зачете, отново взе „Корсарят“ и уцели следните думи: *„Какъв е чарът, на който неговата разбойническа шайка се подчиняваше? Това беше силата на мисълта, магията на душата...“*

Натали избухна в смях и каза на висок глас:

– Какво в края на краищата! Няма да се оставя да ме обземе мисълта за този човек.

Тя се изкачи отново на палубата и се заразхожда е нервни крачки. Все пак дъждът се усили, дъските бяха мокри, а корабът напредваше.

Наложил се да се облегне на една от мачтите, загърнат в манто, и в такава романтична поза, че като си даде сметка за това, избухна в смях. Тя се отчайваше от себе си. Тогава изпита нужда да говори и като се приближи до капитанския мостик, каза на капитан Уилямс:

– Е, капитане, струва ми се, че напредваме с добър ход?

– С добър ход, госпожице. Ако няма буря, ще стигнем приземи до целта.

– Мислите ли, че ще има буря?

– Не, но вятърът ще се засили.

Той се беше обърнал и отговаряйки на въпросите на Натали, насочваше далекогледа си назад, към посоката, от която бяха дошли.

– Любопитно – каза той през зъби.

– Какво ви изненадва, капитане?

Той отвърна:

– О, нищо.

– Какво има?

– Нищо, нищо... Един кораб се движи в същата посока, като нас.

– Е, какво, това е напълно естествено.

– Напълно естествено е. Това, което ме учудва, е че ни настига, макар че размерите му са по-малки от тези на „Лилия“.

– Така ли мислите?

– Погледнете сама, госпожице.

Тя долепи око до далекогледа, потърси и откри наистина една голяма тъмна точка, която се появяваше и изчезваше по вълните.

– Какво мислите, че е? – попита тя. – Торпедоносец?

– О, не!

– Може би подводница...

– Не, със сигурност не е...

Поговориха за други неща. Три или четири пъти капитанът повтори наблюденията си. Накрая каза:

– По дяволите, как ни застига! Човек би казал, че иска да ни догони... Не се отклонява от нашия фарватер.

– И вие знаете ли какво е това?

– Сега да.

– Е и?

– Моторна лодка.

– Какво?

– И се движи като стрела.

– Възможно ли е?

– Вижте тези две вълни отляво и отдясно, по-големи от самата лодка. Това е пяната, която я облива като два огромни мустака.

На свой ред тя погледна. Наблюдава дълго, приведена напред. Когато се изправи, беше много бледа и промълви:

– Има един изправен човек.

– Да, висок и слаб... Има и друг на кормилото... и има още някой...

– Значи са трима?

– Така ми се струва.

Лодката цепеше гребените на вълните, гмуркаше се, после изскачаше отново. Все по-близо и по-близо, тя действително следваше линията, по която се движеше „Лилия“.

Още десет минути минаха. Ясно можеха да се видят тримата пасажери на лодката.

– Двама мъже и една жена – промълви капитанът.

– Да, двама мъже и една жена – потвърди Натали. – Единият от мъжете и жената едва се различават. Но другият се вижда изцяло.

– Да, и човек може да се запита какво прави там, на понтона, сякаш

се готви да скочи.

С намръщено лице, дълбоко в себе си Натали мислеше:

„Този правият е Елен Рок. Никакво съмнение... Това е Елен Рок.“

ВТОРА ГЛАВА

Пленничката

В продължение на една дълга минута Натали стана неподвижна, цялата вцепенена, в плен на това име, чиито три срички повтаряше непрекъснато, и ла образа на този човек, изправен в предната част на лодката.

– Елен Рок... Елен Рок...

Кой го беше предупредил за заминаването ѝ? Как бе успял да я догони? Какви бяха намеренията му? Всички мисли на Натали се блъскаха в главата и и объркването ѝ беше толкова голямо, че беше принудена да се довери на капитан Уилямс, и то с думи, на които самата тя се учуди.

– Преследват ме, капитане... Познавам този мъж. Той ревностно ме преследва и се страхувам...

Капитанът се усмихна:

– Могат да ви преследват, госпожице. Но не могат да ви настигнат на палубата на моя кораб.

– Сигурен ли сте в това? Той е способен на всякакви дързости и на всичко, за да успее.

– Освен да ни вземе на абордаж, госпожице. Не сме вече във времето на флибустиерите.

– Какво възнамерявате да правите?

– Ами нищо.

– Нищо ли?

– Абсолютно нищо. Няма да стане дори нужда да се защитаваме. Една лодка с двама мъже едва ли ще нападне шестстотинтонен параход с пълен екипаж.

– Но ако все пак се опита?...

– Толкова по-зле за нея. Ще се самопотопи, а на нас няма да ни остане друго, освен да гледаме. Но има лудости, в които човек не се решава да се впусне.

Натали поклати глава.

– Този тук се впуска, за него лудости не съществуват...

Лодката напредваше с впечатляващо, упорство. С всяка секунда разстоянието намаляваше... Петдесет метра, четиридесет, тридесет...

Натали различаваше дори лицето на Елен Рок. Изразът му не беше нито агресивен, нито намръщен, нито саркастичен, а просто замислен. С внимателен поглед Елен Рок измерваше разстоянието и избираше пътя си, като извикваше заповедите си със строг глас, надмогващ шума на вятъра.

Седнал на кормилото, морякът Бертъо се подчиняваше. До него се беше настанила жената – главата и раменете ѝ бяха обвити с плетен шал от яркоцветна вълна. Натали знаеше, че тази жена можеше да бъде само италианската певица.

Когато приближи на двадесетина метра, лодката зави надясно, избягвайки дълбоката бразда и бушуващите вълни, които „Лилия“ оставяше след себе си. И почти веднага се изравни с яхтата.

– Проклет човек! – изръмжа капитан Уилямс. – Как може да се държи на ореховата си черупка, без да загуби равновесие? Стои като обтегнато въже, с ръце в джобовете.

Моряците от екипажа се бяха събрали около капитана си. Натали стискаше конвулсивно парапета и беше вперила поглед в бушуващата бездна, където подскачаше лодката. Елен Рок вдигна глава и свали фуражката си. Той изглеждаше все така безстрашен и наблюдаваше маневрата толкова спокойно, сякаш самото му присъствие отдалечаваше опасността. Лодката се доближи до яхтата.

– Това е лудост! – протестираше капитан Уилямс. – Какво прави? Ще потъне. На какво се надява?

На какво се надяваше Елен Рок ли? Да сграбчи едно въже, което висеше от яхтата. На два пъти за малко да го достигне. Но лодката силно се блъскаше в „Лилия“, която я отхвърляше надалеч като топка. Все пак на третия опит той подскочи, хвана се за въжето, остана увиснал над бездната, а после го видяха с невероятни усилия да се катери към парапета, помагайки си с крака.

Капитан Уилямс бе обзет от гняв. Преживяваха абордаж като в старите времена и това го отчайваше.

– А, не, не! Няма да стане, човече! Няма да разправят, че капитан Уилямс е позволил подобно безобразие!... Хайде, момчета, удар с брадва по въжето! И удрийте здраво! Ние сме си вкъщи тук, нали?

Подобен изблик на ярост обземаше и Натали и тя одобри заплахата на капитана. Тя също не искаше „проклетият човек“ да се появи до нея и окуражи моряците, като подсили заповедите на капитана.

– Побързайте де! Няма да се подчиним... Толкова по-зле за него!

Прекалената възбуда беше временна. След първия удар на бравата

върху въжето тя хвана ръката на този, който удряше, улови брадвата и я хвърли надалеч, след това се надвеси отново над бездната. Острието само беше докоснало въжето, без да наруши здравината му. Елен Рок беше достигнал металните напречници на парапета и се издигаше със силата на мишиите си.

Целият екипаж се събра, за да му прегради пътя! Някой насочи револвер.

– Стой или ще стрелям! – изкрещя капитанът, като доближи дулото до лицето на нападателя.

Но Натали се намеси. Без нито една дума, с протегнати ръце тя пазеше Елен Рок. Цялата група отстъпи под натиска ѝ. Пред Елен Рок се отвори празно пространство, той скочи на палубата, смеейки се, повторно свали фуражката си и се поклони леко, изпълнен със същата веселост и по същия безгрижен начин както на терасата на вила „Мирадор“.

– Извинете ме – каза той. – Идвам тук като натрапник. Но се налагаше за ваше добро, госпожице.

За ваше добро, госпожице... Човек би карал, че той изпълняваше един от тези жестове на куртоазия и на банална привързаност, които един добре възпитан мъж трябваше да проявява към жената на своите симпатии. Веднага след това той се зае с друго дело. Краят на въжето беше увит около медна макара. Той го отвърза и го хвърли зад борда.

– Хайде – извика на съпровождащите го. – Готов ли си, Бертю?

Бертю беше изоставил кормилото, а жената се беше изправила. Морякът направи клуп, а тя пхна в него краката си и хвана въжето, което Елен Рок намота около макарата и задърпа към себе си.

Сцената се разви като номер по акробатика в цирка без погрешни движения и ненужни жестове, без никакво усилие, сякаш е била репетирана много пъти над предпазна мрежа. Половин минута по-късно жената стъпи на палубата; шалът ѝ беше паднал и разкриваше лицето ѝ. Като беше предвидила Натали, това беше италианската певица.

Лодката по заповед на Елен Рок зави и се отправи към френския бряг.

Така Елен Рок извърши невероятен, немислим подвиг. Два пъти Натали беше бягала и ето че той беше отново пред нея, осуетил всички предпазни мерки, които тя беше взела. Победата му беше толкова явна, че тя дори не се опита да ѝ се противопостави, а той от своя страна не изпита нужда да се оправдае. Нямаше никакво обяснение помежду им. Действията, които той щеше да предприеме, щяха да послужат за обяснение. Натали се отправи към кабината си, оставяйки свободно поле на

победителя. Капитан Уилямс и екипажът трябваше да му се подчиняват.

Между другото веднага се видя, че той беше от тези хора, които имат правото да бъдат слушани, защото! умеят да командват. Начинът, по който той пое кормилото и заповяда да се промени посоката, беше на роден професионален водач. Десет минути след абордажа „Лилия“, изоставяйки югозападното направление, т.е. към Испания, се устреми на югоизток към Италия или по-точно към Сицилия. Елен Рок беше господар на кораба, а както изглежда, и над събитията.

Ако Натали не се беше овладяла, тя трябваше да изкрещи от ярост и унижение. Пленничка, истинска пленничка както по времето на пиратите и на неверническите кораби. Тя не беше освободената кралица, както каза Елен Рок през първия ден, а пленена робиня, подчинена на волята му. Тази певица от улиците и мръсните кръчми играеше ролята на кралицата, като фаворитка, от която не можеш да се отдалечиш и която водиш със себе си, за да присъства на триумфа.

Натали не разбираше. Затворена в кабината си, тя беше вперила поглед в кръглото прозорче, откъдето бледа светлина се мъчеше да се пребори с мрака на нощта, и отправяше мислите си към часовете на първата им среща във вила „Мирадор“. Тя забеляза, че помнеше точно всички думи, произнесени от Елен Рок, както помнеше и най-дребните подробности от тази вечер. Той беше повдигнал лампата и гледайки Натали в лицето, беше казал:

– Виждал съм ви някога. Имаште слънчев ореол около главата си. Бяхте права пред някакъв фонтан в една градина, с венец цветя на челото. Да, една минута от вашето минало присъства и в моето, и затова ви търся. Намесвайки се в живота ви, аз ще преоткрия себе си.

Той беше казал това и други неща, които днес отхвърляше, тъй като, изглежда, действаше като враг. В дъното на душата си, в объркването си тя очакваше неговото идване, сигурна, че той би желал да се оправдае, или напротив, да я упрекне за бягството и. Невъзможно беше той да се намира толкова близо до нея и да не я намери.

Тя се лъжеше. Той не се появи.

Тя позвъни и поръча да й сервират вечерята.

Минаха два часа. Когато предполагаше, че всички с изключение на дежурния спят, тя се промъкна на палубата. Два силуета стояха прави, облежани на задната палуба. Близкият фенер позволяваше да бъдат различени лицата им: бяха Елен Рок и италианката. Изглежда не говореха. Най-много няколко разменени на тих глас думи. Натали се опита да чуе нещо. Никакъв звук не достигаше до слуха ѝ.

Тогава тя се подчини на необмислен порив, който беше в такова противоречие с природата ѝ, че тя имаше впечатлението, че извършва срамно и отвратително за нея нещо. Тя се хвърли върху Елен Рок и промълви:

– Каква е целта ви? Така ли следва да се държи един мъж? С толкова грубост спрямо мен!...

Тя не осъзнаваше какво говори и когато си даде сметка за това, избяга, без да довърши изречението си и без да си изясни целта на реакцията си. Тя се върна в кабината, хлопна резето и завъртя ключа, наранена, трепереща от гняв и омраза. Това беше страдание от горделивост, най-лошото за жена която никога не се е съмнявала в себе си и в своята власт.

В този миг, забелязвайки томчето на „Корсарят“, тя има детинщината да се зачете в него, както се четат книгите на пророците в момент на слабост, като избра Случайно една страница.

„Любовната ми тайна е скрита дълбоко в самотното ми сърце...“

Любовна тайна! Нищо не можеше да я обиди повече. Тя отвори прозорчето и хвърли томчето в морето.

Заспа едва на сутринта дълбоко, без да сънува.

Когато се събуди към края на следобед, „Лилия“ не се движеше повече. Бумтенето на машините беше спряло. През прозорчето тя видя кей, по който се движеха коли и зад който се издигаха къщи. След като се облече набързо, тя излезе и повика капитан Уилямс.

– Е, къде сме?

– В Палермо.

Тя потърси с очи и не видя нито Елен Рок, нито италианката.

– Къде е?

– Замина.

– Какво? Замина ли?

– Да, сбогува се просто така: „Благодаря ви, капитане“. Поиска да ми даде петстотин франка за екипажа? Отказах. Тогава той смачка петте банкноти и ги хвърли в морето. След това ми повери писмо за вас, госпожице. И след това се отдалечи със спътничката си, като някой пътник, извършил хубаво пътуване с кораба си. Ах, проклет човек!...

Капитанът извади от джоба си писмо, което подаде на младото момиче, и тя нервно го скъса. Няколкото реда бяха написани с молив.

„Преди две години, когато баща ви внезапно почина в Сицилия, Жерико беше там. Някои разкрития, които направи пред мен Паскарела Долчи, съпровождащата ме италианка, ме карат да вярвам, че са се срещали. Един автомобил ви очаква до кея, пред църквата «Санта Лучия». За няколко часа той ще ви откара до селцето Каstellсерано, недалеч от храма на Сегеста, богинята на посевите. В главната странноприемница е запазена стая за вас. Утре сутринта към десет часа ще благоволите да се изкачите в горната част на селото, в Каза Долчи.

Искрени уважения,

Елен Рок“

Натали не се колеба въобще. Почувствала се свободна, не мислеше за нищо друго, освен да избяга за трети път и да отплува. Капитанът ѝ каза, че трябва да изчакат част от екипажа, слязъл на брега. Тя се заразожда нетърпелива и трескава по палубата.

Машината заработи. Трима моряци се върнаха, после и четвъртият, последен от слезлите на брега. Но когато се канеха да вдигнат трапа, Натали внезапно промени решението си, каза няколко думи на капитана, взе чантата си и се отдалечи със забързани стъпки.

Една кола под наем стоеше пред църквата. Шофьорът запита:

– Синьора Манолсен?

– Синьора Манолсен – потвърди Натали.

Настани се в колата.

Пътят бе неравен, осеян с локви от дъжда. Вълнообразният пейзаж беше осеян с плантации от фурми и портокали. Натали не гледаше и не виждаше нищо, замаяна от объркана замечаност, в която изпитваше болезненото чувство че действа против волята си. Защо се съгласи на това пътуване? Защо се подчинява по такъв необясним начин? Това, че смъртта на баща ѝ съвпаднаше с престой на Жерико в Сицилия, беше случайност, която не можеше да повлияе на решенията ѝ. Тогава?

Пътят се издигаше към хълмовете, потопени ох сянката на нощта. Натали пристигна късно в мръсна странноприемница, където двама мъже пиеха до огнището. Встрани друг пушеше цигара. Докато старата съдържателна търсеше регистъра на чужденците, Натали наблюдаваше разсеяно тримата, както и залата е потъмнели варосани стени. Тя записа името си в регистъра, после старицата я отведе в стая на първия етаж, където ѝ бе сервирана вечерята.

Никога досега не беше изпитвала по-голямо отчаяние и такова

желание да избухне в сълзи. Странноприемницата ѝ изглеждаше злокобна и младото момиче се питаше дали не е попаднало в някаква клопка. Всички може би бяха съучастници – шофьорът на автомобила, съдържателната, тримата мъже на масата. В случай на убийство, кой някога щеше да узнае какво е станало с нея?

Тя реши да прекара нощта в един фотьойл. Опита се да подремне в него, неспокойна, непрекъснато с наострен слух, съжалявайки за угасената свещ и не намирайки смелост отново да я запали. Църковен часовник отмерваше времето. Двадесет минути след полунощ т трепна, убедена, че някой иска да отвори един от прозорците зад фотьойла. Не смееше да се обърне. Не смееше да извика, а и впрочем не можеше да го стори – страхът така стискаше гърлото ѝ.

В същото време шумът стана по-ясен и тя можеше да проследи отделните фази – натиска върху рамката, стърженето на разрязваното стъкло, завъртането на... мартинката... Почувства полъх на студен въздух. Бяха отворили. Някой влезе.

Около нея се завъртя лъчът на електрическа лампа. Тя се надяваше, че седейки неподвижна, остава невидима, скрита: зад облегалото на стола. Но идваха към нея. Почти я докосваха. Тя почувства ужасяващото убеждение в това и обзета от енергия, изведнъж скочи, готова за борба.

Светлината на лампата веднага угасна преди Натали да има времето да различи силуета на нападателя си. Една ръка я сграбчи за гърлото. Тя седна, обзета от страх и неспособна да се съпротивява. Това продължи най-много минута или две. Ръката не я стискаше повече. Натали можеше свободно да диша. Но другата ръка на мъжа търсеше около врата ѝ. Развърза шала и. Разкопча едно копче от корсажа и. Натали трепереше от ужас и отвращение. Какво искаха от нея? Тя изведнъж разбра. Ръката беше сграбчила едно бижу, голям старинен медальон, който тя винаги носеше на гърдите ся като кръщелен медал.

С бързо дръпване мъжът скъса верижката и откъсна бижутото.

Натали не направи никакъв жест. Мъжът скочи през прозореца и изчезна.

ТРЕТА ГЛАВА

Разкритията на Паскарела

В посочения от Елен Рок час, превъзмогвайки умората и чувствата си, Натали напусна странноприемницата. Селцето Кастелсерано, със

старите си неравни и бедни наглед къщи, се е вкопчило в стръмния склон на един от хълмовете, които оформят основата на широк амфитеатър, в чийто център се намира забележителният храм на Сегеста. Без да разпитва за пътя, като туристка, разхождаща се напосоки, тя изкачи стъпалата на зле павирана и крива уличка. От църквата нагоре тя се превръщаше в още по-стръмна пътека и се виеше сред лозя и малки градини. На най-високата точка от изкачването тя забеляза Елен Рок, който я беше изпреварил със стотина метра.

Страхувайки се от шума около себе си и от разследването, което би последвало, Натали въобще не разказа на хората от странноприемницата за среднощното нападение, чиято жертва стана. Но тя пазеше ужасния спомен за него и страхът я караше на моменти да потреперва и залита. Видът на Елен Рок изведнъж я успокои. Тя тутакси се почувства под закрила. Никаква опасност не можеше да я достигне и всичко се подреждаше, щом той се намираще там, на един вик разстояние. Тя малко се вълнуваше дали той беше или не беше любовник на италианската певица, и не чувстваше никакво неудобство отново да се срещне с тази жена.

Той премина близо до един кръст, побит на кръстовището, поколеба се, сякаш не знаеше правилния път, след това пое надясно и изчезна.

Натали ускори крачка и пресече кръстовището. Паянтова бариера, направена от палмови клонки, крепеше дървена плочка, на която се четеше: *Вила „Долчи“*. Момичето я отмести живо. Малко звънче проехтя на ъгъла на малка разнебитена къща, боядисана в светлорозов цвят, към която водеше алея от хилави и прашни кактуси. На прага Елен Рок разговаряше с италианската певица.

Той веднага се отправи към нея да я посрещне. Натали смътно го чу да се извинява за начина, по който е действал вследствие на обстоятелствата. Тя беше толкова уморена, че едва влязла в главното помещение на партера, се наложи да седне.

– Колко сте бледа! – каза Елен Рок. – Какво се е случило?

– Нищо... Нищо... – рече Натали, която след няколко минути слабост отново възвърна властта над чувствата си. – Нищо не се е случило... или нищо, което да ни безпокои в момента. След малко ще узнаете...

Той не настоя. За него очевидно целият интерес на тази среща се въртеше около Паскарела Долчи. Ако беше нагласил тази среща, то целта му беше да изправи това момиче срещу нея, Натали, и причините за това той щеше след малко да обясни.

Тя погледна и двамата. Сериозната физиономия на италианката показваше нещо още по-диво и упорито, което ѝ придаваше борбено изражение. Той също беше приел враждебен и суров вид, съвсем различен от този – безгрижен и почти весел – който привлече Натали през първия ден. Беше вгълбен и следваше тайната си мисъл, сякаш нищо не можеше да го отклони от нея. Цялото му начинание се състоеше в настоящата среща. Единият от двамата трябваше да отстъпи – той или италианската певица.

– Говори – каза Елен Рок на италианката.

– Не! – възрази тя неочаквано бурно. – Не всичко, което направих до днес, беше против волята ми... Не искам повече да ви се подчинявам... Оставете ме.

Той я потупа лекичко по рамото.

– Слушай ме добре, Паскарела. Вечерта, когато говорихме в кръчмата в Кан, ти не се страхуваше от мен и не отрече връзката си с бандата на Жерико. Оттогава те разпитвах и ти направи и други признания, от които следва, че си видяла тук преди две години г-н Манолсен. Това е било по време, когато Жерико е играел повече или по-малко важна роля в твоя живот. Тези именно признания ти обеща да допълниш, щом пристигнем в твоя край. Ето ни, Паскарела. Дъщерята на г-н Манолсен е срещу теб. Сега е моментът да удържиш на обещанието си. Разкажи какво знаеш.

Той повтори по-нежно: „Разкажи, Паскарела. Няма от какво да се страхуваш, що се отнася до мен. Когато ни кажеш какво знаеш и аз науча самата истина, ти можеш да бъдеш сигурна, че ще действам само в твой интерес и в интерес на семейството ти. Разкажи, Паскарела.“

Натали четеше по лицето на младата италианка ефекта от гласа на Елен Рок. Чертите ѝ се отпуснаха. Устата загубваше злата си гънка. Дали го желаше или не, тя се предаваше на удоволствието да се подчинява и се виждаше, че онова, което тя отказваше да разкаже, ще излезе от нея в някакво състояние на неосъзнато опиянение. И Натали имаше същото чувство, когато усещаше да се разтопяват и изчезват собствените ѝ решения.

Италианката промълви:

– Преди две години не бях напускала никога селцето Каstelсерано, където майка ми се беше оттеглила след смъртта на баща ми, италиански чиновник. Ние бяхме две сестри – по-голямата Летиция и аз. Ние трите преживяхме от малка рента, а майка ни, за да може да ни отгледа, плетеше дантели. Тя ни обожаваше, особено по-голямата ми сестра,

която беше и все още е чудно красива. Сигурно след малко ще я видите, бедната Летиция, и ще разберете мъката ни... и нашата омраза... Да, омразата ни! Бяхме толкова щастливи, толкова весели и трите!... Летиция не спираше да се смее и да пее...

Младото момиче продължи след кратко мълчание:

– Един вторник в края на март се връщахме от работа от полето... от едно малко лозе, което ни принадлежи и което обичахме сами да обработваме... Нищо не ни безпокоеше... Нищо... въпреки че имахме причини заради двамата мъже, които се скриха в гъсталаците при приближаването ни. Но това понякога се случваше... нас много ни ухажваха... и не мислехме, че това може да ни причини зло. Вечеряхме с мама. През нощта старата ни кучка изляя. Но това си беше неин навик и едва съм я чула в съня си. Едва на сутринта, като не видях Летиция да излиза от стаята си, предупредих мама, а тя се разтревожи и поиска да влезе. Стаята беше празна, прозорецът отворен, с едно счупено стъкло, и се виждаше краят на една стълба, подпряна зад къщата.

Елен Рок и Натали внимателно слушаха. Натали си мислеше, че и тя бе нападната през изминалата нощ по същия начин.

– Никакви следи ли нямаше? – попита Елен Рок.

– Никакви.

– Но вие нали се оплакахте? Направено ли бе разследване?

– Да.

– Какъв беше резултатът?

– Никакъв резултат. Търсенето не доведе до нищо. През нощта беше валяло и не откриха никакви следи навън.

– Двамата мъже?...

– Споменах за случая. Не ги откриха.

– И все пак ни казахте, че може би ще видим сестра ви днес?

– Да, тя се разхожда в полето с мама.

– Значи след отвличането тя се завърна?

– Върна се петнадесет дни след това. Видели я да пресича селцето. Тя пеела и леко танцувала, повдигайки малко полите си и смеейки се. Беше полудяла.

Паскарела плачеше. Натали чувстваше гърлото си свито.

– Мама се разболя – поде отново младото момиче. – В продължение на две седмици бяхме загубили надежда да я спасим. Вярвам, че това, което я възвърна към живота и ме подкрепи мен самата, беше безумното ни желание за отмъщение. Казвах ѝ, надвесена над леглото:

„Оздравявай, мамо. Ще отмъстя за нея, кълна ти се. Ти ще се

грижиш за бедната Летиция, а аз ще отмъстя за нея.“

Оттогава нямах друга мисъл и целият ми живот бе посветен на този дълг. Но как можех да успея там, където бе пропаднало правосъдието? Може би никога нямаше да науча по кой път да вървя, ако обстоятелствата не ми бяха помогнали. Един ден дойде при мен малко момиченце от името на майка си, богатата фермерка от околностите, вдовица на име Анита, която доста добре познавахме. Анита от известно време беше болна от лоша треска. Лекарят я беше изоставил и тя чувствайки приближаването на смъртта, бе пожелала да ми довери една тайна и сведенията, придобити по случаен начин според думите ѝ. Но оттогава все ми се струва, че не всичко е плод на случая...

Паскарела прекъсна думите си, сякаш устремът на разказа ѝ беше пресечен от умора или скрупули. Елен Рок почувства необходимост да я попритисне и ѝ постави въпроси:

– Тя поиска ли да пазиш тайна, Паскарела?

– Да, отчасти, и само за неща, които не успя да ми разкрие.

– Защо?

– Беше много слаба. Що се отнася до нашия въпрос, тя ми каза, че е имала възможността да научи името на единия от двамата мъже, които ни бяха следили, сестра ми и мен, около лозето ѝ които бяха задигнали Летиция.

– А тя повери ли ти името на този мъж?

– Майор Бонифас.

– Майор Бонифас ли! – извика Елен Рок. – Странстващият певец? Този, който подготви нападението над вила „Мирадор“? Съучастникът на Жерико?

– Да.

– Ти познаваше ли го вече?

– Да. Той е корсиканец, бивш капитан на далечни плавания, и далечен братовчед на майка ми, която идваше да види понякога. Ние знаехме, че ръководи трупи на странстващи певци, и тъй като самата аз пеех и свирех на китара, той често ми е предлагал да ме отведе. Този път, когато се завърна при нас, два месеца след отвличането на сестра ми, аз приех предложението му.

– С каква цел? Да отмъстиш на него за сестра си ли?

– Не. А да стигна чрез него до Жерико.

– Ти смяташ, че е работил за Жерико, като е отвлякъл сестра ти?

– Твърдението на Анита по този повод беше съвсем ясно – Жерико бил забелязал на няколко пъти Летиция и е бил влюбен в нея.

– Значи истинският виновник е Жерико?

– Да, и него търся от две години, като живея в обкръжението на Бонифас. Съгласих се на всичко, за да успея, станах съучастничка на Бонифас в експедициите, които подготвяше. Но не можах да достигна до Жерико. Той живее настрана, ми каза Бонифас, и ръководи групата си отдалеч. Стои невидим. И все пак аз добре се потрудох!

Елен Рок промърмори:

– Ще го намерим, кълна ти се. Впрочем не е ли идвал насам едновременно с майор Бонифас?

– Да, по-късно узнах, че е бил в околностите, когато се свързах с Бонифас.

– По времето, когато г-н Манолсен пътуваше наоколо ли?

– По това време. Един ден, 18-и май, срещнах един господин, който идваше от гарата и ме попита дали има тук странноприемница. Посочих му тази, в която сте отседнала, госпожице, и той взе стаята над вашата. На, 19-и, го съзрях на пътя за храма на Сегеста да говори с майор Бонифас и един друг тип, чиито черти не можех да различа. Последвах ги, но на един заври на пътя този индивид изчезна. На 20-и май вечерта откриха чужденец, умрял от кръвоизлив на стълбите на храма; научих името му, г-н Манолсен. А три дни по-късно прочетох във вестника за удар, осъществен от Жерико на брега Марсала.

Натали извади от чантата си фотография. Италианката веднага каза:

– Това именно е господинът, който ме заговори... Г-н Манолсен... Носеше голяма шапка от светлосив филц.

– Да... винаги... Наистина става въпросна баща ми. И според вас, госпожице, той се е срещнал с майор Бонифас и с другия индивид, който трябва да е бил Жерико?

– Потвърждавам го. Майор Бонифас след това ми е разказвал, че е предложил на г-н Манолсен да му служи за водач при посещението в храма. Г-н Манолсен отказал. Майорът бил заедно с Жерико.

Италианката беше казала всичко, което знаеше. Елен Рок й зададе още няколко въпроса и заключи, като се обръщаше към Натали:

– Както виждате, госпожице, бандата на Жерико е върлувала в тази област на същата дата, когато е умрял баща ви, а водачът на шайката се е въртял около него с намерения, които не можем да уточним, но ще ги разкрием и тогава ще разберем мотивите на атаката над вила „Мирадор“. Това Действително ще бъде крачка, огромна крачка. От моя страна...

Той млъкна. Мислеше внимателно, смръщвайки лице. Нищо не

можеше да отвлече мисълта му от проблема, който проучваше:

– И за мен всичко е тук – каза той тихо. – Това е единствения факт, който ме свързва с миналото и ми дава поводи да се надявам. Виждал съм ви един път някога, госпожице, и имам дълбокото предчувствие, че животът ми е докоснал вашия в някаква точка. Като хвърлям светлина върху събитията, разразили се тук, може би извиквам на бял свят моя собствен някогашен живот... сигурно го извиквам, защото в края на краищата...

Той си говореше сам. Устата му произнасяше думите, които подхваща полугласно, като продължи започнатото изречение:

– Защото в края на краищата съм бил в Неапол в едно и също време с вас... и не е ли това едно съвпадение, достойно да бъде отбелязано? Вие с баща ви в Неапол, по същото време като мен... А после баща ви пътува за Сицилия, разговаря с Паскарела... с майор Бонифас... без съмнение с Жерико... Не са ли това сцени от една и съща драма, в която съм играл някаква роля и която трябва да възстановим?...

Стискаше с всички сили юмруци и повтаряше настойчиво:

– Трябва... Трябва... По-рано можех да живея, без да знам кой съм... Не мога повече, откакто имам надежда да преоткрия себе си... Мисля само затова... Искам да проникна в тъмнината... Има проблиящи, които долавям... и искам те да осветят пътя ми и да ме водят.

Странно същество! Натали сега го разбираше по-добре. Противоречията и задръжките му придобиваха по-ясен смисъл. В действителност той преследваше само възстановяването на това, което вече не беше. Той би вървял неуморно по пътеката на спомените, докато преоткри съществото, което е бил някога.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Отблясъци от миналото

След дълго съзерцание Елен Рок заключи:

– Виждам само един пункт, чрез който би могла да се реши загадката. Как фермерката Анита е научила тази история и защо тя, изглежда, ѝ придава толкова голямо значение? Тя е посочила майор Бонифас. Но не можем ли да предположим, че Бонифас е имал съучастник в областта и че този съучастник се е доверил на жената?

Колкото повече Елен Рок развиваше хипотезата си, толкова повече се убеждаваше в логиката и достоверността ѝ. Той уточни: „Какъв

живот е водила вдовицата Анита? Знаят ли се връзките й?“

– Доста – потвърди Паскарела.

– Включително в месеците преди смъртта й?

Тя отговори:

– Носеше се слух навремето, че два или три пъти са виждали у тях през нощта един човек, когото не поздравявала: при среща в селото... грък на име Зафирос, между другото с много лоша репутация.

– Какъв е бил занаятът му?

– Работил по малко от всичко – просбописец, лечител, зъболекар, но най-вече водач. Живее в колиба по пътя за храма и примамва чужденци да им го показва.

Елен Рок поклати глава.

– Водач!... Точно сподвижникът който е бил необходим на майор Бонифас, за да се добере до г-н Манолсен! Точно съучастникът, който най-добре е могъл да му помогне да отвлече сестра ти. Бонифас познаваше ли го?

– Мисля, че... Да... да... познаваше го... Спомням си.

Елен Рок изглеждаше доволен. Събитията се навързваха едно с друго и доказваха правилността на предположението му. Зафирос, любовник на Анита и почти предаден от нея... Зафирос, приятел на Бонифас и нает от него... всичко съвпаднаше.

– Какъв живот води този Зафирос?

– На пръв поглед съвсем редовен. Почти винаги скита около колибата си в очакване на някакъв клиент или чужденец. Всяка вечер се храна в странноприемницата и пуши цигари до късно през нощта.

Натали, която си спомни за среднощния си нападател, потрепери и попита:

– Брюнет, гладко избръснат, а косите му са намазани с помада с път по средата?

– Точно така.

– Значи сте го забелязала? – каза Елен Рок на Натали.

– Да, вчера като пристигнах. Докато записвах името си в регистъра, той ме наблюдаваше.

– И вие се подписахте? Регистърът беше ли му под ръка?

– Предполагам... съдържателката го извади от един бюфет, където го върна след това.

– Значи този човек знае вашето име?

– Могъл е да го узнае. Но какво значение отдавате на това?

– Същото значение, което му отдавате и вие самата, и само вие,

можете да ни осветлите. Какво точно се е случило и защо споменаването на това лице ви смущава в такава степен?

Тя не се поколеба да отговори и го стори с няколко думи.

– Тази нощ някой се вмъкна в моята стая през прозореца, който гледа към вътрешния двор на странноприемницата. Сграбчи ме за гърлото и след като ме ограби, избяга.

– Никого ли не предупредихте? – каза възбудено Елен Рок.

– Не, исках да ви видя преди това, и ето защо дойдох тук в такова състояние на отчаяние. Бях разстроена от този толкова странен обир...

– Какво и взеха?

– Едно старо бижу без стойност – баща ми в навечерието на смъртта си ми го беше изпратил от Палермо в препоръчана пратка. Беше един голям медальон или по-скоро кутийка за реликви, която носех винаги у мен, защото баща ми го беше поискал в писмото, съпровождащо пратката... последният път, когато ми писа.

Елен Рок промълви:

– Този Зафирос очевидно е вашият нападател през тази нощ, госпожице. Като съучастник на Бонифас е бил в течение на цялото приключение и е решил да го обърне в своя полза, когато е узнал, че дъщерята на г-н Манолсен е тук. Що се отнася до някогашната му роля, до причините, накарали го да действа днес, до причината за кражбата и до значението на бижутото, само той може да ни информира.

– Как?

– Ще съумея да го принудя. Главното е той да не е нащрек и да не е изчезнал.

Елен Рок се вълнуваше все повече и повече. Още един етап завършваше по пътя в търсене на истината. Часът на действие приближаваше, а за него действието винаги съдържаше един момент на сигурност, който го опияняваше с надежда.

Той даваше разпорежданията си на Натали и на Паскарела, когато звънчето проехтя от ъгъла на къщата. Майката и сестрата на Паскарела се връщаха от разходката. Елек Рок и Натали бяха вече на пътеката, водеща към бариерата, когато възрастна, бедно облечена дама, чието строго лице напомняше това на Паскарела, влезе в градината. После се появи млада жена с широкопола сламена шапка, която, веднага щом видя непознатите, повдигна леко полите си, държейки плата между палеца и показалеца си, и направи грациозно няколко танцови стъпки. Това беше лудата.

Тя се усмихваше мило. Лицето ѝ не беше толкова сериозно като на

майка ѝ и на сестра ѝ, а беше щастливо, весело, свежо и с неизразима хубост. Тя изтананика детска песничка, после застина със затворени очи.

Елен Рок я разглеждаше с изненада, сякаш виждаше познат образ, срещата с когото учудва. Без съмнение той откриваше някои черти на Паскарела.

– Поздрави, Летиция – каза майката.

Тя направи реверанс и тъй като Елен Рок се беше преместил и я наблюдаваше съвсем отблизо, отвори очи, погледна ги и изведнъж спря да се усмихва. Тя протегна ръце, за да го отблъсне с ужасен вид, после с внезапна смяна на настроението му се усмихна отново, но с меланхолична и болезнена усмивка, мъчителна за наблюдаване. Всичката ѝ веселост изчезна и тя изглеждаше толкова уморена, че се наложи да облегне глава на рамото на Елен Рок. Остана така няколко секунди и се пополюя с изключително невинен жест. Накрая отново започна лекия си танц и затананика почти недоловимо рефрена на песента си.

– Вие ли се наричате Летиция? – силно развълнуван повита Елен Рок.

Тя размахна кърпичката си току пред лицето на барона. Той я пое и жадно и дълго вдишваше парфюма ѝ. Но тя хвана ръката му и го поведе към другия край на градината, към един отвор в оградата, лошо замрежен с тел. Тя го посочи, сякаш му казваше: „Оттук минахме“. И показва също на връщане една стълба, окачена на Греда от хангара, вероятно стълбата, послужила на крадците да се доберат до стаята ѝ. След това, тя се отпусна възник на един насип и остана неподвижна.

Паскарела стенеше:

– Бедната ми сестра...

А майката Долчи промълви, изпълнена с омраза:

– Ако не вярвах, че един ден ще бъде отмъстена, бих предпочела да умра.

Елен Рок не изпускате из поглед нещастницата и Натали си припомня вечерта, когато той я беше оглеждал по същия начин на светлината на лампата и казваше с вълнение:

– Виждал съм ви вече... вие сте част от живота ми.

Беше ли наистина виждал младото момиче? Кога? И при какви обстоятелства? Когато се откъсна от съзерцанието си, той се отдалечи, без да каже дума и без да се обърне.

Елен Рок с радост установи, че Зафирос не беше избягал. От малкото площадче на селото, което се извисяваше над долината на Сегеста, той накара да му покажат колибата, за която беше говорила Паскарела. Посочиха му също едно лице, съпровождащо двама посетители по пътя за храма.

Той започна да го наблюдава. Зафирос предложи услугите си на още един пътник, после в края на деня се изкачи до селото, завъртя се около странноприемницата, за да дебне Натали, после около градината на Долчи, за да дебне Паскарела, чието завръщане, съвпаднало е пристигането на Натали, изглежда, го безпокоеше.

Той вечеря в странноприемницата и излезе оттам късно. Елен Рок, който искаше срещата да се проведе в присъствието на Натали и на Паскарела, не го заговори. Но на другата сутрин, влизайки у Долчи, нареди на Паскарела да отиде да вземе Натали. Докато той самият се намирал в храма, двете трябваше да поемат по пътя към връх Барбаро, без да събудят подозрение и да стигнат до руините на античния театър. Той щеше да доведе там гръка.

Нещата станаха точно така. В девет часа Елен Рок пресече сухото корито на малък поток, стигна до къщата на пазача и се отправи към храма на Сегеста.

Той вървеше със замислен и в същото време дебнеш вид. Преоткриваше сътресението, почувствано в близост с лудата, като наблюдаваше чудесната гледка на амфитеатъра, образуван от обезлесени планински склонове, но по-малко съзерцаваше, отколкото търсеше вътре в себе си какви разбити спомени събуждаха някои елементи на тази гледка – извивката на планината, цветът на пейзажа, небето, нарязано от така чистите контури на паметника. И той едва забеляза, че Зафирос беше изскочил пред него и му предлага помощта си.

Той беше дребен гъвкав човек, още млад и удобно облечен в светли дрехи, с плетени ръкавици и сламена шапка. Без да дочака отговора на Елен Рок, се впусна в приказки за храма в стил чичероне: „Ето една от най-величествените постройки на дорийската архитектура. И в каква блестяща самота! Има тридесет и шест колони с височина девет метра...“

Елен Рок го остави да бърбори надут. Сигурен, че гръкът нищо не подозира, той му зададе няколко въпроса от техническо естество, на които последният побърза да отговори, и така обиколиха храма, след което Зафирос живо настоя клиентът да посети и античния театър. Ето защо те слязоха към къщата на пазача и изкачиха връх Барбаро.

Околностите бяха пусти. Никакви туристи не се забелязваха. Елен Рок се беше информирал и знаеше, че влакът от Палермо идваше доста късно.

– Тук сме на връх Барбаро – казваше гръкът, – на четиристотин метра височина. Благоволете да се насладите на панорамата, за която познавачите твърдят, че е от най-хубавите в света. Театърът има диаметър шестдесет и три метра с двадесетина реда скамейки...

Той изведнъж спря. По знак на Елен Рок, Натали и Паскарела, скрита встрани, се приближиха. Когато се обърна, Зафирос ги видя на три крачки от себе си. Нямаше никой около тях, нито из руините. Той отстъпи леко, почувствал опасност. Елен Рок допря револвер до слепоочието му и каза:

– Не казвай нито дума, Зафирос. Ти си обграден, преследван, без никаква защита. И най-вече не бягай. Впрочем, защо да бягаш? Не моят револвер те спира, а самото положение. Ако избягаш, ще те издам.

Неразбиращият грък се раздвижи с разтревожен вид и празен поглед.

– Какво има? Какво искате? Какво съм направил?

Елен Рок прибра револвера в джоба си. Щом Зафирос приемаше разговора, нямаше никакво съмнение, че ще бъде доведен до спогодба.

– Какво си направил ли?

Той изброи:

– Първо си измежду тия, които са отвлекли Летиция и които са отговорни за лудостта ѝ. След това си участвал в преследването на г-н Манолсен и си измежду отговорните за това, което му се е случило... Но няма повече да говоря. Виждаш, че съм добре информиран за всичко, що се отнася до теб, и имаш сметка да се спогодиш с мен.

Гръкът въобще не възнамеряваше да приеме това предимство. Но той повярва, че опасността не е толкова голяма, колкото си беше помислил. Ето защо реши да изслуша какво имат да му кажат, като вземе най-подходящото решение.

Той се настани на едно от стъпалата, кръстоса крака и започна да говори спокойно:

– Забелязвам, че съм попаднал в капан, а и вие имате някаква връзка с това, Паскарела Долчи. Слушам.

ПЕТА ГЛАВА

Смъртта на г-н Манолсен

Самоувереността на гръка постепенно се изпари. Елен Рок му отпрати такъв свиреп поглед, че той стана и се усмихна.

– Освен ако не предпочитате аз да говоря, а вие да слушате. Аз само това искам. Моята професия е да говоря. Но за какво?

– За отвличането.

– Какво отвличане.

– Това на Летиция Долчи.

– Но аз нямам никакво участие в него, добри ми господине! Знам наистина, че нещастната госпожица е била отвличена от злосторници. Но аз никога не съм се забърквал в тази лоша афера, и самото правосъдие...

Още един път безпокойство обзе Зафирос. Действително погледът на противника му действаше. Той реши да пожертва нещо в замяна на друго и да приеме разговор по едно произшествие, в което общо взето, го обвиняваха, че е играл ролята на съучастник.

– Тогава вие искате да бъда искрен? Това вече е друго нещо. Не отговарям на заплахи, но когато апелират за моята искреност! Значи участвах в тази мъчителна работа. О, въпреки волята ми! Бях в добри отношения с майор Бонифас, един тип, с който не ви съветвам да се запознавате, но който ми беше направил услуга, толкова огромна услуга, че един ден, когато дойде да ми каже: „Зафирос, имам нужда от теб.“, щях да съм най-големият неблагодарник, ако не отговорех: „На твоето разположение съм.“ Всеки си има съвест, а моята е деликатна на тази тема. Още повече...

– Направо към целта – прекъсна го Елен Рок.

– Още повече – повтори Зафирос – това беше дребна работа... Почти нищо... Един господин измежду приятелите му, важен господин, го помолил да му заведе в Палермо, където живееше на времето, едно младо момиче от областта, което бил виждал неколкократно и в което се бил влюбил... Нищо по-естествено, нали? Все пак, тъй като изпитвам скрупули, поставих условие: „Да бъде! Но тези дами от дома Долчи са мои близки и не искам да бъде сторено зло на Летиция.“ „Какво зло могат да й сторят? – ми каза Бонифас. – Приятелят ми е джентълмен и се кълна в честта си, че Летиция ще се върне къщи на другия ден.“ Ето защо приех, повтарям – против волята си. Но животът ни поставя подобни

изпитания. Вие знаете останалото...

– Останалото е, че Летиция Долчи се е върнала петнадесет дни след това и е била полудяла.

Зафирос вдигна ръце.

– Това по моя вина ли е? Можех ли да знам, че приятелят на Бонифас не бил джентълмен?

Той изглеждаше разстроен и търсеше съчувствие у Натали й Паскарела, като наблягаше върху непочтеността на похитителя.

– Това джентълмен ли е? Едни джентълмен злоупотребява ли с доверието, което му е оказано?

Елен Рок, който започваше да се нервира от тези увъртания, проговори:

– А после?

– А после какво?

– Другото нещо?

– Какво друго нещо?

– Това, дето е свързано с г-н Манолсен.

– Г-н Манолсен ли? Не го познавам.

– Не си ли чувал за един г-н Манолсен, който умрял от слънчев удар преди две години на стъпалата на храма?

– А, Манолсен ли се е казал? Наистина, спомням си. Този ден отсъствах. Но на другия ден тукашни хора ми разказаха...

– Лъжеш.

Зафирос повтори:

– Отсъствах. Спомням си отлично. Един човек се нуждаеше от мен в Палермо. Мога да го докажа. Имате думата ми на почтен човек, наистина ме нямаше. Това е един от тези материални факти, които ясно решават нещата.

Изречението остана недовършено. Натали, която не го изпускаше от поглед, очаквайки с безпокойство разкритията, се учуди на внезапната му бледност и на сгърченото му лице. Той изпусна слаб стон, после нададе ужасен вик.

– Но какво ми правите? Какво ми правите?

Чак тогава Натали си даде сметка какво ставаше. Елен Рок държеше една от китките на Зафирос и я извиваше с такава сила, че болката ставаше непоносима.

Зафирос падна на колене, молейки:

– Не... това не... не, пуснете ме...

Въпреки всичко Елен Рок не помръдваше и, изглежда, че не

правеше никакво усилие, но каква жестокост се четеше на безизразното му лице! Какъв вътрешен бяс разкриваха подутите му вени на челото! Натали, която го беше виждала само като абсолютен господар на чувствата си и слабо интересуващ се от препятствията по пътя му, беше потресена от варварския, вид на този човек и му каза:

– Оставете го. Не допускам подобни начини на действие.

С нечовешко усилие той укроти напрегнатите си мускули и се усмихна съвсем естествено.

– Това е най-добрият начин да се сложи край на глупостите и на лъжите на този чешит. Впрочем целта е постигната, нали, Зафирос?

Той извади от портфейла си банкнота от хиляда лири и произнесе отчетливо:

– Да свършваме. Решен си, нали?

Зафирос се беше решил. Той се беше изплашил и до такава степен се боеше този страшен човек да не бъде отново обзет от гняв, че не изпита никакво желание да се измъкне. Беше готов на всичко, отколкото да изтърпи още едно мъчение, което палачът би му приложил спокойно и без никаква милост. Ето защо прибра банкнотата в джоба си и започна веднага с такава разговорливост и с такава желание да освободи съвестта си от всички злини, с които тя можеше да бъде натоварена, че се наложи Елен Рок да въведе малко ред в приказките му.

– Без излишни думи. Говори за г-н Манолсен.

– Действително, действително – побърза да отговори гръкът. – Само за този добър господин ще говоря. Считаю също като вас, че трябва всичко да се знае за него. Толкова по-зле за Бонифас. Що се отнася до мен, тук ми тежи една тайна и аз съм щастлив, наистина щастлив от случая, който ми предоставяте. Най-сетне! Ето...

Задъхан, той продължи по-бавно:

– Ето... Един ден този проклет Бонифас... Защо ли не ме остави да живея в мир?... Този проклет Бонифас отново ме вдигна и ме хвърли по следите на г-н Манолсен по повод, който ми разкри. Приятелят на майор Бонифас, нали знаете, джентълменът, задигнал Летиция Долчи, носел винаги в себе си една реликва, на която отдавал голямо значение... Защо? Не знам. Но е така... „Не може да мине без него – ми каза Бонифас. – Медальон без стойност, но който не би заменил за десет, за двадесет милиона! Чуваш ли, Зафирос, за двадесет милиона. Откраднали са му го и той е убеден, че кражбата е извършена от човек от неговото обкръжение. Ето защо моят приятел джентълмен предлага солидно възнаграждение.“

– Името на джентълмена? – попита Елен Рок.

– Бога ми, не го зная.

– Лъжеш. Става въпрос за Жерико, Жерико пиратът.

Зафирос остана озадачен. Как, по дяволите, това лице беше в течението на всичко, което го засягаше? Изведнъж му просветна и той извика с гняв:

– Анита ме е предала! Ах, тази мръсница! Ако беше още жива, щеше горчиво да се кае!

– Тя вече не е жива. Продължавай! И после?

– После ли? – продължи укротен Зафирос. – Тогава Жерико, защото за него става въпрос и за бандата му негодяи, обеща голямо възнаграждение за този, който разкрие крадеца. Бонифас посочи един от своите наемници, турчинът Ахмед, един от най-злите разбойници. Ахмед беше бит със сопа и накрая призна, че е продал медальона една седмица преди това на г-н Манолсен, когото беше срещнал в Неапол. Веднага Бонифас получи поръчение да възвърне медальона по какъвто и да е начин. Бонифас и аз се впуснахме в преследване. Два пъти в хотела, където пребивавахме г-н Манолсен, се провалихме. Жерико не беше доволен. Накрая, следен от нас, г-н Манолсен взе влака, за да дойде тук. Същия ден с падането на нощта, Бонифас, придружен, както разказа, от Жерико, му предложил услугите си на водач, но не бил одобрен. На другия ден той ме повика отново. Дватамата с Бонифас скитахме около храма, готови да се възползваме от случая, ако се ни представи такъв, ако не – трябваше да нахлуем същата вечер в хотелската стая.

– И представи ли се възможност? – попита Натали с безпокойство.

– Да – отвърна Зафирос. – Към единадесет часа г-н Манолсен дойде. Той се разходи в продължение на един час само с един пътеводител Vaedeker. После келнерът от странноприемницата му донесе студен обяд. Ние бяхме залегнали ей там между камъните. Слънцето силно напичаше. Беше много горещо. Г-н Манолсен изпи шише с вино и чаша кафе. Виждахме го ясно. Той беше доста едър мъж със зачервено лице. Главата му клюмаше, видът му беше унесен. Очевидно имаше желание да спи. Тогава той се настани там долу между две колони и като се закри с един слънчобран, свали шапката си, наду една каучукова възглавница, която постави под главата си, и заспа.

Натали, съвсем разтревожена, попита:

– В този момент ли се възползвахте?...

– Не – отговори гръкът. – Аз исках. Бях сигурен, че няма нищо да забележи, щяхме да вземем медальона и всичко щеше да свърши добре.

Но мина един селянин... а после група туристи направи обиколка на храма... а после Бонифас не искаше...

– Защо? – попита Елен Рок.

– Защо ли? – отвърна Зафирос, като се колебаеше, но от погледа на Елен Рок не можеше да се измъкне. – Защо ли? Ами... ами... Бонифас се промъкна до стъпалата на храма. Той отмести слънчобрана и се върна. Така г-н Манолсен беше изложен на слънцето... тъй че...

– Тъй че?

– Слънцето напичаше точно главата му.

– О, ужас! – промълви Натали. – Това е отвратително!

– Нали? – каза Зафирос, като прие възмутен вид. – Нали? Отначало не разбрах, добре намерението на Бонифас. След това протестирах. Исках наистина да се затичам на помощ на този беден господин. Но Бонифас ме прикова на място. Аз не съм много силен... не можех да мръдна... Между другото се надявах този беден господин да се събуди... Виждах го да се мята, сякаш се бореше с нещо, да се мъчи. Опитах се да изкрещя, но Бонифас ме стисна за гърлото. „Мълчи, идиот... Заповедите на Жерико са категорични. Ако по една случайност, ми каза той, можем да свършим с него, така ще бъде най-добре... Тогава, щом ни се представя случай да го довършим, без да вдигнем пръст, ще ме оставиш на мира.“ Какво можех да кажа? Нищо, нали? Затворих очи. Десет минути по-късно Бонифас изръмжа: „Трябва всичко да е готово.“

Натали тихо плачеше. Ужасната сцена се разиграваше пред очите ѝ. Струваше ѝ се, че баща ѝ умира втори път, сега, когато научаваше как е загинал като жертва на убийство. Зафирос заекваше:

– Аз не съм виновен за нищо... това е ясно... невинен съм... Ако бях свободен, щях да попра на това... Но Бонифас почти ме беше удушил... Това е най-злият от бандитите. Той няма за пет пари милост... за пет пари... повтарям го...

Елен Рок спря този поток от думи:

– Не си губи времето да се извиняваш, Зафирос. Сега продължението!

– Какво продължение?

– Медальонът? Взехте ли го?

– Не.

– Как не?

– Ами не, ето защо Бонифас беше толкова брутален. Медальонът не беше у г-н Манолсен.

– Може би никога не го е притежавал?

– Напротив.

– Откъде знаеш?

– Намерихме в портфейла му квитанция от пощата. Два дни преди това г-н Манолсен е изпратил пакет на дъщеря си, Натали Манолсен, „Палас хотел“, в Париж. С декларирана стойност дванадесет хиляди франка. Без никакво съмнение това е бил медальонът.

Настъпи доста дълго мълчание. После Елен Рок, посочвайки Натали, каза на Зафирос:

– Знаеш ли коя е госпожицата?

Зафирос се намираше в такова състояние на покорство и искреност, че отвърна:

– Да, госпожица Манолсен.

– Действително получих пратката – каза тя. – Тя беше придружена от тези няколко думи, които не съм забравила:

„Изпращам ти едни стара кутийка за реликви. Не зная точно какво представлява и какво съдържа. Но имам съмнение и ако не се лъжа, стойността ѝ е изключителна. Ето защо я купих. Докато извършвам проучвания, носи я със себе си и не казвай нищо на никого.“

Два дни по-късно научих за смъртта на бедния ми баща. Никога не се разделях с бижутото.

– Ти си този, който го открадна миналата нощ в странноприемницата, нали? – каза Елен Рок на Зафирос. – Като си узнал от регистъра името на г-ца Манолсен, ти си си казал, че въпреки всичко може би предметът е в твоя обсег и че не бива да се пропуска подобен благоприятен случай, така ли?

Гръкът не направи усилие да отрича. Само знак с глава и това беше всичко.

– Какво направи с него?

– Продадох го.

Тъй като ръката на Елен Рок се намираше случайно до вече извиваната му китка, той размисли.

– Или поне имах намерението да го продам.

– Добре си направил, че си се отказал. Къде го скри?

– Зад къщата, в стара делва от зехтин под тухлени парчета.

– Заклевах ли се?

– В честта си.

– Иди да го донесеш!

Подтикнат като от пружина, Зафирос стана и се спусна по склона до коритото на потока. След това го видяха да се изкачва към колибата си и да я заобикаля.

Нито Елен Рок, нито двете момичета допускаха за миг, че е възможно да избяга. Той действаше, сякаш му доставяше удоволствие да изпълнява получените заповеди. Единственото възможно поведение беше именно това. Всяко друго би му донесло ужасни неприятности.

Тъй като се връщаше с още по-голяма бързина и видима веселост, Елен Рок произнесе полугласно и като че ли на себе си:

– Очевидно именно притежанието на тази кутия за реликви е в основата на цялата авантюра. Експедицията в „Мирадор“ е била организирана от Жерико и бандата му, за да си я възвърнат, тъй като от пощенската бележка са узнали, че г-н Манолсен я е изпратил до Натали Манолсен. Това означава, че тази експедиция отново ще бъде организирана.

Развивайки идеята си, когато Зафирос се върна, той му каза:

– Ще запазиш ли тайната?

– Да – обеща другият убедително.

– Съветвам те да го сториш. В случай че бандата бъде предупредена какво се е случило между нас и е нащрек, то това може да е само твое или подпомогнато от теб дело. Тогава ще последва затвор.

Зафирос потвърди:

– Не зная какво става с Бонифас. Той винаги ме намира, без да ме предупреди.

– Толкова по-добре. Носиш ли бижутото?

– Ето го.

Елен Рок го взе и го разгледа. То представляваше диск от потъмнял, остарял и изтърган метал, приличащ на злато, диск, издут в средата като часовник, чийто ръб беше покрит със скъпоценни камъни – аметисти, ахати и топази, очевидно византийска изработка.

От другата страна се намираще голям, мътен, надраскан и похабен кристал, разцепен като счупено огледало, през който се различаваше нещо да мърда във вътрешността. При разтърсването издаваше глух звук, сякаш затвореното вещество беше втвърден восък или прогнило дърво.

Елен Рок опипваше кутийката за реликви, въртеше я и я претегляше в ръцете си. У него започваше да се поражда странно чувство, което постепенно обземаше цялото му същество. Обикновено това се случва, когато бъде намерен загубен и забравен предмет, докосването до който събужда забравени усещания. Далечен живот се долавяше от материята.

Нещо необяснимо избухваше в него.

Така понякога човек го налягат спомени. Не се знае откъде идват. Не се знае дали те са част от действителността или са сънища, стремящи се да оживеят, образи, които са забелязани и чийто проблясък още минава в съзнанието му.

И стана така, че опипвайки медальона, който Натали беше изследвала като него, той направи инстинктивен жест, съвсем неволен и необмислен, стисна го между палеца и показалеца на определено място и по определен начин. Стъкленият диск се отмести и отвори като капак на кутия, освобождавайки по този начин парченцето изгнило дърво или втвърден восък, което се намираще вътре.

Какво представляваше този къс материя, така старателно запазен в продължение на векове, може би?

Талисман? Реликва? Елен Рок си зададе този въпрос полугласно.

Зафирос потвърди, че нищо не знае. Бонифас също нищо не знаеше. Но защо тогава Жерико държеше на него с такова настървение? Защо са му го откраднали? Защо г-н Манолсен го беше купил и изпратил на дъщеря си със заръката да не се разделя с него? И защо бе тази експедиция в „Мирадор“?

Елен Рок разсъждаваше, объркан от тези тайни и може би още повече от тази изключителна загадка, която неговото растящо чувство предсещаше. Пръстите му трепваха при допира с грапавата повърхност на предмета. Очите му не можеха да се откъснат от него.

„Лилия“ се връщаше към Тулон.

Паскарела не пожела да се раздели с майка си и със сестра си. Тя щеше да дойде по-късно и да действа от своя страна. Натали, която беше спала и се беше хранила в кабината ей, излезе от нея към края на деня. Елен Рок, изтегнат на куп въжета или разхождащ се от единия край до другия, не беше напускал палубата.

Наближаваше вечерта. Бреговете на Франция се очертаваха на хоризонта. Погледът на Натали се спря върху високия силует на Елен Рок. Видяла го да действа, а и сега без маска и фалшива куртоазия, тя проникваше все повече и повече в тайната на тази душа и разбираше, че нищо не я интересува извън страстното, болезнено и всеобземащо разследване на неговото минало. Ако е още привързан към нея, Натали, то е, защото тя е била частица от това недоловимо минало и той се надява чрез нея да сложи ръка на загадката, която бяга от него като призрак.

Същото важи и за Паскарела. Италианката не е била и не е негова любовница. Натали не се съмняваше въобще. Също като нея самата той я владееше само за да я използва за проектите си. И двете са инструменти в ръцете му. Забъркани в някогашното му съществуване, те трябваше да го подпомогнат в задачата му като роби, неспособни да разчупят веригите си. Най-силно Натали беше почувствала това състояние на нещата предния ден в Кастелсерано, когато Паскарела оповести намерението си да остане при майка си.

– Така да бъде – беше отвърнал Елен Рок – но ще се присъединиш към нас, чуваш ли, Паскарела. Ние сме далеч от целта. Тук научих само малка част от това, което исках да узная. Всичко ще се разкрие в Париж, и то през следващите седмици. Ти ще дойдеш, Паскарела.

Натали се учуди, че е изпитала едно от тези смътни чувства, които човек не смее сам да признае на себе си, но които го разстройват, очароват и обезпокояват. Дали това беше любов? Или страх от любовта? Не, хиляди пъти не, тя никога не бе обичала Елен Рок. Елен Рок не е от тези, които могат да бъдат обичани. Човек обича живота и тези, които са част от живота. Но той, изглежда, е извън човечеството; това същество, което напразно разпитва за миналото си и по-скоро отблъсква, отколкото да привлича. Той налага инстинктивно, почти брутално подчинение на околните си и ги обърква, а мистерията е онова, който най-вече опиянява и отслабва силите. И ако волята се поколебае, сърцето се бунтува срещу любовта и даже срещу всяко чувство на привързаност или симпатия.

– Хайде – каза тя, като се изправи, – борбата не е свършила. Съдбата ни принуждава да се борим заедно, а също и един срещу друг. Но сега, когато познавам човека, магията е развалена. Аз съм свободна.

ТРЕТА ЧАСТ Денят 14 юни

ПЪРВА ГЛАВА Форвил опитва щастието си

Обядът беше весел, поне дотолкова, колкото може да е обяд с пет сътрапезници, от които само един говори, двама слушат и се смеят, а други двама мълчат.

Това ставаше в най-люксоznия и най-модерния хотел на „Шан з'Елизе“, „Пари Палас“, в апартамента, нает от Натали Манолсен след завръщането ѝ от Сицилия, т.е. от шест седмици. Сътрапезниците бяха Максим Дютийол, двете му годеници Анриет и Жанин Годуен и Форвил. Разбира се, този, който бърбореше надут, беше Максим, а двете му годеници се смееха. Натали седеше загрижена. Мълчанието на Форвил беше злобно.

Максим демонстрираше неизтощима буйност, ядеше за четирима, пиеше на екс и не чакаше да му задават въпроси, за да им отговори.

– Дали ще си взема пак от лангустата? Иска ли питане! По-рано, доколкото си спомням, пазех диета – препечен хляб и юфка. Край! Максим Дютийол спира дотук и ще се напива при всеки случай. Хигиена, чист въздух, тотална активност, ето неговия девиз. Спасителят ми ли? Няма дума, това е Елен Рок.

Той вдигна чаша.

– За здравето на Елен Рок, професор по енергия, организатор, и ужас за виновните!

Натали замислено поклати глава за потвърждение.

– Наистина ви е променил, Максим.

– Той направи от мен мъж.

– Докато преди?... – запита Анриет.

– Бях мокра кокошка, изсъхнал плод.

– Истинско чудо! – поде Натали.

– Чудото датира от деня, когато, информиран за приключенията ни в Сицилия, си дадох сметка за собствената ми стойност. С Анриет и Жанин под моя команда аз бях този, който разкри всички следи и осъществи всички концепции на Елен Рок.

– Какъв поглед! – каза Жанин.

– Нечуван! Фотографирам с погледа си всички лица, срещнати на улицата. Щрак! Готово! Мозъкът ми е апарат „Кодак“. Сигнал. Снимка. Пръстови отпечатащи. Записвам всичко безразборно.

– А ние оправяме безпорядъка – отбеляза Жанин. – Аз класирам фишовете.

– А аз – каза Анриет – изготвям досиетата.

– Агенция Максим и Сие – извика Максим. – Частни детективи. Нелегални полицаи.

– А вашият брак с нас двете? – попита Жанин.

– Човек не се жени за подчинените си. Ще ви снабдя със съпрузи. Ето това е. Луксозни съпрузи. За вас, Анриет, джентълмен-крадец, а за Жанин – осъден на смърт. Ах, колко интересен живот!

– И винаги същата цел? – каза Натали.

– Залавянето на Жерико. Може ли да става въпрос за друго с Елен Рок? Жерико пиратът... Жерико разбойникът... Жерико, вашият преследвач.

– Напредват ли нещата?

– Нужни са още няколко часа.

– Какво?

– Бога ми, да.

– Значи след няколко часа?

– Драмата, т.е. целостта от машинации, изpletени около вас и чиято нещастна жертва можехте да станете, без моя помощ, ще се разиграе в две части, едната днес след обяд, другата тази вечер.

– Но вие не ме оставихте нищо да предвидя!

– Защо да се измъчвате? Хората на действието не предупреждават, те действат и запазват за себе си притеснението от подготовката и безпокойството от великата неизвестност.

– Значи остава известна част неизвестност?

– Никаква. Всичко е предвидено до милиметър и до милиграм. Иначе щях ли да говоря?

– Но това е истинско спасение! – извика Натали. – Така, че днес 14 юни...

– Днес, 14 юни – разрешение на загадката. Неприятелите ви ще бъдат обезоръжени, а Жерико ще се търкаля в праха.

– Ще видя ли това двойно събитие? – запита тя, усмихвайки се.

– Разбира се.

– Значи съм поканена?

– Другите са поканени.

– На кое място?

– Тази вечер, тук.

– А този следобед?

– Тайна и дискретност.

– Вие знаете, че този следобед ще отсъствам. Една измежду моите приятелки, която е болна, ми телефонира и трябва да отида да я видя във Версай.

– От колко до колко часа?

– От четири до осем.

– Просто антракт, съвпадащ с програмата ми. Ето защо на работа за последните детайли на мизансцена! Анриет, Жанин, гълъбчета, напускаме ли?

Той ги спря до вратата.

– Ах, забравих. Елен Рок ще бъде тук.

– Елен Рок ли? – каза Натали, смръщвайки вежди. – Пиесата не може да бъде изиграна без него.

– И двата пъти ли ще присъства?

– И двата пъти, и то в момента, когато присъствието му бъде наложително! Deus ex machina!¹

Максим се приближи до Натали и ѝ прошепна полугласно:

– Присмивам се, скъпа приятелко, защото ми е навик да се присмивам, дори и сред най-големи опасности. Но вярвайте ми и бъдете готова на всичко.

Тя усети, че предупреждението беше сериозно, но не успя да се въздържи да не се разсмее и тя.

– Готова съм на всичко, Максим.

– Доскоро виждане, Натали. Няма да си вземаме довиждане, Форвил. Форвил не помръдна. Максим си облече елегантното, много дълго и демодирано пардесю, вдигна яката му и извади от джоба стар каскет. С този каскет, нахлупен до очите, с лула в уста той се обърна към Форвил и изкрещя:

– Да живее Елен Рок!

След това, като избута навън спътничките си, изчезна.

– Каква марионетка! – измърмори Форвил.

Натали затвори вратата и позвъни на камериерката да раздигне масата. Без да обръща внимание на Форвил, отново потопа се в мълчание,

1. Бог на машина (лат.)

тя се изтегна в един шезлонг и запали цигара.

След известно време Форвил, бесен затова, че тя не го разпитва въобще, забарабани с пръсти по съседната еднокрака масичка. Натали следваше с поглед дима от цигарата си. Той стана и се заразхожда, тропайки с крака. Това продължи няколко минути. Той се измъчваше от тишината и искаше да я наруши. Накрая взе един вестник, хвърли поглед в него и каза:

– Още един обир... Ето, даже в този хотел! Трябва да се пазите, Натали. Когато човек избира за жилище кервансарай, представящи се за луксозни хотели, тогава се излага на непредвидими опасности. Ето, вижте тази врата... Вие си мислите, че сте в безопасност, защото е заключена. Но не знаете дали там зад нея няма скрит злосторник, който ви дебне... Вестниците ежедневно дават доказателства за това.

Той сочеше статията и продължи да чете заглавието ѝ.

– Грабеж в „Пари Палас“... Два милиона в бижута, откраднати от американка. Крадецът е заловен благодарение на барон Елен...

Натали завърши изречението с присмехулен тон:

– Благодарение на Елен Рок.

Той направи гневен жест. Тя настоя.

– Нямате късмет, Форвил. По време на обяда Максим и приятелките му говориха само за Елен Рок. Отваряте един вестник и първото име, което попада пред очите ви, е Елен Рок.

Той поднови разходката си и все по-нервен и по-нервен процеждаше през зъби:

– Какво прави там? Десет пъти го забелязах да обикаля по коридорите или около хотела. С какво право?

– Всеки има право да се разохжда около хотела, в който живея, дори Елен Рок.

– Най-вече Елен Рок.

– Защо най-вече?

– Защото бди над вас!... Взел е в ръце защитата ви! Той ви пази! Той преследва така наречените ви врагове! Ах, отвратителен човек! Подозрителен, самозванец, долнопробен магьосник... В Париж, както и в Ница, продължава да играе ролята на Калиостро за най-голямо възхищение на снобите. Вестниците: разгласяват разказа за подвизите и чудесата му. Един път скача върху гърбовете на развилнели се коне. На другия ден се хвърля в Сена да спаси възвратна дама. Лош актьор, вдигащ шум около себе си.

Натали произнесе много спокойно:

– Значи да спасиш една възрастна дама е вдигане на шум?

– Да, когато това се прави за зрителите от галерията.

– Строг сте.

– Ах – каза той, – колко развълнувана ви чувствам!

– Аз, развълнувана?

– Да. Цялото ви същество се промени изведнъж. Изразът, усмивката, интонацията, стойката – всичко у вас е ново.

– Ревността ви кара да изгубите разум, бедни ми Форвил – каза тя със снизхождение. – Вие много добре знаете, че Елен Рок дори не ме е посетил, два пъти го срещнах във фойето на хотела, и то във ваша компания, и той само ме поздрави.

– Ах, наистина! Защо е тази прекалена дискретност? Кой му е забранявал да идва открито при вас и да ви говори?

– Попитайте него – възрази Натали. – Неговата доста неучтива дискретност, съгласна съм с вас, не ме интересува. Впрочем малко ме е грижа за него. Той е едно странно същество, към което изпитвам по-скоро антипатия.

– Привидно – отвърна на удара Форвил, чието вълнение нарастваше. – Но вътре у вас самата съществува постоянна екзалтация и както подозирам – вътрешен делириум, сякаш удар с вълшебна пръчица е променил вашата природа и е разрушил прекрасното ви равновесие. Да, зная, Натали, лудост е от моя страна да ви казвам всичко това. Но вие трябва да го знаете!

Тя продължи да се шегува.

– Признавам наистина, че толкова подвизи – това ме възхищава. Една възрастна дама, спасена от водите... укротени коне.

– Всичко ви възхищава, Натали. Да, да. Миналата вечер той влезе с Максим в ресторанта, където с вас вечеряхме, и видях устата ви да се присвива, а очите ви да заблестяват. Не казвам, че го обичате...

– Защо не?

– Не. Жена като вас не обича мъж от този тип. Но той ви измъчва, което е нещо повече от любовта. Вие търпите неговото презрително влияние, и то още от първата ви среща на терасата на „Мирадор“.

– Да, злото ме връхлетя внезапно. Очарование... като отвара от биле.

– Наистина – каза глухо Форвил, – отвара, която ви накара да си загубите разума. Иначе щяхте ли да избягате с този клетник, както го сторихте на другия ден?

– Аз съм избягала с Елен Рок, аз?

Форвил размахна свитите си юмруци.

– Ах, какво е ставало през тези няколко дни в Сицилия? Не мога да мисля за това без отчаяние. Разказът на Паскарела, историята за лудата сестра и гръка, и за Жерико, и за Бонифас – това са само лъжи, театрални номера, за да ви омаят и залъжат! Ах, да, един лош актьор, но той добре играе ролята си с тази комедия на изгубената памет и изчезналото минало. Мъж без минало – каква подправка е това за една авантюра! И какво предимство над един пират в очите на една романтична жена!

Натали бе обзета от нетърпение.

– Достатъчно! – нареди тя. – Разбирам ревността и несправедливостта, но не понасям да бъда обиждана.

Форвил не понижи тон.

– Толкова по-зле! По-добре да свършим с това!

– Какво разбирате под това да свършим? – попита Натали, като се разпалваше за борба.

– Да свършим, като направите своя избор.

– Но аз нямам да правя никакъв избор.

– Напротив, между него и мен. Ние почти бяхме сгодени. Вие не ми казахте „да“, но имах право на надежда. Ако вашето „не“ е категорично, не се колебайте. Бих предпочел всичко пред несигурността.

Тя го предизвикваше с поглед, без да отговаря, но с едва забележима усмивка, толкова жестока, че той се изплаши от това, което тя щеше да каже, а от тази неизбежна раздяла, за която вътре в себе си не се съмняваше. За да я предотврати, промълви:

– Мълчете... Зная... зная...

И съвсем близо до нея, треперещ и стегнат:

– Ах, как да ви пречупя? Понякога наистина си мисля, че би било нужно може би да ви нагрубя.

Тя отстъпи леко, веднага готова за защита, докато той шепнесе:

– Да, вие ми го казахте един ден: „Толкова съм горделива и така се самоуважавам, че бих се сметнала за обезчестена, ако някой ме целуне насила или с изненада, и бих приела може би поражението си.“ Тогава... понякога си мисля... питам се... Ах, да ви се противопоставя... да смачкам волята ви...

С импулсивен жест той я сграбчи за раменете. Тя остана безучастна, невярваща, че той ще се осмели. Но той беше изгубил контрол над действията си и с всички сили се опита да я приближи до себе си, търсейки лицето.

Тя се ужаси и протегна ръце. Той преодоля защитата им. Ръката му

я притегли. Притисна я до гърдите си и почти докосна бягащите и е ужас устни. Тогава, отчаяна, тя извика:

– Елен Рок!... Елен Рок!...

Всичко това се случи в интервал от няколко секунди и в страшен безпорядък. Викът на Натали беше толкова неволен, колкото и атаката на Форвил. Той бе последван от мълчание и изумление. Майко по малко Форвил отслаби хватката си и докато Натали се освобождаваше, той прие израз на неспокойно очакване, сякаш действително беше повярвал, че Елен Рок ще се появи. А това беше толкова смешно, да повикаш инстинктивно скрит някъде противник, готов да изскочи, както го направи иззад парапета на „Мирадор“, че Натали, обзета от треска и с обтегнати нерви, избухна в смях.

– Виждате добре, че ме предпазва, бедни ми Форвил. Само името му е достатъчно, за да предотврати нещастното стечение на обстоятелствата... Ах, колко сте комичен! И колко ви е страх!

Той пристъпи към нея, бесен от гняв.

– Страх от този бандит ли? Съвсем не. Но си давам сметка какво представлява той за вас, Натали. Ако сте в опасност, именно него викате на помощ! Неговото име идва на устните ви! И вие се осмелявате да казвате, че ви е безразличен?

Той се задави, гласът му трепереше, а лицето му беше намръщено. Натали позвъни.

– А? Какво правите? – извика Форвил...

Смехът ѝ се усили.

– Бъдете спокоен. Не звъня за него. Викам камериерката.

– С какво намерение?

– О, господи, за да ви покаже пътя към изхода.

– О, не правете това – процеди гневно той. Прислужничката почука. Натали се поколеба. Но беше достатъчно да не остава сама и Форвил да го разбере, затова, като отвори вратата, каза простичко:

– Сюзан, телефонирайте в гаража да ми приготвят автомобила за четири часа.

– Добре, госпожо.

На свой ред тя пожела да се прибере в покоите си. Форвил, на пръв поглед по-спокоен, се опита да я задържи.

– Никога няма да ми простите, нали?

Тя отвърна с презрителен жест:

– Защо не? Просто бяхте смешен.

– Значи ще ви видя пак?

– Бога ми, не мога да се ангажирам отсега.

Той настоя:

– Напротив, можете да се ангажирате... Желая да се ангажирате или поне да ми дадете точен отговор, затова ви питам дали ще ви видя пак или не.

– Не – каза тя, оставайки на прага. Той отново се развихри.

– Заради този човек, нали? Заради този клетник?... Почакайте за миг, Натали. Не можем да се разделим така... Не сме си казали всичко, което трябваше.

– Казахме си абсолютно всичко.

– Останете, Натали, в противен случай разговорът отново ще започне, но в по-неблагоприятни за вас условия, кълна ви се!...

– Не се страхувам от вас.

– Защото той без съмнение ви закриля, нали?

– Кой?

Тя затвори вратата под носа му. Той чу шума от превъртането на ключа и от дърпането на резето.

– Ах, толкова по-зле за теб! – промърмори той, като вдигна юмрук, сякаш да счупи дървената преграда. – Не бях съвсем решен да действам. Но толкова по-зле за теб! Сама си виновна за това, което ще се случи.

Тръгвайки, той забеляза снимката на Елен Рок във вестника и си каза:

– Най-сетне, време е да свършим с това. Този мошеник действа в сянка не знам с каква цел и ако не искам да изостана...

Излезе.

Навън чакаха таксито. Той направи знак на шофьора, качи се и заповяда:

– Версай, по пътя за Вил д'Авре.

Таксито потегли. Един млад мъж с каскет, потънал в пардесюто си, който сякаш беше на пост на тротоара, дочу изречението. Той се затича към автомобила, паркиран на съседната пряка, в който се намираще друг мъж.

– Правилно сме отгатнали, че ударът е предвиден за днес, Елен Рок.

– За Версай ли замина?

– Да...

– Всичко е наред. А по кой път?

– За Вил д'Авре.

– Да минем но този през Севр. Ще стигнем преди него.

И барон Елен Рок добави:

– Ах, Максим! Ето една експедиция, която ми харесва! Без да смятаме факта, че това е още една крачка към истината!...

ВТОРА ГЛАВА

Едно!...

Натали винаги изпитваше удоволствие да се срещне с Мюриел Уотсън, една от малкото ѝ приятелки от пътувания и луксозни хотели. Преди няколко дни тя беше предупредена за скорошното ѝ пристигане в Париж. Сутринта Мюриел ѝ беше позвънила от Версай където бе отседнала в къща на булевард „Дьо Ла Рен“, току-що наета за през лятото.

В четири часа Натали се качи в колата си и даде необходимите разпореждания на шофьора. Тя избра трети път, по-дълъг, през Роканкур. Пътуването я отмори. Тя почти не мислеше за заплахите на Форвил, които по-скоро я разсмиваха. В действителност от цялата сцена, впрочем не продължила повече от тридесет или четиридесет минути, тя си спомняше само вика, който изпусна, когато Форвил я държеше в обятията си и беше заплашена от насилническата му целувка. Елен Рок!... Елен Рок!... Ужасът въобще не беше оставил следа у нея. Но този вик още звучеше в ушите ѝ и въпреки че се стремеше да го оправдава като шега или като хитрост, много добре знаеше, че той беше израз на мъчителното ѝ безпокойство и че цялата ѝ надежда в продължение на секунда се впиташе тези три срички: Елен Рок!...

Това я учудваше. Тя никак не беше излъгала, казвайки на Форвил, че Елен Рок ѝ вдъхваше по-скоро отчуждение, а, от друга страна, не преставаше да открива безразличието на този човек към нея. Тогава защо го повика? Какво беше това необмислено доверие? Дали тя не смяташе за естествено и нормално той да е неин телохранител и да е винаги готов да ѝ помогне? А когато беше заплашена, неговото име изплуваше от дълбините на съзнанието ѝ.

Тя пресече парка на Версай и като остави колата при оградата, тръгна бавно по булевард „Дьо Ла Рен“. Нямаше никакви съмнения или предчувствия. Въпреки това, като стигна до указания номер, тя се изненада да види стара двуетажна къща с мансарда, в която беше идвала някога с баща си. Беше сигурна, че не се лъже. Къщата принадлежеше на г-н Манолсен и по време на наследяването беше обявена за продажба и купена от неизвестен за нея клиент. Зад главната сграда, чиито щори бяха спуснати, беше разположена градина с няколко храста, а в дъното на

двора се издигаше голям склад, използван от г-н Манолсен за хранилище, с излаз на успоредната на булеварда улица. И ето че случаят беше довел тук приятелката й Мюриел!

Тя позвъни весело. Беловласа жена с вид на компаньонка й отвори.

– Мис Мюриел? – попита Натали.

– Госпожицата ви очаква – каза дамата. – Бихте ли ме последвала до първия етаж?

Натали забеляза в дъното на вестибюла двора с храстите и позна тъмното стълбище с парапет от дебело въже от червено кадифе. По средата на пътя дамата даде път на Натали. Тя продължи да се изкачва и стигна до толкова тъмна площадка, че протегна напред ръце. В този момент я обзе леко безпокойство. Мина й през ум идеята да си отиде. Но една ръка хвана нейната. Запали се лампа и Форвил извика:

– Казах ви, Натали, че разговорът ни не е завършил и че ще свърши по съвсем друг начин! Какво мислите за това, красавице!

Тя не се опита да се съпротивлява. Не се опита също така и да вика. За какво? Възрастната дама беше изчезнала и никой не можеше да я чуе.

Впрочем Форвил я влачеше със зловна бруталност, като я ругаеше и й се присмиваше.

– Какво мислите за това, красавице? Дали ще станем малко по-достъпни?

На кръглата площадка имаше три врати. С рязък жест той блъсна Натали в лявата стая.

– Влез там – нареди той със заповеден тон.

Но когато се устреми след нея, той изведнъж се закова на прага и изруга.

В средата на стаята, осветена от силна лампа, тъй като щорите бяха плътно затворени, прав, с ръце в джобовете чакаше Елен Рок.

Цялото насилие на Форвил, цялото усилие, вложено от него в замишля му, цялото му разочарование и унижение го хвърлиха с бясна омраза срещу този противник, когото ненавиждаше. По-нисък от Елен Рок, но по-тежък и по-масивен, той се устреми напред като бик, окрилен от мощта и гнева си.

Неуспехът го обърка. Ударът дори не беше помръднал противника му, който сякаш не го беше забелязал и се беше задоволил само да извади ръце от джобовете си и да ги протегне напред като стена.

– Какво правите тук, хулиган! – заекна Форвил, увлечен от грубата си природа. – С какво право се месите в моите работи? Ваша работа ли е да пазите Натали? С какво право, а? Като любовник ли?

Още преди да си даде сметка за отпора, той получи шамар, който го извади от равновесие и го остави треперещ.

Изненадан, непредвидил препятствието и непознаващ физическото превъзходство на Елен Рок, Форвил си отмъсти с груби ругатни, които се осмеляваше да произнася само с тих глас и от разстояние.

Вълнението беше парализирало Натали до такава степен, че тя не пожела да се намеси. Краката и отказваха да се подчиняват. Въпреки това тя не изпитваше никакъв страх, толкова спокоен ѝ изглеждаше Елен Рок.

Нямаше да се случи нищо, което да не е нормално. От друга страна, Форвил, изгубил престижа си в очите ѝ след неуспешния опит срещу нея още в „Пари-Палас“, сега беше заприличал на смешен и слабо опасен противник. Какво можеше да направи той пред Елен Рок?

Последният, давайки си вид, че не се интересува от победения, се обърна към Натали.

– Ще ме извините за намесата ми, госпожице, и за бруталния начин, по който този индивид ме принуди да действам. Дълга ви обяснение. Ще бъда кратък.

Пред Натали той отново бе възвърнал куртоазните си маниери от първия ден и не се изразяваше повече с този отнесен вид, който не го бе напуснал в Сицилия. Раздразнен от ръмженето на Форвил, той му подхвърли властно:

– Мълчи! Това, което можеш да кажеш, не служи за нищо! Тук си, за да се подчиняваш на решенията ми.

Форвил беше замаян колкото от интонацията, толкова и от фамилярното обръщение на „ти“, и не помръдна повече. Тогава Елен Рок помоли Натали за разрешение да я разпита и започна:

– Пристигането на вашата приятелка Мюриел Уотсън в Париж беше оповестено, нали?

– Да.

– За кой ден?

– Чак за вдруги ден. Но тази сутрин нейната дама-компаньонка или жена, която се представи за такава и предполагам, че е лицето, което видях долу, ми телефонира, че Мюриел е ускорила пътуването си и че се е настанила тук във Версай.

– Тя не се е настанила тук. Предполагам даже, че не е във Франция.

– Значи това телефонно обаждане?...

– Е капан, в който задължително трябваше да попаднете.

– Капан ли? Наистина, не се усъмних в нищо.

– Виждате ли сега истината, госпожице? И не храните повече илюзии, за това лице?

– Никакви илюзии.

– Следователно ще ми бъде лесно да ви убедя и да ви го покажа не като отпратен влюбен, желаещ да получи реванш, а в истинската му светлина.

Форвил сви рамене и не намери за нужно да протестира. Елен Рок продължи:

– От един месец и аз, и Максим го наблюдаваме, ден и нощ. Още от първите минути усетих, че този човек е коварен и че един ден трябва се отървете от него. Неминуемо, след като не можеше да ви завладее и да ви наложи да се омъжите за него, той щеше да прибегне до сила. За да се предотврати това, трябваше да се узнае мястото на действието. Така вследствие на подробни разследвания Максим откри заедно с приятелките си, че след смъртта на баща ви Форвил е закупил чрез подставено лице тази къща и придадения към нея склад, за който ще ви разкажа за какво служи. Къщата е използвал като второ убежище, като гарсоньера при случай, и е настанил за пазачка тази доста подозрителна жена, която от известно време е при мен на служба. Ето защо бях предупреден за засадата и бях въведен през склада.

Натали промърмори:

– Вие уверявате ли ме, че всичко това е точно?

– Най-доброто доказателство е това, което се случи. Впрочем Форвил го потвърждава, защото мълчи.

Форвил разпалено заяви:

– Признавам, че обичам Натали. Признавам, че не се спрях пред нищо, за да постигна целта си и да я принудя да се оженим.

– Да – извика Елен Рок, – да се оженим, защото бракът е притежание на богатството, това е окончателното присвояване на наследството, на всички акции и дела на г-н Манолсен, а това е последният ви шанс.

– Последният ми шанс ли?

– Вие сте изчерпал всички средства. Нека бъдат прегледани сметките ви първо като пълномощник на г-н Манолсен – който, уви, ви се е доверявал напълно – а после и като управител на фирмата, и ще бъдете тикнат в затвора, а може би и името на г-н Манолсен ще бъде опозорено.

Натали промълви:

– Какво говорите?

– Лъжи, Натали! – извика Форвил. – Нито една от тези

оскърбителни думи не е вярна. Той ме обвинява за отмъщение и за да ме zlepостави пред вас.

– Говорете – каза младото момиче на Елен Рок.

Тя си даваше сметка, че в този момент разговорът достигаше до най-сериозната си фаза. Останалото беше само въведение.

– Моля да ме извините – каза той – за разкритията, които ще направя пред вас, защото те са доста мъчителни за слушане. Но трябва. Ето. Фирмата „Манолсен“, основана от баща ви, притежава освен основното си седалище в Париж и сметни представителства в големите градове на Франция и Европа, където постъпват или по-точно постъпваха всички стоки, изнасяни за Америка. И тъй, според проучванията на Максим зад тази мощна организация, основана от г-н Манолсен чрез собствения му гений, е съществувало през последните години на живота му, а също и днес нелегално предприятие за износ в чужбина на стоки с престъпен произход... да си го кажем направо, които са плод на кражби.

Натали подскочи.

– Но това е невъзможно!... Такъв позор...

Форвил беше кръстосал ръце, като имитираше възмущение. Беше много блед. Промълви:

– Доказателство... поне едно доказателство.

– Първо един пример – каза Елен Рок. – Службата за антики на фирмата „Манолсен“ била централизирана във Версай, недалеч оттук в един голям гараж. И тъй, задната част на гаража е станала, без да знае г-н Манолсен, гараж, за откраднати автомобили, които се укриват и се преправят, за да бъдат изнесени с фалшиви документи.

Форвил повтори:

– Доказателства... изисквам доказателства... и ви предизвиквам...

Елен Рок натисна един звънец и извика:

– Максим!

В съседната стая се чу шум; Максим Дютийол се появи.

Независимо от ситуацията, в която играеше някаква роля, Максим не можеше да се намеси, без да привнесе живописна нотка, и важният му и сериозен вид граничеше с комичното. Този път той носеше дебела папка, а пардесюто, наметнато на раменете като пелерина, му придаваше вид на частен детектив като тези по афишите.

Той разстла папките си бавно, като се приготвяше да даде подробни обяснения.

– Документ 27. Писмо на г-н Форвил относно крадена открита кола. Документ 28, показание на началника на гаража. 29, инструкции на г-н

Форвил за маскирането на автомобила. 30, складирани откраднати гуми. Заповед за опаковане. Заповед за експедиране. Всичко с почерка на г-н Форвил. Тук има петдесет и три неоспорими документа, които са чест за моята кариера.

– Фалшификации! – запротестира Форвил. – Долни клевети.

– Забранявам ви – извика възмутен Максим – да подозирате и един единствен документ от това досие. Аз го съставих със старание, заслужаващо възхищение.

– Фалшификации! – повтори другият.

Елен Рок го хвана за ръката.

– Мълчи. Тези доказателства са достатъчни. И има още петдесет. Взломни кражби, обири, измами, злоупотреба с доверие спрямо г-н Манолсен и след смъртта му – към госпожицата... Подправяне на подпис, отклоняване на средства. И още...

Натали действително страдаше. Без наистина да обича Форвил, тя му беше позволила да я ухажда и не забравяше, че баща ѝ беше одобрил идеята за брак помежду им и беше подкрепил искането на Форвил.

– Привършвайте – каза тя на Елен Рок.

– Да, има още неща – повтори той. – Има писмо, което показва, че Форвил кореспондира с Жерико.

– Какво ви прихваща? – промълви Форвил.

– С Жерико. Ето писмото от вашата връзка:

„Постигнато е съгласие. Жерико също желае да се срещне с вас. Тъй като идвате да се присъедините към началника си, възползвайте се от възможността и бъдете на мястото на уговорената среща в четири часа след обяд“.

– Ето, гледай, това писмо беше взето от тайното чекмедже на един стар шкаф, в който хвърляш в безпорядък компрометиращите те писма – непредпазливост, за която днес си плащаш. Сега отговаряй.

Форвил не можеше да се противопостави. Избягвайки погледа на Натали, той промърмори:

– Е, и какво? Това какво показва? Може да съм бил в кореспонденция с някой господин, носещ името Жерико или когото са наричали Жерико, за да му се присмеят... Трябва да се установи дали този Жерико е въпросният бандит.

– Писмото е подписано от Бони, което естествено означава Бонифас, Бонифас, черният ангел на Жерико.

– Предположение!

– Така да бъде. Но датата ще ни осветли – каза Елен Рок. – Трети май. И тъй, ние знаем, че г-н Манолсен, твоят шеф, се е намирал в Неапол през месец май на същата година. Не се ли присъедини към него?

– Да – потвърди Натали, – той дойде да прекара осем дни в същия хотел като нас.

– Е, добре! – заключи Елен Рок. – От нашето разследване в Сицилия се разбра, че Жерико е идвал по същото време в Неапол и че се е навъртал около г-н Манолсен. Следващата седмица г-н Манолсен отива в Палермо. Две седмици по-късно умира в храма на Сегеста като жертва на убийство.

Този път Форвил се разбунтува по толкова спонтанен начин, че беше невъзможно да се отрече искреността му.

– А, това не – възкликна силно той... – Не съм замесен въобще в това. Изпитвах силни чувства на привързаност и на благодарност към г-н Манолсен. Той ми беше обещал ръката на Натали и никога подобна ужасяваща идея...

– Фактите са тук – каза Елен Рок.

– Но липсва истината. Да, признавам, имаше проект за среща между Жерико и мен, но той не се осъществи.

– Защо?

– Защото Жерико не дойде на срещата.

– Ти познаваше ли го?

– Не. Не познавах също така и Бонифас. За пръв път го видях в „Мирадор“ и тогава не знаех, че е съучастник на Жерико. С Жерико имах възможност да вляза във връзка благодарение на случайността по повод общи сделки.

– Съгласен съм – каза Елен Рок – и съм склонен да вярвам, че целта на вашата среща не е била да посегнете на живота на г-н Манолсен. Само че ето, г-н Манолсен е пътувал с чанта бижута. Жерико го е знаел и сте имал намерение да се договорите за кражбата на тази чанта, която г-н Манолсен е трябвало да занесе в Париж.

Форвил не отговори. Какво представляваше тази презумпция за преднамерен обир пред страшното обвинение в убийство? Той го беше отклонил. Не се противопостави на другото.

Разговорът беше завършен, този разговор, започнал в Париж между Натали и Форвил, и чийто край Форвил изискваше от Натали. Той приключи под непоколебимата воля на Елен Рок. Форвил беше победен и безсилен да продължи злото си дело. Елен Рок държеше в ръка всички

необходими оръжия, за да го обезсили и погуби.

– Положението ти във фирмата „Манолсен“ ще бъде ликвидирано по такъв начин, че мошеничествата ти да останат в сянка. Максим ще се заеме с това и ще се разбере с главните чиновници. Максим, имате необходимите документи, нали? Актове, пълномощни? Подпиши, Форвил.

Другият подписа.

– Това е добре – каза Елен Рок, – свободен си. Махай се!

Форвил, неспокоен, посочи папката.

– Тези документи?

– Те ми принадлежат.

– Но...

– Но какво?

– Ще ми бъдат ли върнати?

– Не.

– Как, няма ли да ми бъдат върнати? Все пак аз се съгласих на всички условия.

– Няма никаква връзка между едното и другото.

– Значи трябва да живея под постоянната заплаха за разкриването ми?

Форвил упорстваше. Изискванията на Елен Рок го ужасяваха.

– Можеш да се съгласиш или не, както искаш – каза Елен Рок.

Форвил се приближи до него.

– Вижте, това означава да направите живота ми невъзможен и да ме подтикнете към действие на насилие, чиято жертва един ден ще сте вие, Натали и вие самият.

– Не се ангажирам с нищо.

– А ако откажа? – извика Форвил.

– Досието утре ще бъде у прокурора на Републиката.

Дилемата беше безмилостна. Оставаше само да се подчини.

Натали, която не изпускате Форвил от погледа си, видя в очите му пламъка на ужасна омраза. Той се оглеждаше наоколо, сякаш чакаше да се случи чудо. Беше загубил всичко за един час – надеждите си за брак или за насилническа придобивка, няколкото останки от богатството си, положението си, най-малко – уважението на жената, която обичаше. Той приличаше на обградено животно, което се върти около себе си и тъпче сред нападателите си.

Максим беше отворил вратата и с широк жест му показваше пътя.

– Изходът е оттук, скъпи ми Форвил. И после един съвет – не упорствай. Имам чувството, че си тръгваш с не много почтени намерения.

Това е грешка. Ще бъдеш смазан като червей между Елен Рок и мен. Който има уши, да слуша...

Той поздравя. Форвил премина пред него като стрела, почти бегом.

– Едно! – извика Максим. – Наистина вярвам, че сме му изтръгнали ноктите.

Той пое дълбоко въздух, направи едно-две боксови движения във въздуха, и заключи:

– Сега на работа. Елен Рок, ако вие имате време за губене, аз нямам. Отивам да взема колата, защото трябва да се бди и да се подготви продължението на драмата. Ах, не можеш да останеш без работа в тоя занаят! Натали, моите почитания...

ТРЕТА ГЛАВА

Атаки н контраатаки

– Само една дума – каза Елен Рок на Натали, която благодари и се приготвяше да тръгва. – Ще бъда кратък. Почувствах преди малко, че се разминаваме в мненията си.

– По какъв въпрос? – попита тя.

– В поведението ви се чувстваше учудване, може би упрек, когато отказах на Форвил някакви гаранции, които могат да го успокоят.

– Признавам си – каза тя.

– Да не би да искахте да му простя?

– Не, но можеше да се забравят делата му. След като вашите условия бяха приети, вие губите правата си.

– Не мисля така. Когато сме изправени срещу злосторник, имаме две задължения: най-напред да му попречим да вреди, а след това да го накажем.

– Да го накажем ли? Но ние нямаме това право.

– Ето защо нямам такова намерение.

– Тогава?

– Ще го предам на правосъдието.

Натали отстъпи назад, наистина шокирана от такава твърдост.

– Как? Вие хвърляте в затвора този човек, когото принудихте да се откаже от всичко и да поправи злото, което, е сторил?

– Наказанието е единственият начин да се поправи злото. Останалото са само допълнения. Форвил си остава негодяй, докато не изкупи престъплението си.

И добави със саркастичен тон:

– И след това бъдете сигурна, че Форвил никога няма да остане без средства и че въобще не възнамерява да се променя:

Натали понита:

– Ами... другите?

– Другите ли?

– Да... например този Зафирос, когото пощадихте...

– Пощадих го временно. Когато настъпи часът, Зафирос ще трябва да отговаря за деянията си.

– А кога ще настъпи този час?

– Когато хвана бандата, от най-низшите чиновци до главатаря, от Банифас до Жерико. Този последният, е най-големият враг и е най-виновният. Нищо не може да ми попречи да го преследвам и да го стисна за гърлото.

Той произнесе тези думи с изключителна ожесточеност. Натали не възрази. Тя също ненавиждаше тази шайка бандити, убили баща ѝ, а Жерико я изпълваше с ужас.

Елен Рок подхвана отново с глух глас, приковал поглед:

– Да, може би наистина преувеличавам мерките. С тази моя неуравновесеност, тъй като връзката на паметта липсва, аз съм загубил контрол над всичко и съм под въздействието на силите, които са ми останали. Ето защо никога не съм мразил така злото. Всички, които причиняват зло, ми се струват лични врагове. Изпитвам, почти болезнена нужда да ги видя в положение да не могат да започнат отново.

Добави още по-глухо:

– Особено тези тук, виждате ли... тези тук, които ви притискат от всички страни и се развихрят срещу вас.

За първи път той намекваше за разговора им на терасата на „Мирадор“ и това, изглежда, го успокояваше. Той продължи с приятелски тон:

– И после... и после... всичко, което предчувствах, се потвърждава. Да се боря за вас, значи да се боря за себе си. Като преоткрих чертите ви в мъртвата ми памет, така както слепецът вижда в съзнанието ек това, на което живите му очи са се любовали, аз отгатнах, че образът ви ще ме отведе до самото ми някогашно съществуване. Днес имаме всички необходими доказателства за това, нали? В градината на Неапол, където си играехте да поставяте венец в косите си, съм минал покрай вас, както са минали в съответните дни Форвил и Жерико, Бонифас, други от бандата, дебнала баща ви. Като карам да излязат от сянката тези лица, аз виждам и възкресявам себе си. Какво дълбоко опиянение! Още няколко

часа и ще знам. Призраците се разбуджат. Престъпленията, считани за забравени, отново се правят. Ако сега ги преследвам, то не съм ли ги преследвал и някога? И няма ли да имам правото с радост да заема мястото си в мен самия, т.е. в този, който ви зърна там и който може би в Неапол, в Палермо, в Сегеста се бореше за същата кауза!... За вас!... За вас!...

Натали потръпваше от погледа на този човек и от тихия му глас, разкриващ такъв страстен ентузиазъм, какъвто тя не се надяваше повече да почувства.

Но това бяха типични за него трескави пристъпи, които не траеха дълго, а тайната му мисъл не му позволяваше да се задържа в това състояние на кипеж. Светкавицата престана да осветява лицето му, а умората и оживлението се редуваха на все по-къси интервали в интензивния му живот. Почти веднага Елен Рок се отдръпна и отдалечи от нея, за да изпадне в състояние на съзерцание, което я дразнеше тъй силно.

Той не казваше нищо повече. Тя също стоеше мълчалива, като бързаше да излезе и да се отдалечи от него.

Той подреди папката и я върза с ремъка. После си тръгнаха. Той придружи Натали до колата и. Преди да се разделят, а каза:

– Развръзката е близка. Не се учудвайте на нищо, което може да се случи дотогава, и не си променяйте навиците. Всяка вечер в продължение вече на две седмици вечеряте в ресторанта на хотела, нали? Нека и днес да бъде така и се качете в същия час в апартамента си.

Този следобед Натали прекара в шезлонга си, обзета от нервно напрежение, породено от очакването на сериозни събития. Околните шумове я караха да потръпва, сякаш бяха сигнали срещу нея, можещи да доведат развръзката, спомената от Елен Рок: Тогава тя се стягаше, едновременно обезпокоена и любопитна.

Серия необясними инциденти увеличиха объркването и, докато го направиха наистина мъчително. Първо звънът на телефона, отекнал в стаята ѝ в седем часа, я накара да подскочи. Тя изтича към него. Женски глас, сторил ѝ се познат, може би този на Паскарела Долчи, промълви притеснено:

– Вие ли сте, господин Дютийол?

– Не – отвърна Натали. – Г-н Дютийол не е тук.

– Ах – каза гласът, – търсил ме е по телефона и е искал да разговаря с мен. Г-ца Манолсен ли е на телефона? В такъв случай мога да ви предупредя...

Но в този момент отекна звънецът във вестибюла. Камериерката

отвори. Максим влезе забързано, сякаш е бил предупреден или е дочул разговора, и сграбчи слушалката.

– Ало!... Да, Паскарела, аз съм, Максим. Е, какво ново? Остава ли за тази вечер? Няма промени, нали? Сигурна ли сте?... Ало... Какво казвате?... Не трябва да се пие ли?... Ало... Обяснете... Но обяснете, по дяволите!... Ало... Ах, дявол да го вземе, връзката, прекъсна. Ало! Ало!... Пфу! Никои не отговаря.

Той окачи слушалката и изръмжа:

– Ето ви несполука! Какво искаше да каже?... Не трябва да се пие.

Със същата бързина, с която беше влетял в стаята, се устреми към вестибула на апартамента. Натали се опита да го задържи, но той й подхвърли:

– Нямам никакво време за губене. Трябва да намеря Елен Рок... и най-вече Паскарела. Но къде е тя? И какво иска да каже с тези думи: „Не трябва да се пие?“

Неочакваната намеса на Максим, повторното влизане в играта на Паскарела, недовършеното предупреждение, установените връзки между младото момиче и Максим – всичко това обърка Натали, която почувства толкова ясно някакво незабавно нападение, че реши да вземе предпазни мерки, без да губи време. Революертът ѝ се намираше в малката масичка до леглото ѝ. Тя отвори чекмеджето ѝ веднага забеляза, че някои неща не са на местата си, а кобурият на револвера е отворен. Провери оръжието. Шестте патрона бяха извадени.

Тя възвърна спокойствието си с известно усилие, преди камериерката, която повика, да се появи.

– Никои ли не е идвал по време на отсъствието ми, Сюзан?

– Не, госпожо.

– Вие също ли не сте влизала?

– Не, госпожо.

– Къде бяхте?

– В моята стая от другата страна на коридора и излязох от нея само да отворя на г-н Максим. Да не би госпожицата да е констатирала някакви нередности?

– Бога ми, не – каза Натали, за да не разтревожи момичето. – Абсолютно нищо. Помогнете ми, Сюзан. Ще се облека.

Тя не смееше да остане сама, а безпокойството ѝ беше толкова силно, че накара Сюзан да я придружи до ресторанта.

Там тя бе посрещната почтително с мълчаливо възхищение. Както винаги красотата ѝ, начинът да носи и най-обикновения тоалет,

благородството на походката ѝ предизвикваха сензация. Няколко минути по-късно, повдигайки поглед, тя забеляза Елен Рок да влиза от противоположната врата. Носеше строго елегантен фрак, който не можеше да не бъде забелязан. Седна през няколко маси от нея, точно насреща ѝ, и като наклони недоловимо глава, подсказа на Натали да не го поздравява.

Многократно погледите им се кръстосаха и беше очевидно, че Елен Рок искаше да поддържа така контакта с нея. Наистина изведнъж той ѝ посочи с поглед виночерпеца, който обикновено я обслужваше и който отваряше специално за нея всяка вечер бутилка от едно и също вино бордо. Като си спомни веднага предупреждението на Паскарела по телефона, тя насочи вниманието си върху този човек и се убеди от начина на действията му, че бутилката е била вече отворяна. Докато той пълнеше наполовина чашата на Натали, тя го огледа. Полази я тръпка. Това беше спътникът на Бонифас, другият музикант от „Мирадор“, наречен Людовик.

Като се мъчеше да изглежда безгрижна, тя избра един момент, когато Людовик беше с гръб към нея, протегна ръка към съседната маса, остави там пълната си чаша и взе друга, в която наля малко бордо. Людовик остана по този начин с убеждението, че тя е погълнала три четвърти от наркотика. Между другото тя нито за мигне не си помисли, че са ѝ сипали отрова. Беше убедена, че това е някакъв медикамент, който ще я потопи в дълбок сън, когато се върне в стаята си.

Значи бандитите бяха около нея, заговорът беше организиран, позициите бяха заети и ударът щеше да се осъществи на часа, на минутата и при условията, избрани от тях.

Както всяка вечер тя се настани в един фотьойл в хола, пуши цигари и чете вестници. Видя Елен Рок да си отива и се почувства ужасно самотна, толкова самотна, колкото би била на терасата на „Мирадор“, ако той не беше там, за да отблъсне нападението. Тя се запита дали не трябва да предупреди директора на хотела и да се довери на полицията. Но нищо и никой не можеше да спре развитието на нещата освен Елен Рок.

Тогава, събирайки всичките си сили, тя стана и взе асансьора за втория етаж.

Живееше в последния апартамент на края на дълъг коридор, толкова пуст, сякаш никой не минаваше по него. Отвори първо укрепващата преграда, след това двукрилата врата, чийто ключ носеше у себе си, Влезе във вестибула, обслужващ три помещения: вдясно салона, в

средата стаята ѝ, вляво тоалетните помещения.

Натали отвори вратата на салона и сподави вика си на изненада, забелязвайки Елен Рок и Максим.

Цялата опустошена от преживяното, тя още един път в присъствие на Елен Рок изпита чувството на сигурност.

– Ах – каза тя, освободена от задушаващата я тежест, – това сте вие... толкова по-добре!... Но как успяхте да проникнете тук?

Максим веднага прие типичния си вид на важност и непринуденост.

– Ние проникваме, където пожелаем, скъпа приятелко; и мога да ви разкажа как преминахме през тавана. Но никога не искам да учудвам другите и просто ще ви обясня, че от един месец спя в съседната на вашия апартамент стая. През двойната врата, която ни разделя и чиито крила открявах, аз можех да чувам у вас и да бдя над вашия живот. По този начин дебнех г-н Форвил. И по този начин също преди малко чух разговора ви с Паскарела, а това позвъняване беше предназначено за мен. Грешка в избирането на телефонния номер. Освен това моля ви да отбележите, че резето е дръпнато, а това ни позволи да се вмъкнем.

– Но кой го е дръпнал?

– Вашата вярна камериерка Сюзан, наша още по-вярна сътрудничка. Току-що я изпратих, уж по ваша заповед и както всяка събота, на кино, откъдето ще се прибере направо в стаята си. Следователно няма да се страхуваме от никаква намеса. Свободни сме да действаме, а другите са свободни да действат против нас.

– Те вече започнаха – каза Натали.

– Да, зная, наркотика в чашата с вино. Но вие успяхте да парирате удара.

– Освен това са изпразнили револвера ми, а това показва скорошно нападение.

– Дреболия. Колкото повече неприятелят напредва в подготовката си, толкова повече се оплита. Нашият план е точен. Атака? Париране... Капан? Капан на капана... Людовик излиза на сцената? Ще му противопоставя Паскарела.

Той погледна часовника си.

– Десет и двадесет. В и половина италианката ще ме чака вън. Ще отида да я взема и да я доведа тук с индиански хитрости, за да не я открият.

Излезе.

Елен Рок беше проучил апартамента и разположението на

помещенията. Той изследваше накъде се отварят вратите. Търсеше електрическите ключове, палеше и гасеше лампите. Накрая каза на Натали:

– Къде оставяте бижутата си, госпожице?

– В една каса в банката, в Париж. Нося у мен само някои с незначителна стойност.

– И които са?...

– В това писалище, чийто ключ е у мен.

Тя извади от писалището малка кожена торбичка, която изпразни върху мраморната плоча на еднокраката масичка. От торбичката изпаднаха две гривни, пръстени, едно колие и византийският медальон.

– Не го ли носите повече у себе си? – попита Елен Рок.

– Не, откакто знам, че е причинил смъртта на баща ми.

Елен Рок то разглеждаше разсеяно. С молив начерта на лист прави линии, които се пресичаха безразборно, сякаш искаше да направи точна рисунка.

Натали, наведена до него, забеляза:

– Нарисувахте кръст... с два хоризонтални напречника... лотарингски кръст, нали?... Този знак има ли го на медальона?

Той повдигна капака и го поднесе към светлината. На обрамчената и надраскана плочка на кристала смътно се очертаваше кръст, подобен на нарисувания.

– Значи вие сте познавал вече това бижу? – попита Натали.

– Да – промърмори той. – Още в Сицилия имах чувството, че вече съм го държал в ръцете си и че то е било част от живота ми дълго дълго време... Пръстите ми си спомниха за този материал. Без съмнение Жерико ми го е откраднал и държи на него по причини... по причини, които не зная.

Усилието, което нравеше, за да реши загадката, дълбаеше дълбоки бръчки по челото му. Двамата млъкнаха до завръщането на Максим.

– Е и? – каза той, промушил глава през откренатата врата на стаята... – Нищо ново ли няма? Паскарела може ли да влезе?

Той се обърна и въведе италианката, като я хокаше:

– Побързайте, Паскарела... И не треперете. Нима аз треперя?

През изминалите седмици лицето на италианката беше загубило от свежестта и блясъка си. Очите ѝ блестяха по-твърдо. Облеклото беше по-бедно и по-занемарено. Тя имаше вид на обърквана, почти полудяла жена.

– Ах – каза тя, – ако другите се усъмнят в нещо, бързо ще ми видят сметката. Способни са на всичко. Ето, за един момент си помислих, че

искат да ви сипят отрова, госпожице. Един път видях човек да пада мъртъв от отрова, приготвена от тях. Ах, нещастниците...

– Хайде, Паскарела – каза Елен Рок, – ти си под моя защита. Нито Людовик, нито Бонифас могат да узнаят нещо, нито ще го узнаят. Впрочем, сигурна ли си, че са тук?

– Бонифас всеки момент ще дойде.

– Людовик?

– Той работи в хотела.

– А Жерико?

– Не ме разпитвайте още. Ще ви кажа всичко, което зная... което научих за Бонифас и за Жерико след пътуването ни в Сицилия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сянката на истината

Тя проговори малко по-късно. Още беше обзета от безпокойството и се заслушваше, сякаш чакаше да се отвори внезапно някоя врата. В нея живееше навикът да се страхува.

Все пак тя успя да се овладее и заразказва със задъхан глас, в който се чувстваше цялото отчаяние и всички ужаси от няколко седмици, които беше преживяла.

– Ако не ви придружих на връщане, то беше, защото се страхувах да не допуснем непредпазливост. Когато сме много, привличаме вниманието, каквото и да правим, а аз не исках да се замесвам във вашите разследвания. Затова трябваше да действам сама. Не се съмнявах, че след нападението над „Мирадор“ и след изчезването ви, Бонифас ще започне да ви преследва, госпожице. Впрочем вие сте от тези личности, които не могат да минат незабелязани. Неизбежно вашето пристигане в Париж щеше да бъде отразено във вестниците, както и името на хотела ви. Следователно Бонифас и Людовик щяха да дотичат и тъй като познавах малкия хотел на Монмартр, където винаги отсядат, щях да ги намеря. Така и стана. Една седмица след пристигането ви те дойдоха в Париж. Аз бях тук.

Тя пое дъх и продължи:

– Бях тук, но най-напред нещата не тръгнаха сами. Бонифас не ми се доверяваше, повече по инстинкт отколкото по разум, тъй като не знаеше нищо за пътуването ми до Сицилия и също така не можеше да знае, че ми е позната ролята му в отвличането на сестра ми, а освен това не

подозираше нищо за Елен Рок.

„Миришеш ми на предателство, Паскарела“ – ми казваше той.

Между другото той подозираше всички. Неуспехът му в „Мирадор“ го беше засегнал силно, а Людовик, който не беше човек, способен да му повдигне самочувствието, не спираше да повтаря:

– Лошото във всичко това, шефе, е, че Жерико не се грижи вече за нас. Аз никога не съм го познавал, защото винаги съм работил само с вас, но по-старите твърдят, че нещата са се развивали другояче, когато лично е ръководел.

– Ще дойде пак – заявяваше Бонифас. – Той иска да се заеме лично с аферата Манолсен и да открие медальо-на. Очаквам го всеки момент.

– Толкова по-добре – подиграваше се Людовик. – Моите уважения, ама той е по-различен от вас, шефе.

Оценките на Людовик отчайваха Бонифас. Те се караха и изливаха всичко върху мен. Сигурно щяха да ме изгонят или той щеше да се премести, за да му изгубя следите, ако не им бях полезна, като пеех с тях в малките кръчми от предградията или като извършвах удари, които порано не бих приела. Разбила съм доста ключалки и съм отмъкнала доста сребро. Какво искате? Бях се вкопчила здраво в Бонифас. Само чрез него можех да се запозная с Жерико и да накажа и двамата. А после... а после...

Тя се колебаеше, но все пак завърши:

– А после, още от първата седмица, ето че Бонифас промени мнението си... Нали? Живеехме в съседни мансарди. Виждаше ме всеки ден... Тогава той пожела... както Жерико за сестра ми... пожела да се възползва... Нали разбирате?... Многократно, ако не носех в себе си нож да се защитавам... Ах, какви часове съм преживяла! През нощта не спях... Как страдах! Спаси ме това, че подготовката им напредваше. Планът им беше готов. Тогава, един ден, телефонирах тук в хотела.

– Нищо не съм узнала – каза Натали.

– Не, – отвърна Максим, – аз случайно бях тук, и то сам. Ето защо отговорих и оттогава Паскарела ми телефонира от време на време и ме държи в течение на всичко, което е свързано със заговора, без обаче да иска да се среща с мен... Тя ни насочи по следата на Форвил и ни даде първите оръжия срещу него.

Паскарела поде отново:

– Никога не разпитвах Бонифас, защото въпросите ми щяха да го обезпокоят. Но Людовик го разпитваше, и то настървено, и не спираше да се оплаква от отсъствието на Жерико. Тогава с нежелание и като че

ли със съжаление Бонифас отговаряше, а аз от моята мансарда слушах отчаяно. Често той припомняше полугласно някои от техните съвместни подвизи и говореше с гордост за тях. Но понякога, притиснат от Людовик и двамата опиянени от алкохола, той споделяше по-тайни неща, които едва долавях. Така с изненада научих името на този господин, когото видях във вила „Мирадор“, г-н Форвил, и ви изпратих едно писмо от Бонифас до Форвил, написано отдавна.

– Значи писмото наистина е от Бонифас? – попита Максим.

– Да. Бонифас беше накарал Форвил да дойде в Неапол. Двамата с Жерико искаха да се докопат до торбичка с бижута и голям пакет с акции, с които г-н Манолсен не се разделяше при пътуванията си. А после срещата се провали.

– По вина на Жерико, нали?

– Действително. Те трябваше да се срещнат тримата на брега на морето. Но Жерико, отишъл да се разходи по-рано в градината на хотела, останал там два часа.

– Но защо? – попита Елен Рок.

– Е добре, той забелязал г-ца Манолсен да седи близо до басейна и да, се забавлява, като къса цветя и плете венци.

– И тогава?

– Тогава той се забавил там, като забравил за срещата. А после отказал да се занимава с аферата, като не искал да ограби бащата на момичето, на което се е възхищавал.

Настъпи мълчание. Натали и Елен Рок разменяха по един поглед. Елен Рок каза на Паскарела:

– Съвсем сигурна ли сте? Жерико видял ли е г-ца Манолсен до басейна?

– Нищо чудно – отбеляза Натали. – Аз сядах там всеки ден.

– Действително – отвърна той глухо и Натали до него беше единствената, която го чу, – действително, има толкова съвпадения!... Аз бях също там, и ние може би сме се възхищавали от вас недалеч един от друг, когато сте си слагала венеца от цветя... Колко странно! Жерико и аз едновременно поразени от една и съща миловидна картина!

И като повиши тон, запита:

– Все пак, въпреки отказа си и добрите си решения Жерико е преследвал г-н Манолсен. Г-ца Манолсен се е завърнала в Париж, а Жерико заедно с Бонифас и Зафирос е отпътувал за Палермо.

– Да – каза Паскарела, – защото на всяка цена искаше да си възвърне медальона, откраднат му от един от неговите хора, турчина Ахмед. И

тъй, в същия ден, когато г-н Манолсен отпътувал, Жерико разбрал, че бижутото е откупено от него.

– Така да е, но възхищението му от г-ца Манолсен не му е попречило да издаде заповед за убийство.

Паскарела отвърна:

– Людовик също забеляза това противоречие и го каза на Бонифас, който възрази: „Точно така, Жерико говореше само за нея, беше луд по нея и искаше да тича подире и.“ Тогава той си помислил, че като се отърве от бащата – това беше изразът на Бонифас – щяло да му е по-лесно да завладее дъщерята... както го сторил със сестра ми.

Натали потръпна.

– Защо искаше този медальон?

– Не зная, и Бонифас също не знаеше. Той повтори, че Жерико му казал на два пъти по това време: „Тази вещ струва над двадесет милиона. Тя е безценна.“ Бонифас вярва, че той е вложил в нея цялото си състояние. Тогава идеята да си възвърне медальона и да завладее г-ца Манолсен се превръща в негова цел. И двамата веднага се впуснали в преследване.

– Веднага ли? Как го узна, Паскарела?

– Ами, завчера Бонифас изчисти куфара си от купчина хартийки, които се въргалия в него, и го чух да казва на Людовик: „Ето, моето момче, виж дали не бяхме добре организирани тогава и дали на Жерико му липсваше ред. Ето, написан с ръката му, маршрута на малката Манолсен след смъртта на баща ѝ. На 15 юни напусна Париж. На 17 – Брюксел. На 20 – Берлин. На 22 – Букурещ... Ето, виждаш ли, Людовик, на 26 юни, в Константинопол трябваше да дебнем пристигането ѝ, да я заловим и да я отвлечем с нас.“

Натали промълви:

– Да, така е... това е пътят, който изминах... и на 26 юни имах среща в Константинопол с приятелката ми Мюриел.

Тя четеше документа, мислейки си, че именно Жерико го е написал и че я е следвал ден след ден в странстванията ѝ из Европа.

Максим се наведе над нея и каза:

– Ето нещо любопитно, Елен Рок.

– Какво? – попита последният.

– Почеркът на Жерико прилича на вашия.

Елен Рок проучи документа и заключи:

– Действително има някои аналогии. Но и колко различия!

– Не чак толкова – каза Максим. – Виджте... t-тата не са с напречни

чертички... Никакви главни букви... Това са типични особености...

Елен Рок и Натали продължаваха да бъдат замислени и загрижени. Без никакво съмнение нито единият, нито другият беше осветлен от някакъв проблясък на истината, но и у двамата съществуваше, особено у Елен Рок, чувство на притеснение, което растеше все повече и повече. По такъв начин бурята предупреждава за себе си чрез феномени, които не винаги се забелязват, но които предварително създават състояние на задух и потиснатост.

Все пак Максим, който не отдаде кой знае какво внимание на забележката си, се обърна към Паскарела и формулира въпроса си със сериозността на човек, комуто нищо не се изплъзва:

– Един неясен момент: Жерико е по следите на г-ца Манолсен. За да завладее жената, която му е харесала, и бижутото, без което не може, той умножава усилията си. Всичко е готово. Той ще успее. А при все това какво ни показва действителността? Това, което е противно на всяка логика, а именно, че нападението се провежда двадесет месеца по-късно във вила „Мирадор“, в Естерел. Можете ли да ни дадете обяснение за тази аномалия?

– Да – каза тя с видимо притеснение, което показваше, че се навлиза в сърцето на загадката.

– И това обяснение е?

Тя произнесе:

– Нападението над „Мирадор“ не е било ръководено от Жерико.

– Какво значение има! Той го е замислил, той го е организирал.

– Не.

– Защо?

– Жерико е мъртъв.

– Какво?

Събеседниците на Паскарела подскочиха от изненада. Приключението променяше характера си. Сега то изглеждаше безинтересно, когато вече не го поддържаше фантастичното и легендарно същество – негов дух, израз и в известен смисъл символичен образ. Жерико беше мъртъв! И всичко, което дотогава можеше да има действително значение и се опираше на факти, ставаше нестабилно и несигурно.

– Но как е умрял? – попита Елен Рок. – При какви обстоятелства?

– Бил е убит.

– От кого?

– От Бонифас.

Настъпи още по-дълбоко мълчание, а Максим изложи

заклученията си:

– Всичко е налице, виждате ли. Цялата история на бандата на Жерико от двадесет месеца насам е историята на шайка без главатар, която не подозира това и действа под тласъка на убиеца, човек без качества на командир, когото несполуките обезкуражават...

– И който е измъчван от угризения – довърши Паскарела.

– От угризения ли?

Тя бавно обясни:

– Винаги съм познавала Бонифас като човек, измъчван от терзанията си. Често през нощта съм се будила от виковете му. По повод на това един път Людовик го разпита пред мен, но не получи отговор. Все пак тези дни тук почувствах, че съпротивата му отслабва. Тъй като намеренията бяха за тази нощ, Людовик повтаряше безспир: „Е, какво? Жерико няма ли да дойде?... Ще видите, Бонифас, ударът ще се провали както във вила «Мирадор».“ Миналия вторник Бонифас беше мъртво пиян и се наложи Людовик да го сложи да си легне. Отново ни разбуди през нощта. Плачеше. И изведнъж започна да разказва и макар че вратата помежду ни беше затворена, а той говореше тихо, чух част от изповедта му.

Паскарела спря за миг и продължи с думите на Бонифас, сякаш те още звучаха в ушите и:

„По това време вече нещата не вървяха между мен и Жерико – казал Бонифас, – чувствах го. Жерико щеше да ме задържи, защото знаех много неща и му бях нужен... А аз също не можех да го напусна... Но ми беше писнало... Жерико беше твърде груб с мен... винаги ми се подиграваше и ме унижаваше... И после, защо той беше главатар? Защо не аз?... Ахмед, турчинът, който беше свил номера с медальона и затова получи двадесет удара със сопа по гърба, също ми казваше: «Защо вие не сте ни шеф, господин Бонифас? Не падате по-долу от Жерико.» Освен това си мислех за медальона, който Жерико щеше да си възвърне, като отвлече г-ца Манолсен в Константинопол... Десет, двадесет милиона най-малко... вероятно цялата негова част от пляката... двадесет милиона! А аз, майор Бонифас, нямах двадесет хиляди франка, макар че се бях бършил за негова сметка като каторжник... Тогава... тогава... направих номера с Ахмед... Един ден... с Ахмед скроихме номера на Жерико. Нямах нужда да се търсят комбинации: толкова отдавна ме измъчваше това! Толкова жестоко мразех този Жерико, който правеше с мен каквото си пожелае! Бях като куче, подчиняващо се на първото изсвирване... Не, това не можеше да продължава повече... Трябваше да

свърши при първия удобен случай. Той се беше усъмнил и ми беше казал: «Никога няма да посмееш, Бонифас. Е, представи ми се случай и посях... Бяхме в една лодка край северния бряг на Сицилия... Турчинът гребеше. В момента, когато Жерико се навеждаше да прибере въжето, аз го ударих изотзад... ударих го по главата... като с боздуган...»“

Паскарела отново спря. Елен Рок я гледаше с очи, пълни с безпокойство, а това я притесняваше. Той отчетливо произнесе с променен глас:

– По главата... като с боздуган ли?... Бонифас е ударил Жерико по главата?

Тя повтори:

– Да, като удар с боздуган, обкован с желязо... Като с метална топка за игра, според израза на Бонифас. Изглежда Жерико е паднал на колене, зашеметен като вол и без да пророни звук. Ахмед се размая: „Добър удар беше, господин Бонифас.“ Те обискирали джобовите му, взели парите и портфейла. После, страхувайки се от идването на друга лодка от бандата, която можела да открие извършеното престъпление, те придърпали стар отломък, търкалящ се наблизко, и вързали за него трупа. След това се качили отново на лодката си и като взели на буксир отломъка, го закарали и изоставили в открито море. Никой не ги видял. Когато се върнали при другите, Бонифас им казал: „Жерико отплува. Ще го намерим другата седмица в Константинопол.“ Другите не се усъмнили в нищо. Не открили Жерико в Константинопол. И нищо не могли да предприемат срещу г-ца Манолсен.

Изповедта на Бонифас, разказана от италианката, завърши. Настъпи угнетяваща тишина, Максим, давайки си сметка за мислите, които можеха да произтекат от чутото, и Натали, съвсем бледа, наблюдаваха Елен Рок.

Той се държеше твърдо, със свити юмруци и стиснати челюсти. Но страните му хлътнаха, а очите му блестяха трескаво.

Те го чуха да мърмори:

– Не разбирам... не разбирам... Какво означава тази история?

Наистина той не разбираше. Не си спомняше нищо, настоящето и миналото нямаха връзка в неговото съзнание. Никакъв образ не изплуваше от бездънната пропаст. Но какви ужасяващи идеи бушуваха в измъчения му мозък!

Натали леко се отстригна от него. Съвсем омаломощена, тя си казваше:

„Не... не... това е невъзможно!... Той не е убил баща ми...“

ПЕТА ГЛАВА

Истината

Елен Рок беше от хората, готови да започнат битка дори срещу истината, която ги притиска от всички страни. И дори за миг не си помисли, че може той да е Жерико. Да, допускаше хипотезата, наложена впрочем от събитията, че случайности, поредица от факти, развиващи се по съседни линии, можеха да смесят понякога съдбите на две същества. Но тези две същества да се окажат едно, това не!

С движение на главата той отхвърли подобна възможност. После седна срещу италианката, с колене допрени о нейните, с поглед, впит в очите ѝ, и ѝ каза:

– Нали нищо не си измислила, Паскарела? Нали не е разказ на някакъв кошмар? Да не би Бонифас да е бълнувал, говорейки това?

– Не – потвърди тя, – защото, издал може би неволно тайната си, на следващата нощ пак говори за нея много дълго и хладнокръвно.

– И нищо ново ли не научи?

– Нищо.

– Не се ли лъжеш? Някои подробности могат да имат значение. Например името на Жерико?... Дали това е истинското му име?

– Не вярвам – каза Паскарела.

– Но той не може да го е използвал пред лица, които не са му съучастници?

– Наистина. Той караше да го наричат г-н Льопренс (Принцът). И по този повод си спомням – според Бонифас той е истински принц. Жерико му го е признал, твърдейки, че е от стар благороднически род и че е живял в стар замък в Бретан. Но в действителност между Бонифас и Людовик е ставало въпрос само за угризенията на Бонифас. Той не може да си прости убийството на Жерико. Жерико остава за него нещо изключително, което го покорява още с надмощието си. Той го обожава и се страхува от него. Вижда призрака му навсякъде през нощта и даже през деня – ужасен призрак, чиито проклетия чува и който идва да му отмъсти, като на свой ред го удари по главата.

– Ти си измисляш, Паскарела, ти сънуваш...

– Не, кълна ви се.

– Значи те наистина са го зашеметили?

– Да.

– И са го вързали на един отломък?

– Да.

– И са го изоставили в открито море?

– Да.

– Но на коя дата? – извика Елен Рок, все повече възбуден. – Ти не каза датата...

– Пет седмици след смъртта на г-н Манолсен.

– Пет седмици ли? Значи към края на юни?

– Точно на 30-и.

– На 30 юни – повтори Елен Рок.

Млъкна. Изчисляваше наум. 30 юни... а на 6 юли са го прибрали при нос Антиб... седем дни след това... Седемте дни, от които един отломък се нуждае да преплува от бреговете на Сицилия до тези на Франция...

Елен Рок подпря лакти на коленете си, с юмруци, допрени до слепоочията. Натали изведнъж се ужаси от силата на светлината, която ги обливаше, и изгаси трите крушки. Остана да свети само една лампа, закрыта от абажур.

Развълнуван, Максим пожела да наруши тишината и каза:

– В края на краищата това е много мътна история и не заслужава да си губим времето с нея. Вниманието ни трябва да се насочи единствено към тази вечер. Паскарела, след като Жерико е умрял, тогава не виждам защо ни събра.

– Защото Бонифас ще дойде.

– Е и?

– За мен сега Бонифас е този, който погуби сестра ми. За вас не е ли той убиецът на г-н Манолсен? Чрез него може да се узнае истината... и на него единствен да се отмъсти.

– Имаш право, Паскарела – каза Елен Рок, повдигайки глава. – И ти потвърждаваш, че ще дойде тази вечер?

– Да.

– Какъв е планът му?

– Най-накрая научих, че Людовик от две седмици е виночерпец тук и че...

– Людовик не е ли познавал Жерико?

– Не. Той е работел за Жерико, но отдалеч – като информатор и при подготовката на експедициите. Именно Бонифас по-късно го е прибрал при себе си. Следователно Людовик, след като се е наел тук, е следил г-ца Манолсен и е проучвал всичките ѝ навици. Той даже е успял да проникне тук, в този апартамент, и знаейки, че камериерката ходи всяка

събота на кино, е предвидил удара за тази вечер.

– Което ще рече?

– Което ще рече, че ще въведе Бонифас в хотела, ще го прекара с помощта на асансьора за прислугата до малкия коридор, свързан с главния коридор срещу този апартамент. Людовик ще вземе ключа от офиса, където има копия от всички ключове, и ще остане в асансьора, готов да отведе Бонифас веднага щом той успее да си възвърне медальона.

– Става въпрос само за медальона ли?

– Да.

– Разбрали ли са се за някакъв час?

– Точно за единадесет часа и четиридесет минути. Той погледна стенния часовник, а след това и своя.

– Значи след петнадесет минути. Добре. Каква е твоята идея?...

– Да ви предам Бонифас, тъй като имаме възможност да го хванем в капана. Не ме интересува какво ще направите с него. Вие сте господарят.

– Ами ако го пусна?

Тя измъкна от корсажа си острието на малък кинжал.

– Ще си плати вместо Жерико – каза тя спокойно. – За мен той е едновременно Бонифас и Жерико.

Елен Рок придърпа Максим в неговата стая. Изглежда го беше обзело трескаво очакване.

– Имате право, Максим, всичко това е много мътно и без съмнение незначително. Има очевидно съвпадения:... почеркът... ударът по главата... отломъкът... и после всички объркани спомени, разбуждащи се у мен... Но в края на краищата нищо точно... Нали това е и ваше мнение, Максим? – каза той, но всъщност не очакваше неговия отговор, а сам си придаваше увереност.

След това довърши:

– Впрочем, ще получим потвърждение от Бонифас. Това потвърдението знам предварително. Все пак има неща, които се нуждаят от обяснение. Бонифас е познавал Жерико. Ще ни осведоми за този човек и аз ще узная какви са били връзките между него и мен. Ах, най-сетне ще зная.

Той обикаляше помещението и повтаряше, размахвайки ръце:

– Ще зная!... Може би Жерико ме е познавал!... Ще узная!... Ще узная! Какво опиянение!... Да зная!... Да зная!...

Изведнъж се овладя и спокойно, сякаш съдбата му не беше поставена на карта, каза:

– Още няколко минути. Да приготвим всичко, Максим.

Моментът наистина приближаваше. Защитата беше готова, но трябваше да бъде пригодена още по-добре към плана на противника. Елен Рок и Максим се върнаха в салона. Набързо баронът попита Паскарела:

– Уточни. Ти телефонира преди известно време, за да предпазиш г-ца Манолсен от виното, което щеше да бъде сервирано...

– Да, и ще повторя, че отначало си помислих за отрова. Но след това чух Бонифас. Той реши Людовик да разтвори в бутилката един грам от някаква субстанция, чието име не долових. Ефектът трябваше да се почувства час или два по-късно, когато г-ца Манолсен се е качила в походите си.

Натали мълчеше, сякаш искаше да избегне думите, които Елен Рок можеше да й отпрати. Все пак той и каза:

– Ако имате доверие в Максим и в мен, госпожице, ще отидете до края на това, което започнахте. След като сте изпила наркотика, както предполага Бонифас, ще се престорите на внезапно заспала, без дори да сте стигнала до стаята. Нали? Вие сте отворила шкафа, взела сте пътната чанта и сте сложила кутийката за реликви сред бижутата. А след това неизбежният сън ви е надвил и вие сте останала във фотьойла, където сте четяла.

Натали се подчиняваше последователно на командите. Тя разкопча верижката на кутийката за реликви и постави бижутото на съседната маса до пръстените. Книгата, която взе, се плъзна от коленете ѝ на земята. Елен Рок смъкна още абажура, покриващ единствено светещата крушка, и промълви:

– Вие въобще не се страхувате, нали? Впрочем този човек идва само за да открадне...

– Да – потвърди Паскарела, – той се закле. Няма да носи никакво оръжие. Това е условието, поставено от Людовик.

– Няма значение! – каза Елен Рок. – Аз съм тук... Отговарям за всичко.

Стенният часовник показваше единадесет и четиридесет. Всеки зае поста си.

Паскарела премина в стаята на Максим и остави крилото притворено. Елен Рок се прикри зад един издатък във вестибюла, място, откъдето не можеше да бъде забелязан. Зад него Максим се настани на прага на банята.

Не се долавяше никакъв шум в тази част на хотела. Навън се чуваше нормалният шум на автомобилите. Максим прошепна:

– Няма да се забавят. Тези удари се осъществяват точно на часа. Иначе... Слушайте... Не... още не са те... хайде, Елен Рок, не сте ли малко зашеметен от приключението? Но не, но не... Бонифас ще изясни цялата работа. Хайде, какво, има неща, които не са съвсем невероятни... Ето например...

Елен Рок произнесе ясно, продължавайки мисълта си:

– Ще запаля всички светлини, когато реши да си тръгне, и по този начин ще си дам сметка за реакцията му, когато ме види.

– А после?

– После ли? Е, ще разбере, ако ме е разпознал – това е главното.

– На ваше място, скъпи приятелю...

– Тихо. Това трябва да са те.

Недалеч се чу шум от движението на асансьора. После тишина. Елен Рок прилепи ухо към вратата. Но килимът на коридора заглушава-ше стъпките.

Измина една минута. Ако това наистина беше Бонифас, той трябва-ше да се намира в перпендикулярния коридор и да изследва централния, за да го пресече на спокойствие. Елен Рок отстъпи до входа на банята.

И изведнъж се чу леко изскърцване.

Всичко ставаше много бавно. Нападателят използваше безкрайни предпазни мерки, за да не се вдигне шум от бравата.

Малко светлина от коридора се промъкна в тъмния вестибюл. Лъчът увеличи размерите си. Плътен силует се вмъкна вътре. Светлината изцяло изчезна. А сянката се изправи пред вратата на стаята, в която чакаше Натали.

Същите действия бяха повторени, придружени от същите изключителни предпазни мерки. Никакво скърцане не се чу. Нищо освен тишина. И пак просветна лъч, по-слаб, идващ от стаята.

Силуетът премина. Веднага, докато той напредваше, Елен Рок излезе от скривалището си и се долепи до вратата.

Натали беше заела положението на жена, която наистина спи. Но между клепките си тя виждаше в едно огледало мъжа, който се приближаваше към нея, и разпозна в него Бонифас, т.е. пътуващия певец, когото беше видяла в „Мирадор“. Нямаше никакво съмнение. Лицето му беше изкривено от нечовешкото усилие да бъде по-тих от тишината и неподвижен от неодушевените предмети. Две дълбоки бразди разполовяваха напреки челото му. Погледът му беше жесток. Тъй като ръката на Натали, облегната на масата, беше трепнала леко, той пхна ръка в джоба си, сякаш за да вземе оттам някакво оръжие. Натали не забеляза

този жест.

Тя не се страхуваше. С цялата си воля налагаше на лицето си да изглежда спокойно, а на дишането си да прилича на това на обзета от спокоен сън жена.

Бонифас напредваше. На три крачки от себе си забеляза бижутата и кутийката за реликви. Това, изглежда, му се стори подозрително, защото спря за две секунди. После отново поднови движението си напред. Той протегна ръка, без да гледа предметите, които щеше да сграбчи. Очите му не се отделяха от спокойното лице на Натали. Ръката му трепереше, готова да граби или да убива в зависимост от поведението на момичето.

Елен Рок на свой ред беше откряхнал вратата и съобразно своя план търсеше с ръка да напипа двата ключа. Искаше с един удар светлината да ги облее и противникът да го види с открито лице. Изпитанието щеше да бъде решаващо. И именно това той желаше с всички сили. Той, Елен Рок, да се окаже Жерико – разумът и инстинктът му не позволяваха да приеме това. Но толкова факти го дебнеха от всички страни, че му беше необходимо брутално уверение, за да избяга от измъчващото го съмнение.

Всичко се разви бързо. Алчността ускори действията на Бонифас. С риск да бъде чул и да разбуди Натали той събра с двете си грабливи ръце бижутата и медальона и задигна всичко.

Край. Опитът беше сполучлив. Той мислеше само как да се измъкне с плячката си и се обърна, за да се върне при съучастника си.

Точно в този момент полилеят и двата аплика светнаха. Помещението беше обляно в светлина.

Забелязвайки един мъж, който му преграждаше пътя, той се устреми към него. Но изведнъж рязко спря, сякаш получи шок. Тялото му се наклони назад. За малко не падна възник. Лицето му прие израз на лудешки ужас. Адско видение! Дали не беше призрак? Не беше ли това човекът, който уби? Той промълви със задавен глас:

– Жерико!... Жерико!...

Проклетото име отекна в тишината. Елен Рок се олюля. После веднага се изправи, отчаян от това обвинение. То му изглеждаше като найлошата от клеветите и цялото му същество се бунтуваше срещу него. Той се нахвърли върху Бонифас и го сграбчи с цяла ръка за гърлото.

– Лъжеш! Лъжеш!

Другият, с мораво лице, с обезумели очи, но все пак упорит, даже и страхът да умре не можеше да го накара да замълчи, бръщолевеше

непрестанно с все по-намаляваща сила:

– Жерико... Жерико... още е жив... това е той... разпознавам го... Жерико... Жерико...

Максим притича, а също и Натали, и двамата се опитваха да отгърват Бонифас. За момент Елен Рок отпусна хватката си, за да кресне на Натали:

– Лъже! Ако бях Жерико, щях да си спомня. Бонифас се възползва от това положение, за да се измъкне, затвори първата, след това втората врата, последван от Максим, който като добро ловно куче се устреми по следите му. А Елен Рок развихрен, без да знае какво върши, нито какво говори, ходеше като луд, събаряше столове и сякаш бягаше от бледото лице, отразено от огледалата – лицето на Жерико и неговото собствено. Той пелтечеше:

– Жерико ли? Но аз щях да го зная! Щеше да има нещо в мен, което да ме обвинява... Възможно ли е? Аз, Жерико?... Той лъже! Това е някаква прилика. Ах, нещастникът...

Думите му се объркваха. Ръцете му се мятаха из въздуха като тези на удавник, чувстващ, че потъва. Замаян, блънуващ, той се завъртя около себе си, стиснал в ръце главата си, явно някогашната рана го караше да страда ужасно. Изведнъж се срина на килима.

Безучастна, Натали съзерцаваше дългото неподвижно тяло. Тя си казваше:

„Той е убил баща ми. Това е Жерико, убиецът и пиратът. Колко го мразя!“

Беше ли жив? Беше ли припаднал от шока? За нищо на света тя нямаше да се надвеси над него, нито да се погрижи, нито да преслуша дали бие сърцето му. Това беше същество, извършило много престъпления, едно от тези чудовища, които правосъдието довършва с револверен изстрел или обществото качва на ешафода. Тя го гледаше без капка милост.

Гледаше го също и Паскарела, която току-що беше влязла и се приближаваше с бавни стъпки към това, което беше труп или умиращ. Тя, италианката, намери смелост да се наведе и да потърси биенето на сърцето. Жерико беше жив.

Тогава изтегли ножа си.

Натали не се запита какво щеше да направи Паскарела. Тя го знаеше. Но това не влизаше в съзнанието и като действителен факт на път да се осъществи и за който трябваше да се погрижи. Впрочем нямаше да предприеме нищо, за да спре фаталния жест. Нека съдбата се осъществи

без нейната намеса! Нека престъпникът понесе заслуженото си наказание! Тя не искаше и не можеше нито да помогне, нито да се противопостави.

Елен Рок помръдна и глухо въздъхна. Старата му рана трябваше да го измъчва ужасно, защото на два пъти удари главата си в килима, стенойки.

Паскарела вдигна ръка. Лицето и беше безпощадно. Беше настъпил часът да отмъсти за сестра си. Тя повдигна още малко ръка, а дланта и стисна конвулсивно дръжката на оръжието. Натали я оставяше да действа. Трябваше това да се случи. То беше съобразено с разума и със справедливостта, и тя изпитваше едновременно ужас и задоволство...

Но в момента, когато Паскарела се стегна за последното, усилие, у нея се почувства нещо като огъване на цялото ѝ същество, непредвидено изгубване на волята ѝ. Ръката омекна. Оръжието падна. Изразът изведнъж стана по-човешки и отчаян. В действителност актът превишаваше силите ѝ. Тя не би могла, тя не можеше да удари този, когото обичаше в дъното на сърцето си. И започна да плаче на колене пред него, да плаче, без да разбира, без да прощава, но и без да мрази.

Когато Максим се върна от безплодното си преследване, Паскарела беше изчезнала. Натали се беше затворила в стаята си...

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ Замъкът Плуванек

ПЪРВА ГЛАВА Очакващата годеница

Старият Жофроа, пазач и единствен обитател на замъка Плуванек, чиито величествени руини са разположени на края на Бретан, близо до морето и в покрайнините на вековна гора, правеше всекидневната си обиколка. Куцукайки, подпирайки се на чепатия си бастун, облечен в късо сако с кадифени галони и изгъркан черен панталон, той премина през останките на разрушените кули и на срутената капела, хвърли поглед към централната кула и се добра до крепостната стена. Стигнал там, недалеч от постоянно отворената решетка, той се спря пред четвъртата бойница отдясно – защото наистина тази стена със зъбери и подпори имаше както прикрития, така и бойници – той се наведе и откри няколко пресни следи върху влажната земя.

След като ги преброи, се върна при главната кула, единственото му възможно убежище. Той спеше на тавана, като поддържаше на партера и на първия етаж залата на стражите и трите малки стаи, обитавани някога от починалите му господари. Жофроа изкачи петнадесетте стъпала, водещи към широка площадка, от която се влизаше в залата на стражите, и, изглежда не беше учуден да види там непознати нему лица. Това бяха посетители, господин и дама, влезли вътре, докато той е обикалял.

Той им каза с доверителен тон и с усмивка, огряваща цялото му прорязано от бръчки лице:

– Тази сутрин пак са идвали, за четвърти път... Видях следите им... Трина са... Това трябва да са тримата мародери, които са се настанили в празните колиби на дърварите, докато търсят работа.

Залата беше голяма, овална като кулата, а двата огромни прозореца сякаш пробиваха стените ѝ. Те гледаха към останките на зле поддържаната градина, в която гърбиците на заровените камъни надигаха килими от бръшлян. Залата беше уютна и като гледа огромната камина с горящите пънове, подредените мебели, свежите цветя, книгите, стария часовник, чието махало се движеше насам-натам, ловните рокове, чекръка, сбирките от саби, шпаги и пушки, както и колекцията стари портрети,

наредени по стените, човек би казал, че тя винаги е била обитавана.

Ала от долната страна на стълбището женски глас извика:

– Жофроа!

– Ах, вие ли сте, госпожице Армел – отвърна старецът, като се върна на площадката. – С какво мога да ви услужа?

– Няма ли го там?

– Не, госпожице.

– Никакви новини ли няма?

– Никакви.

– Остава за утре. Днес слез да набереш цветя. Хвърли тези от вчера.

– Добре, госпожице.

Като се обърна към двамата туристи, им каза поверително:

– Това е госпожица д'Анилис... от замъка Анилис на един час от тук. Много красива дама! По-рано идваше с магарето си. Но то умря от старост.

След като каза това, той се отдалечи, без да се безпокои повече за господина и дамата.

Те чуха стъпките му и почукването на бастуна по стълбището, а през единия от прозорците го видяха да се отдалечава, придружавайки висока натежала жена, облечена в демодирани дрехи, даващи ѝ вид на нещо средно между селянка и благородничка. Те разговаряха оживено.

Господинът и дамата започнаха да оглеждат залата, като четяха заглавията на книгите и надписите от портретите на предците.

– Искате ли да ви кажа какво мисля, Натали? – извика посетителят. – Ами ето, стаята създава впечатление, че не е обитавана, въпреки че благоговейно е поддържана във вида, сякаш някой живее в нея. Това между впрочем ни казаха и в хотела в Брест. Господарката на Плуванек се е споминала, синът ѝ също, а старият управител, който не е с всичкия си, се грижи за имението, както може, т.е. зле.

Натали възрази:

– В такъв случай какво правим тук, Максим?

– Търсим. Търсим от четири дни насам, както пожелахте.

– Сведенията ни са толкова смътни.

– Какво искате? Паскарела смяташе, че е разбрала че замъкът, в който е отгледан Жерико, се е наричал Плувен... или нещо такова... Направих списък. Но си мисля, че и този път усилията ни са напразни.

– Да си ходим от тук. Тези руини навяват тъга...

– Както всички руини – отвърна Максим.

Той огледа колекцията, повъртя в ръце някои оръжия, после хвърли

последен поглед върху работната маса. Тъкмо щеше да се откаже от проучванията си, когато изведнъж извика: „Ах, това е много любопитно, Натали. Не съм очаквал подобна находка!“

– За какво става дума? – каза Натали, учудена от вълнението му.

– Вижте – каза Максим – тази разтворена книга!... Вижте заглавието!... И в полето тази бележка с червен молив...

Тя се приближи бързо. Но едва прочела първите думи на цитата, тя отскочи назад.

– „Корсарят“!... Ох, да тръгваме, Максим... Той е тук... това е сигурно... Как бихте могъл да допуснете?...

Той обясни:

– Но не, Натали. Елен Рок е в Париж. Видях го пак в деня, когато тръгнахме.

– А тази книга?...

Тя не искаше нищо да слуша. Повлече Максим с такъв ужас, сякаш Елен Рок ѝ се беше явил, и те излязоха в градината, а после напуснаха владението.

Автомобилът на Натали чакаше на триста стъпки оттам, на края на гората. Тя каза на шофьора:

– Връщаме се в Брест. Бързо. Искам да взема влака за Париж... или влака за Нант... не зная... Побързайте.

Две седмици след събитията, които я бяха разтърсили така силно, Натали помоли Максим да организира това пътуване в Бретан. Тя не можеше да се откаже да вярва, че Елен Рок е Жерико. Разумът и логиката ѝ се прекланяха пред тази действителност, неоспорима поради многото факти. Но инстинктът ѝ се бунтуваше. Тя искаше повече яснота. Търсеше очевидността и признанието на фактите.

От нейна страна това не беше проява на слабост или подлост, а още по-малко на онова желание за отмъщение, движило Паскарела и което, напусайки я във върховния момент, остави италианката без сили, ридаеща на колене пред този, когото обичаше. Не. Тя искаше да знае, просто да знае дали Елен Рок, т.е. Жерико, беше убиецът на баща ѝ и дали имаше право да се отдаде на тази омраза, чиято ярост чувстваше в себе си... Ето защо, веднъж завърнали се в Брест, Максим не изпита никаква трудност да я задържи.

– Не искам от вас да се срещате с Елен Рок и много добре разбрах объркването ви. Но следата е сериозна. Върнете се в Париж, ако това ви устройва, но първо ме изслушайте. Защото от петнадесет дни насам ние живеем, или по-скоро вие живеете в такова вълнение, че не можете да

кажете една разумна дума и да развиете един разумен довод. Щом произнеса името Елен Рок или Жерико, и вие сте готова да припаднете. Детинщини! Напротив, трябва да ви говоря за Елен Рок и да ви кажа в какво физическо и морално състояние е в момента.

Натали слушаше. Максим се зарадва и продължи:

– Физически е много добре. Закален човек като него реагира веднага. Морално? Е, тук беше тежко. В продължение на два дни д-р Шапро, който за щастие беше в Париж, и аз се редувахме до него, тъй като се страхувахме от някое отчаяно действие. Това, което ни успокои, е, че на третия ден той ни изгони. Беше спасен.

Максим пое дъх.

– Спасен, но сломен. Тогава му беше хрумнало да се предаде като затворник. Щом другите са престъпници – повтаряше той, – какво съм аз самият? И ако желанието ми е било да ги предам на правосъдието, не бива ли пръв да се предам? – А после... после не ставаше повече дума за това. И малко по малко видяхме животът да се завръща у него, докато някои елементи от миналото му възкръсваха. Колкото и мълчалив да беше, някои фрази му се изплъзнаха и разкриха, че потокът на спомените отново потича. Сега той различава без никакво съмнение голяма част от съществуването си. Той се преоткрива. Повдига тази, после онази завеса. И скоро ще види всичко наведнъж. Спомените от детството му ще нахлуят. Ще узнае истинското си име. И ако това име е Плуванек, в което съм убеден, той ще дойде в замъка Плуванек, където спомените от детството му ще го излекуват напълно – така твърди д-р Шапро. Но той не е достигнал до този момент и няма да го достигне до няколко дни. В такъв случай защо да не се възползваме от случая да продължим нашето разследване докрай?

Младото момиче замълча, но не отпътува.

На другия ден Максим се свърза по телефона с Елен Рок. Следователно той не беше напуснал Париж.

Натали изчака още един ден, после се остави да бъде убедена и те се завърнаха в Плуванек. От предпазливост оставиха колата в гората и се приближиха по пътеката, от която се разкриваше цялата купчина руини. Вървейки, Максим говореше:

– Имайте ми доверие, Натали. Всичко се прави в пълна тайна, а това е необходимо за успеха на плановете ми, Елен Рок не знае откъде съм му телефонирал. Той не знае къде сте вие, къде съм аз, нито пък знаят Жанин и Анриет, не знае и докторът. Бонифас и Людовик след неуспеха на удара се укриват. Накрая разбрах от сигурен източник, че Форвил е

отплувал за Америка. Следователно сме спокойни.

– А Паскарела? – попита Натали.

– Тя получи от майка си новини за душевното състояние на сестра си. От друга страна, няма сили да нанесе удар на Елен Рок. Ето защо се върна в Сицилия. Затова, повтарям ви, няма повод да се страхуваме от изненади. Имаме свобода за действие. До час или два ще изясня положението.

– А именно?

– Ще знаем дали Елен Рок произхожда от този край и какъв е бил преди.

Беше неделя. В девет часа сутринта те преминаха решетката и проникнаха в главната кула, чиято врата, изглежда, никога не беше затворена. Там откриха стария Жофроа да бърше праха в залата на стражите. Той ги посрещна с не по-голямо внимание или любопитство от предишния път и с весело убеждение, отговарящо на обърканите му мисли, им каза:

– До църквата в Плуванек има половин левга, една и половина левга е до морето, и три четвърти левга до гарата. Що се отнася до следите от стъпки, открих нови сред руините, но бяха само от двама души. През следващата лунна нощ ще стрелям по тях.

Максим го разпита, но Жофроа беше обзет от прищевките си и най-напред отговори наопаки. Чак след известно време той промърмори, както се почука по челото:

– Извинете, добри ми господине, главата ми не е съвсем наред. Трябва за това да говорите с г-ца Армел.

– Значи тя ще дойде?

– Идва. Чувам я.

Той сякаш изведнъж се разбуди и изприпквайки до площадката, се заслуша. Същите думи като предишния път бяха разменени. Отдолу женският глас извика:

– Пак ли никой?

– Да, госпожице Армел.

– Няма ли го там?

– Не.

– Никакви новини ли няма?

– Никакви.

– Ще остане за утре.

– Да е надяваме, госпожице Армел. Но колко сте порозовяла!

– Вървах по-бързо. Днес е неделя и искам да отида с теб на

службата в селото. Ето, Жофроа, вземи тези цветя от градината ми.

– Колко са хубави! Не сте ли много уморена?

– Всеки ден ме питаш за това. Знаеш много добре, че имението д'Анилис е само на един час път.

– На отиване и връщане правят два часа.

– Какво да правя? Старото магаре умря.

– Баща ви беше обещал да купи друго.

– И така ни е трудно да свързваме двата края. Знаеш ли, че таванът в стаята ми тече?

– И тук е така! Всичко се руши от смъртта на скъпата ни господарка на Плуванек. Няма повече фермери, няма прислуга. Само аз, старият Жофроа, останах да пазя последната кула! Аз, старият учител по фехтовка, бившият адютант! Не е ли тъжно?

– Нищо не е тъжно в Плуванек.

– Ами, парчета стени и бръшлян!

– Да, ама е най-хубавият замък на областта!

– Докато продължаваше разговора, Армел д'Анилис стигна до площадката и даде цветята на Жофроа. Това действително беше жената, която Натали и Максим бяха видели в гръб – доста висока и здрава, с остарели дрехи и прическа, но с хубаво здраво лице, блестящи страни и красива усмивка. Забелязвайки Натали и Максим, тя каза:

– Извинете ме, госпожо...

– Госпожице – поправи я Натали. – А това е братовчед ми.

– Извинете ме, госпожице – поде отново Армел, – не знаех, че има посетители. Говорех каквото ми дойде на ума.

Тя върза около кръста си престилка, подмени цветята във вазите, избърса праха и подреди масата. Максим се приближи.

– Госпожица д'Анилис, нали? Ние дойдохме тук най-напред да посетим руините, а освен това името Плуванек ни е познато. Ние срещнахме в Париж преди няколко години един Плуванек.

– Не е нашият, господине – каза тя. – Жан дьо Плуванек бе убит през войната в 1914 година. И трябва да ви заявя, че беше последният с това име и че никой няма право да се назовава Плуванек.

– Този господин – добави Максим – се назоваваше освен това принц... принц на не знам какво си...

Армел заяви:

– Тук няма принцове на десет левги наоколо.

– Напротив – каза Жофроа. – Измежду титлите си Жан дьо Плуванек имаше и тази на принц. Един ден като подреждаше това чекмедже,

той ми показа стар пергамент, където неговите предци бяха споменати по този начин.

Армел се разсмя:

– Ах, добри ми Жофроа, ти можеш понякога да се объркаш, и даже при възможност да дрънкаш глупости. Но когато става въпрос за твоя господар и за твоя замък, бързо се възстановяваш.

– Аз, така да се каже, съм го отгледал – каза старецът. – Уроците му по езда, по стрелба, по плуване, по езда... аз ръководех всичко. Ах, какъв суров човек беше, като тръгваше на война!

– На колко години щеше да бъде сега? – попита Натали.

– Тридесет и две години... – отвърна Армел.

– Висок ли беше?

– Да, висок, едновременно слаб и много силен... истински господар.

– Вие роднина ли сте му, госпожице?

– Аз съм годеницата му.

ВТОРА ГЛАВА

Засадата

Натали потрепери.

– Ах, вие сте била негова годеница?

– Да – каза Армел, усмихвайки се – ...и все още съм.

– Но как така?

– Жан беше пленен през август 1914 година. Два месеца по-късно той фигурираше в немския списък на починалите пленници. Майка му се спомина, когато научи новината. Аз пък не й повярвах напълно.

– Защо?

– Защото, тръгвайки, той ми каза, че ще се върне: „Армел, при първия отпуск ще си дойда по коридора, който беше някога зазидан и който възстанових, и през тази малка вратичка. Искам да видя най-напред теб, Армел“. Ето, тази вратичка, скрита до големия шкаф за съдове. Коридорът води далеч навън в руините и е преграден с решетка, чийто ключ Жан криеше под един, голям камък.

Натали изглеждаше съвсем объркана. Попита:

– Достатъчно е било да ви обещае, че ще се върне, за да не приеме те смъртта му, така ли?

– Да, госпожице.

– Вие сте му вярвала толкова...

– Напълно. И всички, които го познаваха, също му вярваха. Той беше различен от всички както по дух, така и в действията си. Тукашни селяни твърдяха, че бил „чудотворец“. Аз не... Но винаги ме е учудвал.

– С какво?

– Не зная точно. Може би с миловидната хитрост, начин да се забавлява, да покаже нещата под друг ъгъл, с дарбата да представи желаното от него за желано от всички. Нали, Жофроа?

– Няма друг мъж като нашия Жан – заяви старият управител.

– С една дума, без никакви недостатъци? – попита Натали, чийто глас се беше променил.

– Без недостатъци ли? О, напротив, и то големи. Нали, Жофроа?

Старецът отвърна с весела благосклонност:

– Негодяй, госпожице. Лекомислен... избухлив... побойник. На петнадесет години беше главатар на всички негодници от областта. Имаше си лодка и по море обикаляше крайбрежието да обира градините и курниците. И колко от другарите си е пребил, когато не го слушаха! И какво е ограбил! Ами как браконьерстваше! Непрокопсаник, какво! Но с дух на главатар!

– Както всичките му предци – допълни гордо Армел. – Погледнете портретите им. До един корсари, като всеки е оставил име в историята.

– А майка му? – запита Натали.

– Ах – извика г-ца д'Анилис – добрата господарка Дьо Плуванек страдаше от това. Понякога беше отчаяна, плачеше от мъка и му се караше с всичка сила. Но тя толкова го обичаше, а той знаеше да размеква сърцето ѝ: „Наистина, мамо, синът ти е негодник. Само че слушай. Ето, осем дни съм се държал като бандит. За петнадесет ще изкупя вината си.“ Тогавата отиваше при бедните. Работеше за тях, караше им колички сухи дърва. И най-вече размиваше добрата господарка! Водеше я при галерията с предците и въпреки че в замъка ги боготворяха, а той най-силно от всички, се провикваше: „Да поговорим за «морските касапи»“ (както ги назовават тук) и им се подиграваше, като импровизираше схигове:

Ето Пол дьо Плуванек, управител в Пемпол,
що превзе Юдея, а бе обесен за грабеж.

Веселостта на Армел объркваше Натали. Можеше да се отгатне, че каквото и да е извършил Жан дьо Плуванек, то щеше да бъде одобрено

от младото момиче.

– Значи – каза тя, – вие го очаквате?

– Идвам всеки ден – отвърна г-ца д'Анилис. – Идвайки тук, сърцето ми бие както първия път. Извиквам на Жофроа: „Там е, нали? – Не. – Добре, но е писал? – Не.“ Тогава подреждам цветята си. Преглеждам дали всичко е наред. Тук документите. Там лулите му. Портретът на майка му ето тук. И после, на тази маса, книгата, която четеше в момента, когато заби камбаната в селото за мобилизацията. „Кое е очарованието, което групата корсари намираха у главатаря си?...“

– Да – прошепна Натали, – това е фикс-идеята у него.

– Но не – каза Армел, – това е от кръвта на Плуванек. Но у него имаше и друга, също толкова силна кръв, наследена от добрата господарка Дьо Плуванек, по баща Мари дьо Сен Мари. По такъв начин беше едновременно буен и много нежен, учтив и груб, разсъдлив, екзалтиран, готов на всякакви добри дела, мразещ злото, и в същото време непокорен на никаква дисциплина, и най-вече в плен на страстите си. Така един след друг поред ту Плуванек, ту Сен Мари вземаха надмощие. На лицето му се четеше двойното влияние. Погледнете портрета му, госпожице, и ще можете сама да констатирате това.

Тя измъкна изпод томчето на Байрон една снимка, обвита във фина хартия, и я подаде на Натали, добавяйки:

– Той винаги се обличаше така... двуредно синьо сако със златни копчета... и моряшка фуражка.

Натали не направи никакво движение от изненада. Тя знаеше предварително. Снимката на Жан дьо Плуванек беше тази на Елен Рок, с петнадесет години по-млад.

– Хайде, малка госпожице, не говорете прекалено за нашия Жан. Това са неща, които интересуват само нас.

– Наистина – каза тя. – Но не мога другояче, когато ме разпитват за него. Продължете посещенията си, госпожице. Може би ще ви видя пак сред руините, когато мина оттук след края на службата.

Тя поздрави и последвана от Жофроа и Максим, който искаше да я доразпита, си отиде.

– Ще се върна да ви взема, Натали – извика Максим от стълбището.

– Върнете се с г-ца д'Анилис – отговори тя. – Нямаме бърза работа.

Натали остана сама както желаше, а очите и не се откъсваха от снимката. Елен Рок! Това наистина беше той, с високия си слаб и здрав силует, страстното си лице с енергично изражение и с авторитетната си стойка. Но не можеха да се открият някои бръчки, издълбани от живота,

нито твърдостта на погледа, нито тази загадъчна атмосфера, обгръщаща сегашния му лик.

Впрочем Натали, докато траеше съзерцанието ѝ, се отдалечаваше постепенно от Елен Рок, който сякаш се разтваряше във все по-гъста сянка, за да отстъпи място на младия човек, описан от Армел д'Анилис. Образът на този младеж беше тъй жив, че тя виждаше само него. Никакъв знак на този портрет не разкриваше бъдещите Жерико и Елен Рок. Съществуваше само Жан дьо Плуванек, бретонски благородник, син на Мари дьо Сен Мари, годеник на милата Армел, герой от войната. Тя си казваше, гледайки жилките на малката и ниска дървена врата на другия край на залата срещу прозорците:

„В деня, когато той се върне на мястото на детството си и се приближи до крепостните стени, цялата истина ще се възроди у него. Той ще си припомни всяка от тези руини и всяко дърво, а когато влезе тук през тази малка врата, той ще знае цялото си минало. И може би неговата годеница ще бъде тук, за да го посрещне.“

Тя повтори в себе си:

„Неговата годеница... Армел д'Анилис...“

Тя изпита смътна тъга и за да се разсее, реши да се поразходи из владението. Преди това постави снимката в книгата, но там откри друга, показваща Жан дьо Плуванек на единадесет години, облечен в костюм за първо причастие. Той се усмихваше. Имаше весел и щастлив вид. Нищо не предвещаваше у него ужасните инстинкти, които щяха да разцъфтят.

Тя се насочи към площадката. В този момент ѝ се счу шум, идващ откъм руините, шум на стъпки и пречупващи се клонки.

Тя се заслуша в продължение на една или две минути, обезпокоена и надаваща ухо и за най-лекия полъх навън.

Спомни си думите на стария Жофроа за следите в околността на решетката. Но какво означаваха тези следи? Какви врагове ги бяха оставили?

Шумът стана по-ясен, тя се приближи до единия от прозорците и се наведе, прошепвайки: „Ох, Господи! Възможно ли е?“

Надзърна предпазливо, за да не я забележат. Както и предполагаше, това беше Бонифас. Той излизаше на откритото пространство от тази страна на централната кула. Малко по-късно два мъжки гласа зашепнаха под прозореца. По-късно стъпки крадешком изкачиха стълбището. Тогава тя остана в амбразурата на прозореца и се скри зад гоблена, чиято изтъркана основа образуваше нещо като фина мрежа, позволяваща ѝ да

наблюдава новодошлите.

Имаше шанс, че те не излязоха на площадката. Тя разпозна Форвил, а Бонифас го следваше. Бяха облечени като селяни или по-скоро като дървари.

– Няма я тук – каза Бонифас, като хвърли бърз поглед, без да провери амбразури.

– Така си и мислех – отвърна Форвил. – Максим тръгна с малката д'Анилис и с Жофроа. Но не мисля, че Натали е идвала тази сутрин.

– Във всеки случай защо тези двамата се месят? Кой ли е могъл да ги насочи към замъка? Ах, ако само ни досажда днес, толкова по-зле за нея!

Натали потрепери и беше готова да прекрачи отворения прозорец и да се спусне до земята. Но прецени, че бягството не беше наложително и че ще има достатъчно време да се измъкне.

Ето защо се заслуша. Бонифас се подиграваше:

– Не се притеснявайте, Форвил. Ние сме съвсем сами. Веднага щом дойде Людовик, ще го оставим на пост.

– Добра идея – одобри Форвил. – Разполагаме най-малко с два часа. Достатъчно е, но при условие, че никой не се намеси между нас и Елен Рок.

Бонифас отново се подигра:

– Забавлявам се, когато го наричате Елен Рок. Той много добре обаче знае кой е, след като му хвърлих оная вечер в лицето името му Жерико. А вие също го знаете, защото ви разказах цялата му история от А до Я.

Той потърка ръце.

– Ах, Форвил! Покажете нюх онази вечер, като се скрихте пред хотела и разпознахте двамата музиканти от „Мирадор“, господата Бонифас и Людовик. Създадени сме да се разбираме. А трябваше да сме трима, защото и те са трима: Елен Рок, Жерико и Плуванек!

– Да – промърмори Форвил, – но за тези тримата е достатъчен само един куршум, за да ги повали. Нали все още сме на едно мнение, Бонифас?

Бонифас не отговори. Ослушваше се.

– Шът! – заповяда той.

– Какво?

– Някой подсвирна.

– Е и?

– Това е Людовик.

– Май е подранил.

– Да, беше оставил велосипеда си в магазията на гарата. Та в случай, ако Жерико вземе същия влак като него, да го изпревари с четвърт час.

Чу се второ изсвирване, на което Бонифас отговори със същия сигнал. Почти веднага Людовик влезе задъхан.

– Идва! – каза той.

Вълнението на другите двама беше очевидно.

– Ах, сигурен ли си?

– Абсолютно сигурен.

– Тогава разказвай, и по-живо – каза Бонифас.

– Няма нищо за разказване – каза Людовик. – Изпратихте ме в Париж тия дни, за да наблюдавам господина. Запознах се с шофьора му и от него разбрах, че Жерико е тръгнал на пътуване вчера вечер. Последвах го до Монпарнас, откъдето той взе влака за Бретан. Тогава ви изпратих телеграма, която трябва да сте получили тази сутрин, щом сте на позиция, и се качих на същия влак. На гарата в Плуванек той пое по един къс път, който го води към руините.

– Значи ще влезе оттук? – каза Форвил, като посочи ниската врата.

– Няма съмнение.

– След около двадесет минути може би?

– Вървеше бързо. Разчитайте на десет...

– По дяволите! – изръмжа Бонифас. – Вълнувам се силно, като си помисля, че ще го видя и ще... Но какво правите сега, Форвил?

Форвил откачи една от пушките от колекцията и попита:

– Донесохте ли ми патрони, Людовик?

– Да, една кутия, както беше уговорено.

Форвил разкъса опаковката, отвори кутията и зареди двете цеви на пушката си. След това приклепна, насочи оръжието, като се прицели във вратата.

– Добре – каза той с блеснал поглед. – Елен Рок е уреден. Сега да се разположим.

Те избраха за пост площадката, на прага на която висеше гоблен, който те спуснаха. Освен това, ако Елен Рок избереше невъзможния вариант да влезе през главния вход, те имаха преимуществото да владеят стълбището.

Очакването бе тежко. Натали, с ледени ръце и пламнала глава, не мислеше повече как да избяга, а, от друга страна, нямаше никакъв план. Краката ѝ се огъваха под тежестта ѝ. Тя слушаше и гледаше отчаяно.

Бонифас произнесе достатъчно силно, за да го чуе и тя:

– Няма веднага да стреляте, нали?

– Защо не?

– Това е глупаво. Защото в края на краищата той не може да ни се измъкне, а като го наблюдаваме, можем да видим какво ще прави, ако търси нещо.

– Ето това е идея!

– Разумна идея. Убеден съм, че има някъде скрит резерв злато.

– Абсурд!

– Напротив, напротив. Иначе защо да идва тук?

– Защото е открил изгубените си спомени... Защото вижда в миналото си Жерико пирата, а зад него Жан дьо Плуванек. Именно Жан дьо Плуванек идва да намери в замъка, където е живял преди войната.

– Няма значение! – настоя Бонифас. – Имаме интерес да видим какво ще прави.

Форвил отстъпи.

– Така да е. В края на краищата, както казвате, не може да ни се измъкне. Само че ви давам пет минути. Бързам да свърша с него.

Настъпи дълъг момент на мълчание. После Бонифас прошепна:

– Май го ненавиждате, а?

– Да – каза Форвил. – Той ме разби. Държи ме в ръцете си. Ще мога да дишам само като нанеса удара.

– Аз също – каза Бонифас. – Само че аз вече един път съм го убивал и ми се ще тази вечер да се опитате вие.

Просъска между зъби:

– Твърд човек е, нали знаете... Пазете се. Владее доста номера... Людовик?

– Какво има, шефе?

– Пригответе ли си револвера?

– Разбирам!

Малък шум сякаш се разнесе от дълбините на централната кула. Те не размениха нито дума повече, а тишината беше белязана от болезнено очакване и тържественост.

На няколко пъти Натали виждаше цевта на пушката да се насочва към вратата, а после да се отпуска надолу. Форвил се упражняваше.

Тя нямаше повече сили да се държи и ако не се страхуваше, че някое движение може да я издаде, би припаднала, Все пак с усилие на цялата си отчаяна воля успя да се задържи права.

Шумът се усили, шум от стъпки по ситни камъчета, шум от ключ,

който търси да влезе в ключалка, чиято ръжда пречи на хода му.

Още едно усилие. Ключът се превърта със скърцане.

Изведнъж вратата се отвори.

Елен Рок...

ТРЕТА ГЛАВА

Главатарят

Той не влезе като човек, устремен към целта, която желае да достигне въпреки всичко и възможно най-бързо. Сигурно беше забавил хода си, задържан от спомените, извиращи от всички страни, и отново беше придобил власт над себе си едновременно с всички неща, които го посрещаха в този край на неговото детство.

Задържахме на прага. Той си беше у дома, господар на дома, напуснат толкова отдавна. Натали виждаше ясно спокойното му лице, озарено от известно чувство на задоволство, и в него откриваше не патетичния образ на Елен Рок, а този на Жан дьо Плуванек от снимката.

Поривите на бриза довяха камбанния звън, отбелязващ края на службата. Старият стенен часовник се оживи и отби единнадесет удара, като изпълни стаята с познат звук. Елен Рок, без да помръдне, заразглежда стените, предметите и мебелите, очевидно някогашният му живот изплува на повърхността с целия си кортеж от големи радости, дребни мъки и чисти чувства. Спомените нахлуваха като благодатна вълна, оживяваща и освежаваща всичко, което още спеше в мозъка му. Какво успокоение! Какво възкресение!

Той пристъпи напред с няколко решителни крачки, знаещ къде отива и какво търси. Насочи се към масата и сграбчи фотографията на майка си, която дълго разглежда. Устните му промълвиха:

– 30 октомври 1914 година... денят на смъртта и... Да, научих за това там, в плен... Добрата господарка на Плуванек...

Той продължи да разглежда, като се върна към отдавна отминали времена. Взе отворения том и прочете на отбелязаното място: „Кое е очарованието, което групата корсари намираха у главатаря си?...”

Не довърши. Спомни си и произнесе съвсем тихо:

– Армел... Армел д'Анилис.

Машинално повдигна моливите, перодръжката, добре подредените книжа, всички аксесоари на мъжко бюро. С бърз жест, под влиянието на внезапно хрумване, взе от една кутийка ключ, с който отвори едно

чекмедже. Там откри пергамент, който разгърна. Изправи се и прочете на висок глас:

„Жан дьо Плуванек, барон на Бретан и граф на Нормандия, рицар на Йерусалим и с грамота на крал Свети Луи, дадена на главата на Семейството след третия Кръстоносен поход, принц Дьо Жерико.“

Той повтори притеснено: „Принц Дьо Жерико... Жерико...“ Мислите му фиксираха погледа. В далечината камбанният звън заглъхна.

В този момент Натали изпита внезапното и ужасяващо чувство, че развръзката е близка. Жан дьо Плуванек не можеше да остане дълго в тази стая, която беше само част от поклонничеството, в което го тласкаше неумолимо неговият устрем. Той щеше да се доближи до някой от прозорците, за да погледне пейзажа на руините, и тогава щеше да открие нея, Натали... или щеше да се насочи към стълбището, а тогава щеше да последва сблъсъкът с тримата бандити!

Неизбежна драма... Всяка от секундите, които часовникът измерваше, я приближаваше. Натали сега дебнеше гоблена на площадката. Убийците бяха там. Те се подготвяха. Тъканта леко трептеше. Цевта на пушката се показва между нея и рамката на вратата. И почти в същия миг се случиха две неща: Натали извика и проехтя изстрел, незабавно последван от втори.

– Елен Рок! – изкрещя младото момиче, хвърляйки се напред.

Отекна двоен изстрел. Но все пак, макар и за кратко, предупредителният вик беше изпреварил нападението на Форвил. Елен Рок се беше навел. Двата куршума разбиха стъклото на голямото огледало над еднокраката масичка.

Събитията последваха в бърза математическа последователност, като театрални сцени, командвани от режисьор. Въпреки че всичко зависеше от случайността и от безумните хрумвания на персонажите, човек би казал, че те изпълняват добре заучени и многократно повтаряни роли.

Елен Рок, отначало неразбрал добре ролята от намесата на младото момиче, се беше отдръпнал, за да се прикрие, но след това пристъпи напред, когато с един поглед разпозна Натали, Форвил и двамата му спътници. От друга страна, объркана от това, че е предупредила Елен Рок, Натали стоеше прикована на място, вместо да се затича срещу него.

Това двойно колебание беше гибелно за тях. Без дори да се

уговарят, тримата съучастници се хвърлиха помежду им. Бонифас заплашваше Елен Рок с револвера си. Форвил сграбчи Натали за гърлото, мълвейки:

– Само да се намесиш и ти е спукана работата.

Тя не се възпротиви. Форвил даде разпореждания на Бонифас и Людовик да я наблюдават, а той самият с протегната ръка се обърна към Елен Рок.

– Горе ръцете!

Елен Рок не се подчини на заповедта. Той каза на Натали: „Вие спасихте живота ми, госпожице. Благодаря ви.“

После се обърна към Бонифас:

– А, това си ти, майор Бонифас? Значи си се сдушил с това нищожество Форвил? Не ти стигна миналия път, като ми счупи главата и ме хвърли в морето? Пусто да остане! Доста си лаком.

– Горе ръцете! – повтори Форвил.

– Не си струва труда – каза Елен Рок, – изгубих битката.

На признанието на барона за загубата Форвил отвърна с възгордяване.

– Изгубих – казваше човекът, от когото той се боеше най-силно на света. Победител по всички линии, Форвил се наду от важност и от суетност и протегна ръката си до краен предел.

– Оръжията ти!... – заповяда той. – Веднага... Хвърли ги на земята...

Елен Рок сви рамене и седна спокойно.

– Нямам такива. Нали не се съмнявах, че си се съюзил с Бонифас и че сте ми подготвили засада?

Другият пристъпи полека с насочен револвер. Искреността на Елен Рок го изкарваше извън търпение. Лицето му се изкриви в ужасна гримаса и той изломоти:

– Свършено е с теб, човече! Ще вървиш откъдето ти заповядам, иначе ще стрелям. Чуваш ли, измет? Нищо не може да ме спре да те прекукам като куче, ако не приемеш условията ми.

– Какви са те? – каза Елен Рок.

– Първо досието!... Никакъв шантаж повече срещу мен!... Искам пълната си свобода!... Никакво възможно разкриване... И на това отгоре петстотин хиляди франка.

– Това ли е всичко, което искаш? – попита Елен Рок.

Форвил удари с юмрук по бюрото и извика гневно:

– Петстотин хиляди франка! Това е моята сума!... Петстотин

хиляди...

Майор Бонифас се беше приближил и, обзет от внезапен световъртеж при огромната сума, крещеше едновременно с Форвил:

– Петстотин хиляди франка за всеки! Нито петак по-малко! Това е моята част! Достатъчно си ме грабил, докато бях на твоя служба!... Петстотин хиляди франка!

– В злато ли? – присмя се Елен Рок.

– В злато! – повтори глупаво Форвил, опиянен от триумфа си и неосъзнаващ добре какво приказва.

– Хайде – каза Елен Рок, ставайки, – виждам, че и двамата дрънките несвързано и че няма да се измъкнете без помощта ми.

Форвил се ужаси при гледката на изправения пред него висок силует на Елен Рок и, като го взе на прицел с револвера си, нареди на Бонифас:

– Махай се! Върни се при Натали и ако мръдне, ѝ прережи гърлото на тази кукличка.

Бонифас бързо изпълни заповедта и вдигна камата си над младото момиче, докато Форвил повтаряше:

– Петстотин хиляди франка! Два чека за петстотин хиляди франка!... С гаранция от Натали!... А, нали се разбираме така, Натали, ще се закълнеш ли?... И ще ми бъде върнато досието... Не ли? Ти казваш не, Елен Рок? Удряй, Бонифас! Удар в гърлото...

Елен Рок каза спокойно:

– Нито дума, госпожице... Не мърдайте и не се бойте от нищо.

– Удряй, Бонифас. Аз ще стрелям.

Дулото на броунинга се допираше в лицето на барона:

– Да или не, Елен Рок? Без големи приказки! Но и не да мълчиш.

Да или не?

– Не.

– Тогава ще стрелям... Бонифас, готов ли си? Броя до три...

Той преброи бавно.

– Едно... две... три...

Елен Рок не помръдваше. Натали, заплашена от ножа, съвсем бледа, но изправена и неумолима, с прикован в Елен Рок поглед също не помръдваше. Изминаха няколко секунди. Никакъв изстрел.

– Хайде де – пошегува се Елен Рок, – да не се е повредил? Да не ви е шубе, вас двамата?

Зачака. Форвил и Бонифас изглеждаха вкаменени в позите си на убийци. Баронът направи жест към Бонифас.

– Остави г-ца Манолсен на мира и й подай стол.

После, обръщайки се към Форвил:

– И ти също недей да се мориш, Форвил. Изпусна мига, момчето ми. Изстрелвайки двата заряда на пушката си, ти изчерпа цялата сила, на която си способен. Не ме уцели. Толкова по-зле за теб! Свършено е. Тези неща не се правят на два пъти.

Форвил отстъпи, за да поеме дъх. Разделяше ги една маса. Елен Рок се подпря на нея с двете си ръце и произнесе бавно, с поглед, прикован в очите на противника:

– Няма да получиш и петак... и няма да си получиш досието. Когато човек държи в ръцете си подлец като теб, той не го изпуска! Досието е на сигурно място. Ако ме беше унищожил преди малко, утре, вдругиден правосъдието щеше да е по следите ти. Тогава защо да го правиш? Сега завършвам. Това е втората ни среща. Тя няма да свърши като тази във Версай. Ще изхвърчиш по стълбите с главата напред.

Форвил потрепери от унижението. Той заобиколи масата и застана пред Елен Рок, за да може по-добре да го предизвика:

– И може би ти ще ме изхвърлиш навън, така ли? – каза той, опитвайки се да говори със същия подигравателен тон като противника си.

– Защо да се цапам? – отвърна последният. – Имам хора за тази работа.

– Повикай ги.

– Няма нужда. Те са тук.

Форвил плъзна поглед към Бонифас и Людовик.

– Ти си луд – каза той.

– Ха, ха, започваш да се безпокоиш.

– Аз ли?

– Богородице! Ти чувстваш, че спечелих партията!

– Наистина!

– Бога ми, и то без насилие, миролюбиво.

– Какво ми пееш пък сега? – каза другият, явно чувстващ се неудобно.

– Аз не пея. Аз говоря. И тук е голямата ти грешка, виждаш ли? От момента, когато ме остави да говоря и да действам, положението коренно се промени.

– Какво?

– Ами да! Да не си мислиш, че съм си губил времето през тези пет минути и че думите ми са били отправени към теб, кретен такъв?

– Ами към кого тогава?

– Към тези двамата там – каза Елен Рок, посочвайки Бонифас и Людовик. – Аз не се боря като победен, а като главатар.

– Главатар на кого?

– Главатар на Бонифас, мой боен другар, който разпозна гласа ми. Хайде, не може да си работил десет години под командването на Жерико, за да можеш да се измъкнеш от Елен Рок! Когато Жерико командваше, Бонифас се подчиняваше. Защо да не се подчини, когато командва Елен Рок? Даже не съм сигурен, че е разбрал! И защо ли! Той слуша моя глас, а това е гласът на главатаря, който го покорява. Нали го видя преди малко, когато му казах: „Подай стол за г-ца Манолсен.“? Тутакси Бонифас и Людовик подадоха фотьойла. Хайде, свършен си, Форвил. Преди малко бяхте трима срещу мен. Сега сме трима срещу теб. С двама в повече. Пригответи се да летиш по стълбището.

Форвил се колебаеше, гледайки съучастниците си и старейки се да се увери. Промърмори:

– Пак хитри приказки. Ние с моите приятели сме се разбрали. Нали, Бонифас? Нали, Людовик? А, Людовик? Нали вървим ръка за ръка?

Бонифас и Людовик не отговориха. Внезапно Форвил изпита точното предчувствие, че действително нещата се бяха обърнали срещу него и че той беше пленник на човека, когото беше държал на мушката си. Решението му бе светкавично. Той пристъпи към площадката.

Бонифас вече беше там като дежурен на пост.

Форвил се хвърли към единия от прозорците.

Людовик се беше изправил пред него.

Елен Рок извика в изблик на веселост:

– Този маньовър предвиден ли е? Каква сценична игра! Ех, че калпазани... Даже няма нужда да ги командвам, за да се подчиняват.

Той самият застана пред ниската вратичка. Трите изхода бяха завардени. Нямахше какво да се прави. Той заповяда:

– Десет крачки напред, приятели! Да предприемем заобиколен маньовър, за да обградим вонящия дивеч! Ха така! Браво!

Бонифас и Людовик напредваха, без да бързат, а Елен Рок се подиграваше:

– Готово! Ей сега ще те сграбчат! Ах, не е като във Версай, където излизането ти беше, така да се каже, достатъчно достойно. Сега ще изхвърчиш.

Форвил избухна в ругатни и се затича из стаята като животно, блъскащо се в решетките на клетката си. Тропаше с крака. Ругаеше Елен Рок. Докопа пушката и с треперещи ръце се опита безуспешно да я

зареди отново. Накрая изчерпан, олюляващ се, с лице, обляно в пот, той застана отново пред барона и изпелтечи:

– Е, и ти ще минеш по реда си като мен. Ако ме издадеш, аз ще направя същото. Форвил ще отиде в затвора – добре, но и Жерико също. А това е добър улов – Жерико пирата... А теб те чака ешафод.

Човек би казал, че ще получи нервна криза. Подскачаше от крак на крак, викайки:

– Ешафод, да... ешафод!

Тогавя се случи нещо удивително просто. Със същата лекота, с която би преместил стол, Елен Рок сграбчи с две ръце за врата масивния си противник, повдигна го и го положи в протегнатите ръце на Бонифас и Людовик.

– Хайде чупка! Плонжирай, и то бързо!

Чу се сгромоляването на нещастника, после няколко ругатни, последвани от заплахи, звукът от които се отдалечаваше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Убивал ли съм, Бонифас?

Няколко мига, преди да се изпълни тази операция, Максим Дютийол се беше появил на площадката. Свидетел на сцената, той остана слисан. Как беше възможно! Той беше взел всички предпазни мерки, за да не може никой да ги намери с Натали, а ето че всички противници се намираха в залата на старата кула! Елен Рок... Бонифас... Людовик... и самият Форвил. Форвил, за когото си мислеше, че пътува, и когото Бонифас и Людовик по заповед на Елен Рок изхвърляха по стълбището.

– Ето това е, скъпи ми Максим – каза весело Елен Рок. – А аз съм доволен, че идвате да чуете края на драмата...

И добави с по-сериозен тон:

– На най-патетичното място може би... във всеки случай на това място, което най-силно ме засяга.

Бонифас се приближаваше с фалшива усмивка. Никога бившият му господар не му беше изглеждал толкова страшен. Людовик също се усмихваше подло. И двамата се страхуваха от съдбата, която им беше определена.

Елен Рок пристъпи към тях и каза с режеш глас на човек, който иска да свърши с всичко:

– А вие, приятели, какво решавате? Вие чухте г-н Форвил, в чиято

компания дойдохте да ме убие. Аз съм във вашите ръце, така както и вие в моите, а правосъдието ще ни сложи в един кюп. Тогава какво, война или мир?

Бонифас клатеше рамене с объркан и разкаян вид.

– Можете ли да ни питате за това, Жерико? Да воюваме с главатаря си точно когато го намерихме отново!

– Ти доста добре го удари по главата с тоягата, твоя главатар!

– Ах, Жерико, да не говорим за това! Когато си спомня!

– Все пак и днес, заедно с Форвил...

– Бях луд. Този идиот ми завъртя главата.

– Значи няма да опитваш отново?

– Никога. Такова нещо се прави само един път...

– Да, за майтап. Е, да го забравим. Значи се разбрахме? Ще оставиш ли г-ца Манолсен на спокойствие?

– Да.

– От моя страна аз няма повече да се занимавам с вас. Безполезно е да се опитвам да те вкарам, в правия път и да те преобразя в почтен човек, нали? Ти си негодник и ще умреш като негодник. Но държа да те предупредя, че ако не спазваш обещанията си, аз ще бъда свободен да действам. Резултат: ще си имаш работа с полицаите. Разбрано ли е?

– Разбрано, Жерико. Имам само една честна дума.

– Добре. Сега ще ми кажеш цялата истина.

– Истината за какво?

– За мен. Трябва да си научил, че твоят удар с тояга ме накара почти да загубя разума си. Днес всичко е наред. Но имам нужда от твоите свидетелски показания. Г-ца Манолсен е тук. Говори направо пред нея... Чуваш ли, говори искрено... каквато и да е действителността, разкрий я.

– Питайте, Жерико.

– Аз ли убих г-н Манолсен?

– Не.

Отговорът беше даден поривисто, с грубо тропване на ток по паркета. Лицето на Елен Рок светна.

– Знаех си аз – каза той, – ти беше, нали? Не се колебай да отговаряш, тъй като знам истината.

– Знаете ли я?

– Да, изцяло.

– От кого? От Паскарела ли?

– Не, от Зафирос.

– Идиот! Е добре, щом е проговорил, бесполезно е да шикалкавя. Да, аз извърших това дело.

– По моя заповед ли?

– Не. Напротив. Като ме прасяхте по следите на г-н Манолсен да взема медальона, вие ми казахте: „Най-вече не му причинявай зло.“ И всеки път в Сицилия ми давахте същата препоръка.

– Тогава?

– Е, когато видях г-н Манолсен да спи на стълбите на храма, се оставих на изкушението. Отместих слънчобрана.

– Защо?

– Надявах се да намеря медальона у него... и да го оставя за себе си.

– Още един въпрос. Виждал си ме как действам, Бонифас. Ти живееше до мен и аз никога не съм се крил от теб, нали?

– Никога.

– Убивал ли съм?

– Вие ли? Никога.

– Никога ли не си ме виждал да убивам? Наистина ли няма никакво действие в живота ми, което да те е карало да подозираш, че съм извършил престъпление?

– Никога. Заповедите ви бяха категорични. Забранено е да се убива.

– Все пак по време на вашите експедиции е имало престъпления.

– Те не са свързани с вас.

– А аз знаех ли?

– Не. Узнахте го по-късно, по-точно след смъртта на г-н Манолсен. И искахте да се разделите с мен. Това е една от причините, заради които ви ударих.

– Добре, разбрахме се. Протегни ръка.

Бонифас се подчини.

– Закълни се в спасението на душата си и в гроба на майка си, че каза цялата истина.

– Кълна се – каза сериозен Бонифас.

Елен Рок сякаш се издължи повече. Зле прикривана радост озаряваше лицето му. Тон се заразхожда напред-назад из стаята с големи крачки, като тропаше по паркета.

Човек би казал, че тялото му се е освободило от тежки вериги и че може да повдигне глава. Той изглежда портретите на някои от предците си с вид, сякаш им заявяваше гордо:

– Ако съм направил като вас глупости, то ръцете ми не са опетнени

с кръв.

На два пъти пристъпи към Натали, сякаш се учудваше, че тя въобще не го поздрави за невинността му. Но младото момиче стоеше притеснено настрана и избягваше желанието от него разговор, а той не се осмели да я заговори. Баронът сграбчи двамата бандити с толкова грубост и презрение, сякаш никога не са били на негова служба, заплаши ги с жестокото си наказание, ако пак нападнат г-ца Манолсен, и ги изтика към стълбището.

Максим, който дебнеше на прага, пропусна Бонифас и Людовик, но задържа Елен Рок.

– Те нека си ходят, но вие останете, Елен Рок.

– Защо?

Максим изчака другите двама да се отдалечат и произнесе тихо:

– Г-ца д'Анилис идва... Тя е със стария Жофроа...

Елен Рок извика с непринуден тон:

– Ах, вие я познавате? Нали е очарователна?

– Наистина очарователна.

– И колко щастлива ще бъде!

– Напротив, напротив. Тук ви смятат за мъртъв. Само г-ца д'Анилис се надява още и очаква завръщането ви. Всеки ден носи цветя на гроба ви... или по-скоро в тази зала... Ще ви обясня. Но помислете си, Елен Рок, ако ви види изведнъж! Натали и аз ще я подготвим полекичка.

Той хвана Натали под ръка и те слязоха бързо навън преди Елен Рок да се съвземе от изненадата си. Вече се чуваше гласът на младото момиче и този на Жофроа. Натали излезе от кулата, решена да наруши мълчанието, което беше пазила досега, и да открие цялата истина на г-ца д'Анилис. Последната се приближи насреща ѝ и каза:

– Дойдох да се сбогувам с вас, госпожице, и също да ви помоля...

На лицето и грееше свежа и очарователна усмивка, примесена може би с малко меланхолия и притеснение.

– Да ме помолите ли?... – каза Натали със свито гърло.

Армел довърши:

– Мислих си за този господин, когото сте срещнали и който се е представил под името Плуванек... без съмнение е неизвестен братовчед... и би могъл да има новини от Жан... Ако съдбата го срещне пак с вас, кажете му... кажете му, че в Бретан има едно момиче, очакващо годеника си... и че този годеник се нарича Жан дьо Плуванек.

Натали се поколеба. Без съмнение не беше готова да говори и не го желаше искрено. Дългът я задължаваше да събере двамата годеници,

така че съдбата да се прояви. За Армел това беше щастие и награда, а за Жан дьо Плуванек – спасение. Все пак тя запази тайната. Нещо по-властно от волята ѝ задържа устрема ѝ и Максим, виждайки, че тя не проговаря, също замълча.

Каза единствено:

– Обещавам ви, госпожице...

Двете млади момичета си стиснаха ръце. Армел поздрави Максим и придружена от стария Жофроа, който я изпрати до пътя за имението, си отиде. Полата ѝ, украсена с панделки от черно кадифе, се спущаше почти до глезените. Водопадът на кестенявите ѝ коси скриваше тила ѝ. Тя беше висока, на вид едра и стоеше здраво на краката си.

Със свито гърло Натали я гледаше как се отдалечава. Тя мислеше, че Елен Рок също я гледаше в сянката на стълбището и че беше чул думите на младото момиче. Защо не се беше показал?

Натали зададе въпроса на Максим. Но той се устреми към решетката в изблик на гняв от възмущение. От другата страна се появиха две млади жени и възрастен мъж. Максим изкрещя разярен:

– Анриет! Жанин! Какво правите тук? И с доктор Шапро! Това не го очаквах!... И така, кой ви каза?...

Натали знаеше, че Елен Рок нямаше да я остави да се отдалечи без обяснението между тях, което тя очакваше и от което се страхуваше. И наистина, веднага щом си тръгна, тя долови стъпки по тревата на пътя.

Не бързаше, защото отказваше да бяга, както го беше правила вече на няколко пъти. Впрочем, почти веднага той я настигна и те завървяха така, все по-бавно, сякаш и двамата се страхуваха да не достигнат до това място, където щеше да се проведе този може би последен разговор.

Във вълнението си Натали тръгна по един път между лавровите и дрянови храсти, водещ към върха на малък хълм, откъдето се виждаха всички руини и очертанията на крепостните стени. Там, недалеч от каменна пейка, тя спря, безсилна да продължи.

Красиво синьо небе, изпълнено с нежност и покой, се простираше над имението и над върховете на близките дървета. Топлината на слънцето се отличаваше с тази лекота, придавана от близостта на морето. Аромат на диви цветя, пръскан от бретонските пущинаци, се чувстваше в безкрайно чистия въздух. Никога от оная вечер в „Мирадор“ те не се бяха чувствали толкова сами и едновременно с това така далеч един от друг – настоящата минута им се струваше момент на раздяла. Натали беше обърнала гръб на Елен Рок, който я виждаше само в профил. Профил, закален от силна воля, решен да не се предава и да отговаря на

всичко, което Елен Рок можеше да предложи като окончателно сбогуване.

Баронът интуитивно го почувства и тонът му веднага стана строг.

– Преди да се разделим, госпожице, – каза той ясно – някои неща между нас трябва да бъдат изяснени. Вие знаете това, както го знам и аз със същата сигурност. Но трябва също да знаете, че единственото ми желание е да ви оставя от мен истинския си образ, различен от този на човека, когото познавахте, и на авантюриста, когото разкрихте. Не защитавам нито единия, нито другия. Искам да ви се представя такъв, какъвто съм.

Тя сви вежди. Как се осмеляваше да говори така, с властен глас и с обичайния си начин на командване, когато самият той молеше за милост?

Той продължи без видимо чувство и по-скоро сякаш изискваше от нея да изслуша обясненията му, като ги приеме безрезервно.

– Помежду ни се разигра драма, която можеше да ни хвърли един срещу друг като най-злобни врагове и която мен самия ме опустоши така, че в началото не виждах друг изход, освен самоубийството. Ако още съм жив, то е защото в часа, когато спомените ми се разбудиха, аз се усъмних че действителността може да е толкова ужасна. Аз бях Жерико, но Жерико беше ли наистина такъв, какъвто го представяха? Във вестниците и разказите на жертвите не е ли имало преувеличение и лъжи? С това име, с този занаят на пират не са ли наложили на масовото въображение една легенда за злосторничества, която смесва моя живот с този на някогашните пирати? О, кълна ви се, че изживях ужасни дни. В безпорядъка на представящите се пред съзнанието ми разбъркани части и откъси от събития се питах дали нямаше да присъствам на спектакъла на това престъпление, от което се страхувах с цялата си възкръснала душа! Една капка кръв, пролята от мен, щеше да бъде присъда. Аз не видях никъде тази кръв. Разпитвах се така, както съдия-следовател не разпитва заподозрян. И ако нямам правото да се оправдая, имам поне правото да живея.

Той спря, сякаш довършваше изречението вътре в себе си:

– Имам право да живея и широко се ползвам от него. – Гърдите му се издуваха. Той вдъхваше родния въздух С безкрайна радост и сновеше по насипа над имението на предците си със сигурността на господар, който не можеше да бъде засегнат от никаква беда.

Натали не скриваше изненадата, която това безгрижие и това оживление пораждаха у нея. Той отгатна мисълта ѝ и рече:

– Не е ли справедливо това? Това, което ме ужасяваше, беше да не съм Жерико такъв, какъвто го представяха и какъвто сам го виждах – безскрупулен убиец на вашия баща. Тъй като този кошмар свърши, как искате останалото да ми се привижда в толкова трагична светлина? Тук, където премина детството ми, Жерико за мен е само един непознат и виждам само Жан дьо Плуванек, син на Мари дьо Сен Мари, добрата господарка. Аз се намирам в моя замък, в моите земи, в моя край, в единственото ми истинско минало от детството ми до заминаването на война. Всичко, случило се по-късно – объркване, изгубване на равновесието, лудост, тъмни страни, на които всички Плуванек от Средновековието са се радвали до насита – сега е поставено извън въпрос. Това е войната. Ако ме е опиянила с героизъм и ако съм се бил като луд, за сметка на това тя е извикала в мен, от дълбините на душата ми, където спят инстинктите ми, всичко диво и варварско, което притежавам. Ако съм се пристрастил към злото, ако съм пребил двама часовои, за да избягам от Германия, ако съм грабил из Русия, грабил из Турция, откраднал първия си пиратски кораб – всичко това идва от лудостта на войната. Ето, всичко това свърши. Ударът с тояга на Бонифас ми върна разума. Аз съм и не мога да бъда друг освен Жан дьо Плуванек. А Жан дьо Плуванек иска да ви каже...

След кратко колебание той довърши мисълта си:

– ...иска да ви каже какво сте вие за него и да ви попита какво е той за вас.

ПЕТА ГЛАВА Сбогом, Натали

Натали, която дотогава беше слушала без нито един жест, почувства внезапен гняв. Подобни думи я караха да се бунтува, а може би още повече я ужасяваха.

– Нито една дума по този повод... Забранявам ви... Малко ме интересува какво представлявам за вас. И какво ме засяга също така дали сте Жерико или Жан дьо Плуванек!

– Трябва да ме изслушате – извика той с плам. – Две същества като нас, свързани така силно от съдбата, нямат право да се разделят, преди да са осветлили напълно душите си.

Тя отново запротестира:

– Не ви позволявам. В продължение на седмици не се ли отнасяхте

с мен като чужденец?

– Чужденец, който ви обичаше – каза той с непредвидена възбуда, променила самия тон на разговора. – От деня, когато в Неапол вие се украсявахте с венец цветя, не виждам друга освен вас. Даже в нощта, преживявана в продължение на месеци от мен, с ум, обхванат от непроницаем мрак, само вашият образ остана непокътнат. Това видение на младост и на красота беше единственият ми водач. Възможно е по-късно да съм ви се сторил безразличен или враждебен, но в изтощителните ми усилия за търсене на истината мислех само за вас и се надявах само на вас. От градината в Неапол до вила „Мирадор“, и после от долината на Сегеста до настоящата минутка в себе си не откривам друго, освен любов – най-дълбока и светла любов. А сега вие, Натали, когато ви се разкрих такъв, какъвто съм бил, ще ми говорите ли за вашите тайни чувства?

– Аз ли?

– Да. Ние сме двама един срещу друг. Няма ли да бъдете искрена на свой ред, и ако трябва да се разделим, не е ли необходимо да чуя същите думи, които вие чухте?

С мощната си ръка той хвана двете китки на младото момиче и прознесе със съдържан плам:

– Спомнете си „Мирадор“... Колко бяхте развълнувана! Веднага у вас се предаде това екзалтиращо нещо, съдържашо се у мен. Щяхте ли да действате така, както го сторихте, ако не бяхте увлечена от същата чудна страст? Не бяхме ли повече от приятели, когато слушахме заедно шума от лодките и се надвесвахме над бездната? И чувствата, които изпитвахме близо един до друг при биенето на камбаната, при горящия над морето огън и при отдалечаващия се звън на китарата, не бяха ли най-бурните в целия ваш живот? Спомнете си, Натали... Бяхте ли безразлична през тази нощ, когато последвахте мен – чужденеца, и се качихте на лодката ми без да ме познавате?

– Мълчете! Мълчете! – промълви Натали, развълнувана от споманаването на тези часове. – Мълчете! Не допускам...

Тя правеше невъзможното да се освободи. Беше изчервена от срам и възмущение.

– Ще ме изслушате до края – нареди Елен Рок... – т.е. до признанието.

– Признание за какво? – извика отчаяна Натали. – За моето подчинение? Да, може би. Признание за вашата сила, която е по-голяма от моята... за волята ви, която ме смазва... Ето, вижте китките ми, които

измъчвате. Ах, винаги е било така. Още от началото трябва да се подчинявам. Ако се измъкна, вие тичате след мен, сякаш съм ваша плячка. Е добре, не искам повече да се подчинявам, не искам! Не искам!

Той се усмихна.

– Това не е подчинение.

– Напротив – потвърди тя, – подчинявам се като робиня, както го сторих на кораба, който превзехте на абордаж. Събитията ме освободиха и няма да падна повече в плен.

– В такъв случай какво търсите из тези руини? – каза той. – Защо дойдохте тук, ако не да търсите спомен за мен, да задавате въпроси за мен, да се трогвате от детството ми и от невинното съществуване, което съм, бил тук? Мислите ли, че не отгатвам колко са ви развълнували откровенията на Армел? И мислите ли, че не ви видях да побледнявате, когато тя се върна и вие се запитахте дали няма да се затичам срещу моята някогашна годеница?

– Какво се осмелявате да говорите? – извика Натали извън себе си от гняв. – Кой ви попречи да се покажете?

– Любовта ми към вас. Но беше достатъчна една дума от вас и Армел щеше да узнае за присъствието ми.

– Защо не съм я казала? Какво ме възпираше?

– Вашата любов към мен.

Тя успя в един порив на бунт да отблъсне Елен Рок. Но тутакси се приближи до него, цялата трепереща.

– Това, което наричате любов, е омраза. Ненавиждам ви.

– Не – каза той. – В един момент вие сметнахте, че ще се измъкнете от мен, защото ви изглеждах като болен, като откъснат от човешкия род. Тази илюзия се разпръсна в деня, когато почувствахте страданието и ужаса ми.

– Ненавиждам ви – повтори тя с болка. – Чувате ли? Винаги съм бягала от вас...

Той отново я хвана за раменете и ѝ подхвърли:

– Тогава, ако ме мразиш, защо ме спаси преди малко? В този момент ти мислеше, че аз съм убиецът на баща ти, и все пак, когато Бонифас стреля срещу мен, ти ме предупреди: „Елен Рок!“ Беше ли това вик на омраза или вик от любов? Отговори, Натали!

Сега тя отстъпваше. Усети зад краката си препятствието на каменната пейка. С две ръце Елен Рок я обгърна и я притисна до себе си.

– Осмели се да кажеш, че не ме обичаш, горделивко! Когато си дала на един ненавистен човек толкова доказателство за любов, имаш ли

право да мълчиш?

Тя нямаше повече сили да се бори срещу него, и още по-малко срещу себе си. Страстта на Елен Рок я изпълваше със слабост. Всички любовни слова бяха на устата и, но ако тя намираще убежище в мълчанието, то се дължеше на срамежливостта, която очите и опровергаваха.

Тя си спомни идеята за поражението, което свързваше с целувката, придобита с хитрост или сила. „Само да ме целуне по устата и съм загубена“ – помисли си тя. И чакаше, нетърпелива и ужасена.

С неподозиран порив на волята той се въздържа, и нищо не можеше да я засегне в по-голяма степен. Той отпусна прегръдката си, после полека и с безкрайно уважение я спусна на пейката и, полагайки коляно на земята, целуна плата на роклята ѝ.

– Моля ви за извинение. Виждате ли, Жан дьо Плуванек е все още и задълго ще остане варварин. Но всичко ще се промени. Необходимо е. Вярвайте, че в себе си под прикритието на самохвалството не се гордея много с живота си, такъв, какъвто го познавам днес. Между миналото, което открих, и бъдещето, за което мечтая, трябва да има период на поправка и на съсредоточаване. Голямото приключение завърши, Натали, както това на Жерико, така и това на Елен Рок. И във втория имаше толкова горделивост и самоизтъкване, колкото ѝ в първия. За да се превърна отново в Жан дьо Плуванек и да измоля милост от вас, трябва да се посветя на по-скромна задача.

Той беше станал и се забавляваше от собствените си думи.

– Ами да, трябва да работя, да водя стада и да разоравам земи. Порано щях да стана монах. Днес ще се заточа и ще стана земеделец. Впрочем не трябва ли да изкарвам хляба си и да се впиша в правилата, за да разбере дали в мен е останало нещо от пирата и авантюриста и да науча дали кризата на безпапетството и лудостта, причинена от войната, е вече преминала?

Той поснова минута-две, после пак спря пред нея.

– И после, Натали, не знаем какви ще бъдат реакциите на един Форвил или на един Бонифас. Нито единият, нито другият ще се откажат от злото, бъдете сигурна в това, и нищо не гарантира, че един ден правосъдието няма да сложи ръка на тях и че няма да избухне скандал, в който миналото на Жерико ще изплува на повърхността. Не мога да рискувам името ви да бъде замесено в това. Да се разделям, Натали.

Тя криеше лице в шепите си. Плачеше ли? С безразличен поглед ли Щеше да отвърне на неговия? Той и каза:

– Във фамилията Плуванек има дълбока тайна, Натали, която се

предава от баща на син, дамите от рода също я знаят и никога не са я издали. Юг дьо Плуванек, господар на Йерусалим и първи принц на Жерико, е получил като възнаграждение медальон, съдържащ парченце от истинския кръст. Уви! – добави той, усмихвайки се. – Тази реликва не ни дари нито мъдрост, нито покорство, а може би точно на нея дължим тази прекалена горделивост, която понякога ни погубва. Но тя е затворена в този стар медальон и аз притежавам на дъното на един сандък стари пергаменти, удостоверяващи абсолютната ѝ автентичност. Пазете я, Натали. Ще ми я върнете един ден, когато се почувствам достоен за вас и вие ще можете да доведете тук, в неговото владение, Жан дьо Плуванек.

Натали промърмори с едва доловим глас:

– Ами Армел д'Анилис?...

Той отвърна:

– Надеждата ѝ ще угасне от само себе си. Забелязах я преди малко и долових думите ѝ. Това вече не е болезнено преживяваща годеница. Тя ще забрави.

Той откъсна от една туфа треви най-дебелия стрък, положи го по дължината на единия от показалците и го задържа с другия си обтегнат показалец. По такъв начин също като децата, долепяйки уста, силно изсвири. Отекна дрезгав и пронизителен вик, който той повтори три пъти.

– Послушайте – каза той. – Не чухте ли шум от стъпки? Да, шум от стъпки на някой, вървящ сред руините!...

Той изсвири отново. Стъпките забързаха. И изведнъж на върха на един склон на петдесет метра се появи старият Жофроа. Той беше задъхан. С объркан вид търсеше откъде идваше повикът.

За трети път Елен Рок изсвири с обтегнатия стрък трева, вибриращ между пръстите му.

– Това беше детският ми сигнал, когато се връщах от скиторенето си и исках помощ от Жофроа да премина стената.

Докато старият управител се приближаваше, походката му ставаше по-бавна. Ако разпознаваше някогашния сигнал, то той не различаваше отдалеч с умореното си зрение друго, освен силуета на господаря си. Само на десет крачки, той изпита съмнение, после веднага беше обзет от внезапна увереност и залитна. Елен Рок го прихвана в обятията си и старецът изломоти:

– Жан! Ах! Възможно ли е... малкият ми Жан!... Значи госпожица д'Анилис имаше право?... Малки ми Жан!

Елен Рок го доведе пред Натали и му рече:

– Ето твоята господарка, Жофроа... Ето господарката на Плуванек...

Старецът поздрави, веднага приемайки в себе си новата владетелка на замъка. Елен Рок, бързащ да приключи, се надвеси над него:

– Без излишни думи, Жофроа. Да, зная, ти много ме обичаш... и ти би желал да ми го кажеш, да ме оставиш при себе си. Това е невъзможно... Тръгвам. Слушай ме. Ще ти изпращам от време на време малко пари... Ще приведеш имението в ред доколкото е възможно, според стария план, който трябва да притежаваш. Един ден след четири или пет години то трябва да е обитаемо... Най-вече не казвай на госпожица д'Анилис, че си ме виждал.

Той го прегърна и се върна към Натали.

– Може би ще пожелаете да поправите част от злото, което съм сторил. Ето защо сигурен съм, че там долу, в Кастелсерано, посещението ви би било полезно у семейство Долчи... и после ще има други задачи за изпълнение, други задължения... ще ви пиша.

Тя обеща с кимване на глава. Той я загледа продължително. Очите ѝ бяха влажни, а лицето разкриваше силно вълнение и любов.

– Сбогом, Натали.

– Довиждане – промълви тя.

– Обичате ме, нали?

– Обичам ви.

Не си казаха нищо повече. И той си отиде.

Тя го видя на няколко пъти по пътеката, водеща към решетката. Много и се искаше да го последва. Защо да се разделят? Необходими ли са още изпитания и толкова предпазни мерки срещу съдбата? Нима тя не го обичаше, бил той Жан дьо Плуванек, Елен Рок и даже Жерико?

До нея старецът трепереше като лист. С бастуна си започна да имитира фехтуване със защити и нападения. Тя пошушна:

– Няма да чакаме толкова дълго, добри ми Жофроа. Да приведем имението в ред. Да издигнем това, което може да се издигне. След няколко месеца ще отида да взема Жан дьо Плуванек.

Там долу, на пътя, водещ от решетката към гората, тя все още забелязваше високия му силует. Той вървеше с широки крачки, строен, полюляващ гръдния си кош и тежките рамене. Каква мощи каква странност се излъчваха от него!

Тя си припомни бурното родословие на господарите Плуванек. Мислеше си също, потръпвайки, без страх от това, което може да му се случи, че този човек беше Жерико. И си припомняше стиховете на

поета: „Как можеше така да печели доверие? Това се дължеше на властта на мисълта, на магията на душата. Той моделираше по свое желание духа на другите...“

КРАЙ

© 1992 Милен Шипчанов, превод от френски

Maurice Leblanc

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2007

Публикация:

Морис Льоблан
ПРИНЦЪТ ЖЕРИКО
Първо издание

Редактор: Вяра Канджева
Превод от френски: Милен Шипчанов
Художник: Димо Кенов
Коректор: Тамара Стаева

Формат: 84/108/32. Обем: 12 печ. коли

Цена: 12,72 лв.

Отпечатано в ДФ „Балканпрес“

Издателска къща „Борина“

c/o Jusautor, Sofia

ISBN 954-500-023-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4412>]